

Robert R. McCammon

Zázračná míle

Auto zdechlo před pláží Perdido. Byl to nehezký konec, zarachotily válce, vystříkl olej a sluncem popraskaný chodník zakryl tmavý stín. Když všechno skončilo, seděli ještě pár minut mlčky a naslouchali, jak chladnoucí motor popraskává a uchází z něj pára. Ale pak se dítě rozplakalo a oni si uvědomili, že se musejí znovu dát na cestu. Kyle vzal kufr, Allie tašku s potravinami do jedné ruky a dítě do druhé. Tommy si zašněroval tenisky, vzal termosku s vodou, pak zanechali starý vůz na kraji vozovky a vydali se pěšky na jih k Zálivu.

Kyle znovu pohlédl na hodinky. Byly téměř tři hodiny. Uprostřed léta slunce zapadá pozdě. Červencové vedro je ničilo, z porů jim prýštil pot a lepil jim šaty na tělo. Silnice vroubená borovým lesem byla opuštěná. Tuto sezónu nepřijedou žádní turisté. Letos se na Zázračné míli nerozsvítí světla, ani tu nezazní smích.

Šli dál, krok za krokem, mlhavým oparem tetelivého vedra. Kyle na chvíli vzal dítě, pak se zastavili na doušek vody a odpočinek ve stínu. Kolem tváří jim bzučely mouchy přitahované vlhkostí. Pak Kyle řekl: "Myslím, že bychom měli jít dál," a jeho žena a syn se znovu zvedli. Dítě choval v náručí. Za další zatáčkou uviděli v odvodňovacím příkopu na levé straně auto. Jeho červená barva už vybledla, pneumatiky byly prázdné, dveře na straně řidiče otevřené. Po posádce nebylo ani stopy. Když míjeli vůz, Allie se přiblížila ke Kyleovi a jejich paže se dotkly, vlhká kůže na kůži. Kyle si všiml, že se dívala přímo před sebe s nepřítomným výrazem, který zahlédl na své vlastní tváři v zrcadle, když se ráno za úsvitu holil.

"Kdy už tam budem?" zeptal se Tommy. Bylo mu dvanáct let a trpělivost už mu docházela. Kylea napadlo, že stejnou otázku klade Tommy ze zadního sedadla auta každý rok: Hej, tati, kdy už tam budem?

"Brzy," odpověděl Kyle. "Už to není daleko." Jeho obvyklá odpověď. Posledních pár mil k pláži Perdido ještě nikdy nešli pěšky, ani jednou za všechna ta léta, kdy sem jezdili na letní dovolenou. "Už bychom brzy měli vidět vodu."

"Je horko," řekla Allie a ořela si čelo hřbetem ruky. "Tady venku je horko."

Víc než sto Fahrenheita, odhadl Kyle. Slunce, které se odráželo od chodníku, neznalo slitování. Před nimi se mezi štíhlými borovicemi třeptala cesta. Přes cestu se přepíral černý had a nahoře na modré obloze bez mráček jestřábi hledali stoupavé vzdušné proudy. "Brzy," řekl Kyle a olízl si suché rty. "Teď už to není daleko."

Ve čtyři hodiny nechali za sebou borové lesy a uviděli první zkázu způsobenou hurikánem Jolene. Z motelu s růžovými zdmi strhl většinu střechy. Pokroucený vývěsní štít ležel na parkovišti mezi opuštěnými vozy. V bazénu plavaly závěsy, nedopalky z cigaret, plážová lehátka a další odpadky. "Mohli bychom se na pár minut schovat před sluncem?" zeptala se ho Allie. Kyle přikývl a vedl rodinu k růžové zřícenině.

Některé z dveří vydržely, ale většina byla bouří vyrvána z pantů. V prvním pokoji, také mu scházely dveře, stála postel s potřísněným prostěradlem, nad níž vířily mouchy jako temné převalující se mračno. Kyle otevřel dveře do dalšího pokoje, do čísla osm, a vešli do místnosti, kde horko zůstalo uvězněno, i když ji slunce a mouchy už opustily. Postel byla obnažena až na slamník a vedle ležela převržená lampa se stínidlem zdobeným plameňáky, ale vypadalo to tam bezpečně. Vytáhl rolety a otevřel okna a zdálo se mu, že ve vzduchu, který vdechl, ucítil sůl ze Zálivu. Allie se posadila na postel s dítětem v náručí a vytáhla z nákupní tašky tubu s krémem proti slunci. Zatímco nemluvně růžovými prstíky chňapalo po vzduchu, začala mu natírat tvářičku. Pak si ošetřila vlastní tvář a paže. "Už mě to pálí," řekla, když vtírala látku do kůže. "Dřív jsem se tak rychle nespálila. Chceš taky?"

"Jo." Kylea svědíl zátylek. Stál nad manželkou a díval se na dítě, Tommy se zatím rozvalil na posteli a hleděl do stropu. "Měli bychom jí dát jméno," řekl Kyle.

"Naděje," odpověděla Allie a vzhledla k manželovi očima napučenými horkem. "Naděje by mohlo být hezké jméno, nemyslíš?"

Bude to kruté jméno, řekl si. Jméno, které se nehodí do těchto časů a do tohoto světa. Ale říct to by bylo stejně kruté, že? Viděl, jak strašně si to Allie přeje, takže řekl: "Myslím, že je pěkné," a jakmile to řekl, ucítil, jak se v něm vztek zvedl jako hořký příliv a musel se otočit, než ho zahlédla v jeho tváři. Dítěti nemohlo být víc než šest měsíců. Proč padl los právě na něj, aby udělal takovou věc?

Vzal termosky a šel do koupelny, kde bylo umývadlo a sprchový kout s vanou a s dvířky z kouřového plastiku. Vytáhl roletu a otevřel malé okénko i tam. Pak otočil kohoutkem umyvadla a čekal, až odteče rezavá voda, než znovu naplnil termosky.

V koupelně se něco pohnulo. Něco se pomalu posunulo s protáhlým zasténáním.

Kyle se ohlédl na chvíli na dveře z kouřového plastiku, v hlavě mu zabušilo, vztáhl ruku a otevřel dveře dokořán.

Leželo to ve vaně. Bylo to zachumláno v prostěradlech a upatlaných osuškách jako tlustý zámotek pokrytý obrázky prsatých krasavic v plavkách a mladíků popíjejících pivo. Nedalo se určit, kde má hlavu a kde nohy. Zvíře se ve svém rubáši z prostěradel a ručníků chvělo v odporné nevědomé reakci nervů a svalů. Kyle si pomyslel: *ucítil mě.*

"Zabij to."

Ohlédl se na Allie, která stála ve dveřích za ním s dítětem v náručí. Měla tvář bez výrazu a oči prázdné, jako by snila. "Zabij to, Kyle," řekla. "Prosím, zabij to."

"Torné?" zavolal. Slyšel, jak se mu zlomil hlas. "Vem matku ven, buď tak hodný." Chlapec nereagoval a když Kyle vyhlédl z koupelny, viděl, že syn sedí na posteli. Tommy se na něj díval stejně mrtvými očima jako jeho matka. Měl

pootevřená ústa a po bradě mu stékal pramének slin. "Tome? Poslouchej mě!" Kyle zvýšil hlas a Tomův pohled se vyjasnil. "Jdi s matkou ven. Slyšíš mě?"

"Ano, pane," řekl Tommy a udělal, oč byl požádán. Když osaměl, Kyle otevřel kufr, sáhl mezi ponožky a spodní prádlo a nahnatal osmatřicítku, kteří se tam skrývala. Nabil ji náboji z krabice, natáhl závěr a vrátil se do koupelny, kde ho očekávalo zachumlané zvíře na dně vany.

Kyle se pokusil zachytit jeden z ručníků a rozmotat je, ale něco je drželo tak pevně, že nepovolily. Když zatáhl rozhodněji, tvor se začal zmitat sem a tam se strašlivou silou, takže ho Kyle pustil a ustoupil. Obluda se přestala převalovat a zůstala opět klidně ležet. Kyle jednou viděl podobnou, která si nechala narůst tvrdou skořápku, podobně jako šváb. Také už viděl jednu s plochou hlavou připomínající kobru na dlouhém krku. Měly různé tvary, vývoj, který propadl šílenství. V této době, v tomto světě, byla sama podstata přírody rozcupována na kusy.

Neměl času nazbyt. Zamířil pistoli někam na břicho zvířete a stiskl spoušť. V malé koupelně zaburácely výstřely jako hrom. Když přestal střílet, zelo v prostěradlech a ručnicích šest děr, ale nikde žádná krev.

"Na tomhle si vylámeš zuby," řekl Kyle.

Ozval se vlhký zvuk, jako by se něco trhlo. Černá narudlá tekutina prosákla ručníky a začala stékat do odpadu. Kyleovi to připomínalo přežranou pijavici, která pukla. Zat'ál zuby, vyšel z koupelny a zavřel za sebou dveře. Pak uložil pistoli zpět do kufru a zaklapl víko.

Jeho žena, syn a dítě pojmenované Naděje na něj čekali venku ve slunečním žáru.

Kyle si prohlédl auta na parkovišti motelu. Jedno mělo klíče v zapalování, i když mělo rozbité čelní sklo. Nastoupil a zkusil nastartovat; vybitá baterie z něj nevyploudila ani zakašlání. Zatímco se slunce pohybovalo k západu a odpolední stíny se začaly protahovat, znovu se dali pěšky na cestu směrem k jihu.

Tommy je uviděl první: písečné duny stoupající mezi palmettos. Vykřikl radostí a rozběhl se k pláži, kde se valily zpěnné vlny Zálivu a nad modrou vodou létali rackové. Zul si tenisky a ponožky, odhodil je stranou a vrhl se do moře, jeho matka a otec s otačenými nohama a zmáčení potem šli za ním. Kyle a Allie se oba také zuli a brodili se vodou, Allie nesla dítě v náručí a jak se kolem nich valily vlny na písek, Kyle se zhluboka nadechl slaného vzduchu a jeho smysly se pročistily. Pak se rozhlédl po pláži, jejíž oblouk se stáčel k východu a po motelech, které stály kolem Zálivu.

Byli tam sami.

Rackové létali a křičeli. Dva z nich bojovali o kraba, který ležel na zádech. V místech, kde písek zhnědl a ztvrdl, se leskly rozbité škeble. A motely kolem celé pláže - hranaté, fialové, zelené jako moře, zimostrázové a pastelově zbarvené budovy, které tam stály od doby, kdy Kyle a Allie běhali v texaskách - byly bez života jako památníky dávné civilizace. Hurikán Jolene napáchal pořádné škody; některé z motelů - Mořská tříšť, Kotva, Korálový útes - se změnilly v trosky, jejich vývěsní štíty se houpaly potlučené ve větru, okna byla rozbita a celé zdi spláchnuty vodou. O sto yardů dál ležela na pláži na boku výletní loď s trupem rozpáraným jako břicho ryby. V místech, kde Kyle ve vzpomínkách viděl stovky lidí opalujících se na osuškách, bylo jen pusto a bílo. Plavčíkova budka zmizela. Scházela kokosová vůně opalovacího oleje,

řev radiopřijímačů, hráči volejbalu, nikdo neházel psovi do příboje plastické talíře. Kolem si pyšně vykračovali rackové, bez lidí tlustí a štastní.

Kyle něco podobného očekával, ale skutečnost ho chytla za srdce.

Miloval tohle místo; jezdíval sem jako chlapec, tady potkal Allie a dvořil se jí. Před šestnácti lety přijeli na pláž Perdido na svatební cestu. A od té doby se vraceli každý rok. Co by to bylo za léto bez dovolené na pláži? Bez písku v botách, ramen spálených sluncem, mládí, smíchu a vůně Zálivu? Jakou měl bez toho život cenu?

Do dlaně mu vklouzla ruka.

"Tak jsme tady," řekla Allie. Smála se, ale když ho políbila, ucítil chuť slz.

Na slunci by se usmažili. Potřebovali najít pokoj. Ubytovat se, vybalit kufr a jídlo. Promyslet si, co dál.

Kyle se zadíval na vlny příboje. Tommy se potopil pod vodu tak, jak byl, i v šatech. Když se vynořil, prskal a z bujnosti povykoval. Allie stiskla Kylovu ruku a ten si pomyslel: *Stojíme na samém kraji toho, co bývalo, a není kam utéct.*

Není kam.

"Mám tě rád," řekl Kyle ženě a přitiskl ji pevně k sobě. Cítil teplo její pokožky. Bude asi pěkně spálená. Naděje měla červené tvářičky. Bude muset někde sebrat další opalovací krém. Bůh ví, že oni ho už nepotřebují.

Není úniku.

Vyšel z vody. Mokřý písek ho chytal za nohy, snažil se ho zadržet, ale on se vytrhl, vlekl se dál až k místu, kde nechal kufr, a zanechával za sebou řetěz stop. Allie s Nadějí, které zčervenaly tváře, ho následovala. "Tome?" zavolal Kyle. "Tome, půjdeme!" Chlapec ještě chvíli cákal a dováděl, kolem hlavy mu létali rackové buď ze zvědavosti, nebo si snad mysleli, že je velká ryba. Pak vylezl z vody a sebral ponožky a tenisky.

Vydali se po pláži na východ směrem k Zázračné míli. Těsně za ztroskotanou výletní lodí ležela napůl v písku pohrbená kostra. Příboj zachytil oranžový dětský kbelíček, odtáhl ho s sebou a znovu ho vyvrhl na břeh, jak si moře hrálo s mrtvými. Slunce klesalo níž a stíny se prodlužovaly. Kufr byl těžký, takže si ho Kyle přehodil do druhé ruky. Z vln vyčnívaly pneumatiky plážové buginy a o kus dál plulo v mělké vodě tělo, které na sobě ještě mělo zbytky masa. Tam se činili rackové; nevypadalo to hezky.

Kyle pozoroval ženu, která šla za svým stínem. Dítě se rozplakalo a Allie ho jemně konejšila. Tommy házel škeble do vody a snažil se udělat žabku. Nemluvně našli u benzínové pumpy jižně od Montgomery v Alabamě asi v devět hodin ráno. U čerpadel stála opuštěná dodávka a dítě leželo na podlaze na dámských toaletách. Na sedadle řidiče dodávky byla spousta zaschlé krve. Tommy řekl, že mu skvrna připomíná stát Texas. Na klice toalet byla také zaschlá krev, ale co se stalo u benzínové pumpy, nevěděli. Zaútočilo něco na matku? Chtěla se vrátit později? Odplazila se do lesa a zemřela? Prohledali okolí benzínky, ale nenašli žádné mrtvolky.

No, život je přece plný tajemství, že? Kyle souhlasil, že vezmou dítě s sebou na dovolenou na pláži. Ale proklet Boha, protože předtím se už v hloubi duše se vším vyrovnal.

Naděje. Byl to světový vtíp. A pokud Bůh a ďábel spolu válčili o tuto rotující kouli plnou bídy a utrpení, bylo strašlivě jasné, kdo měl v rukou jaderné zbraně.

Nehoda biologické povahy.

Tak to zprvu začalo. Tak se to vláda snažila vysvětlit. Nehoda v jakémisi - až do té doby tajemném - zkušebním středisku v Severní Dakotě. To se stalo před šesti lety. Nehoda byla vážnější, než přiznali. Stvořili v pařeništi genových manipulací něco, co vyhnalo deset jejich zkušebních subjektů do světa s zízni po pomstě. Z deseti se stalo dvacet, z dvaceti čtyřicet, pak osmdesát a tak dál a dál. V krvi měli pekelnou nenávist, nákazu vedle níž AIDS vypadalo jako běžné nachlazení. Věděteli se naučili - ano, i když jen náhodou - vytvořit dvounohé krácející zbraně. Bylo to jedno; vracely se domů a chtěly žít.

Nehoda biologické povahy.

Kýle si opět přehodil kufr do druhé ruky. Říkejte jim, jak chcete, pomyslel si. Prahli po krvi jako narkomani po heroinu a cracku. Zamotávali se do hadrů a schovávali se ve skříních a sklepech a v každé díře, do které dokázali vlézt. Jejich kůže praskala, mokvala a oni se rozpadali ve švech jako staré obleky na slunci. Mohli jste jim říkat, jak chcete.

Ted' už byli všude. Ovládli všechno. Televizní sítě, firmy, reklamní agentury, vydavatelství, banky i zákon. Všechno. Čas od času se na kabelovce ozvala nějaká soukromá stanice, kde lidé prosili, abyste se nevzdávali naděje. Naděje. A ted' tu byla zas, světový fór. Ti bastardi byli stejně špatní jako fundamentalističtí kazatelé; jejich vzory byli Jim Bakker a Jerry Farwell vidění černými brýlemi. Chtěli obrátit každého na Zemi, donutit je, aby uviděli "pravdu". A pokud jste se nerozhodli přidat se k nim, naklepali vás jako kotletu, zahnali do řady a tu víru do vás vtlačovali.

Nejednalo se jen o Ameriku. Bylo to takové všude: v Kanadě, v Rusku, v Japonsku, v Německu, v Norsku, v Africe, v Anglii, v Jižní Americe i ve Španělsku. Všude. Nákaza - nebo chcete-li "víra" - neznala rasové ani národní hranice. Byl to další světový vtíp, který vzal děsivý obrat: svět směřoval k opravdovému sbratření.

Kýle se díval na stín, který se před ním protahoval a splýval se stínem jeho ženy. Pokud si člověk nemohl dopřát dovolenou na pláži se svou rodinou, pomyslel si, jaký mělo sakra smysl žít?

"Hej, táti!" řekl Tommy. "Je to támhle!"

Kýle se podíval, kam syn ukazuje. Štukové stěny hotelu byly bleděmodré, střecha pokrytá červenou břidlicí. Část střechy se zřítila, okna byla rozbitá, stěny popraskané. Vývěsní štít motelu, který přežil hurikán, nesl nápis U naplaveného dřeva.

Tady kdysi Kýle a Allie trávili líbánky a sem jezdívali - do chatičky číslo pět, z níž byl výhled na celý Záliv - na každou letní dovolenou po šestnáct let. "Ano," odpověděl Kýle. "Je to tady." Otočil se zády k moři a zamířil k betonovým schodům, které vedly k Naplavenému dřevu. Allie s Nadějí a taškou s jídlem ho následovala. Tommy se zastavil, aby se sehnul a prozkoumal medúzu, kterou moře vyplavilo a za nízkého přílivu ji zastihlo slunce na pláži, ale pak se za nimi vydal také.

Řada chatiček obrácených k moři byla zničena. Číslo pět byla jen díra mezi nimi. Byla plná trosek, střecha se propadla. "Pozor na sklo," varoval je Kýle a pokračoval dál kolem zarostlého bazénu a skokanského prkna, které se houpalo v odpoledním větru vanoucím od moře. Zdolal další schodiště vedoucí od prkna k hlavní budově hotelu, žena a syn mu šli v patách, a zůstal stát před bludištěm zřícených pokojů a trosek.

Léto dokáže být nemilosrdné.

Pár sekund se zdálo, že se vzdal. Slzy ho pálily v očích a měl pocit, že se zadusí. Bylo přece důležité, životně důležité-

té, aby se vrátili na pláž Perdido a uviděli znovu místo, kde život býval šťastný a plný radosti a kde před sebou viděli skvělou budoucnost. Ted', víc než jindy, Kýle viděl, že s tím vširokej konec. Ale pak Allie řekla příšerně nadšeným hlasem, "Není to tak zlé," a Kýle se místo pláče rozesmál. Jeho smích se vzněs vzhůru, zachytil ho vítr od Zálivu a rozlámá na kousky jako stěny Naplaveného dřeva. "Můžeme zůstat třeba tady," řekla Allie a zamířila kolem manžela do otvoru, kde bývaly dveře.

Stěny pokoje byly popraskané a strop plný skvrn po prosakující vodě. Nábytek - postel, skříňky se zásuvkami, židle, lampičky, všechno fórové už jako nové - byl rozmetán kolem a rozštípán na třísky. V místech, kde v koupelně bývalo umyvadlo, trčely ze zdi trubky, ale záchod tam byl a sprchový kout - bez nevítaných hostů - byl v pořádku. Kýle zkusil kohoutek a překvapen zaslechl, jak ve vnitřnostech Naplaveného dřeva něco zakručelo. Z kohoutku začal téct tenký pramínek rezavé vody. Kýle ji zase zavřel a bublání utichlo.

"Vyklid' ty věci," řekla Allie chlapci. "Musíme vytáhnout tu matraci, která leží vespod."

"Tady nemůžeme zůstat," namítl Kýle.

"Proč ne?" Zase měla ten prázdný pohled. "Zvládneme to. Poradili jsme si doma, zvládneme to i na dovolené."

"Ne. Musíme si najít něco jiného."

"Vždycky jsme bydleli v Naplaveném dřevu." V hlase jí zazněla dětská podrážděnost, začala houpat dítě. "Vždycky. Můžeme zůstat tady jako každé léto. Že ano, Tommy?"

"Řek bych, že jo," odpověděl a strčil nohou do rozbitého televizoru.

Kýle a Allie se na sebe podívali. Dveřmi vletěl vítr, zakroužil kolem nich a zase zmizel.

"Můžeme zůstat tady," opakovala Allie.

Přeskočilo jí, pomyslel si. Kdo by jí to mohl vyčítat? Přestávala fungovat, celé kusy jejího těla i osobnosti selhávaly a uzavíraly se den po dni víc a víc. "Tak dobře." Dotkl se jejích vlasů a odhrnul jí je z tváře. "Tak zůstaneme v Naplaveném dřevu."

Tommy šel hledat lopatu a koště, protože na podlaze pokryté linoleem byly spousty skla. Když Allie vybalovala jídlo, dítě zatím položila na polštář, Kýle zkontroloval pokoje na obou stranách. Nic v nich nespalo, nic nečíhalo zachumláno v prostěradlech. Našel něco nehezkého v pokoji o něco blíž k bazénu - ani kostru, ani mrtvolu obalenou masem, ale něco napučeného a tmavého jako slimák - mělo to na sobě květovanou košili a červené šortky, ale Kýle mohl s jistotou říct, že to byl mrtvý člověk a ne jeden z tamtěch. Těsně u ruky mu ležela Gideonova bible a také rozbitá láhev od piva, kterou si milovník plážového bronzu přeřezal žíly. Na polici, hned vedle zbytku dohořelé svíčky, ležela náprsní taška, trochu drobných a klíče od auta. Kýle se na peněženku ani nepodíval, ale vzal si klíče. Pak hodil přes mrtvolu závěs od sprchy a pokračoval v prohlídce hotelových pokojů. Prošel pod stříškou spojující budovy hotelů kolem kanceláře dopředu, kde na parkovišti našel půl tuctu aut. Naproti přes ulici byla Nickova cukrárna s výlohami rozbitými zvenčí. Hned vedle stál golf a dráha Go-Kart, obě opuštěné, jejich pokladny zavřené a zničené bouří. Kýle začal kontrolovat auta, rackové mu při tom křičeli nad hlavou a líně plachtily kolem dokola.

Klíče se hodily do zapalování modré toyoty, s poznávací značkou státu Tennessee. Motor zpočátku zlobil, ale nakonec vykašlal něco černého kouře a ožil. Ručička palivoměru byla

téměř na nule, ale kolem bylo dost benzínových čerpadel. Kyle zhasl motor a vystoupil a tehdy právě pohlédl směrem k Zázračné míli.

Bylo krásné, jasné odpoledne. Mohl dohlédnout až k zábavnímu parku, kde čnely do výšky ruské kolo a horská dráha, kde se nad Visutým tanečním pavilonem tyčila Nebeská jehla a vodní Superskluzavka stála hned vedle Plážové promenády.

V očích ho pálilo. V písni větru slyšel duchy, kteří na něj volali mladými hlasy ze světa mrtvých. Musel odvrátit zrak od Zázračné míle dřív, než mu puklo srdce. Zpátky se vydal stejnou cestou, kterou přišel, klíče pevně sevřené v dlani.

Tommy byl v pilné práci, odklízěl trosky. Sklo z matrace zmizelo. Někde sebrali židli a stůl, na který postavili lampu. Allie si oblékla plavky - ty s modrou rybou, které našla v Searsově obchodě minulý týden - na nohou měla sandály, aby se neporezala. Kůže ve tváři a na pažích jí zčervenala floridským sluncem. Kyle si náhle uvědomil, jak zhubla. Byla kost a kůže jako jejich první společnou noc, kterou strávili kdysi dávno právě tady.

"Tak můžu jít na pláž," řekla. "Jak vypadám?"

Otočila se kolem dokola, aby mohl obdivovat plavky.

"Hezké. Opravdu hezké."

"Neměli bychom propást slunce, že?"

Za ten den měla slunce dost, ale on se koženě usmál a řekl: "To ne."

Kyle seděl pod jedním ze žlutých plážových slunečníků s ženou, která krmila Naději z plechovky Cerberova míchaného ovoce. Jídlo pocházelo ze supermarketu z míst, kde našli dítě, a Allie nabrala spoustu věcí, na které ani nepomyslela od doby, kdy byl Tommy malý. Tommy cákal kolem sebe a plaval ve vlnách pozlacených sluncem.

"Nepouštěj se moc daleko!" varoval ho Kyle a Tommy mu zamával *nedělej si starosti* a plaval ještě o kousek dál. Tady máš kluka, pomyslel si Kyle. Pořád zkouší své možnosti. Jako já v jeho věku. Kyle si lehl do písku a ruce si dal pod hlavu. Jezdil na pláž Perdido od pěti let. Jednou z jeho prvních vzpomínek bylo, jak otec a matka tancují na melodii "Hvězdný prach" nebo na nějaký podobný starý hit. Vzpomínal si na den, kdy ho otec vzal na všechny atrakce na Zázračné míli; ruské kolo, bláznivou myš, odstředivku, mořské vlny a chobotnici. Pamatoval si zahrádku otcovu tvář a bílé zuby, jak se šklebil, když je myš vystřelila vzhůru k nebi. Cpali se praženou kukuřicí, cukrkandlem a párky. Házeli míčky do kelímků od mléka a kroužky na tyčky a odcházeli s prázdnýma rukama, ale moudřejší ve stylu Zázračné míle.

Byl to jeden z nejšťastnějších dnů jeho života.

Když Kyleova matka zemřela před osmi lety na rakovinu, otec se přestěhoval do Arizony blíž k mladšímu bratrovi a jeho manželce. Asi před týdnem se z toho města v Arizoně ozval telefon a po lince plné šumu a syčení řekl hlasem Kyleova otce: *Chystám se k tobě na návštěvu, synku. Přijedu fakt brzo. Já a tvůj strýček Alan a teta Patti Ann. Ted se cítím mnohem líp, synku. Klouby už mě nebolí. Je to fakt báječný život! Opravdu se moc těším, až uvidím toho švy ho vnoučka...*

Hned ráno opustili dům a našli si jiný o deset mil dál. V malých městech ještě zbývalo pár lidí. Ale někteří

z nich byli šílení hrůzou a jiní se ve svých domovech opevnili. Dali do oken mříže a spali jen ve dne pod ochranou pušek a ostnatého drátu.

Kýle si sedl a díval se na syna, který se vrhal proti vlnám, až třípytivá voda stříkala do výšky. Viděl tam sám sebe; on se tak moc nezměnil, ale svět ano. Zpuchřelá kola Božího orloje zaskřípala a zadržela se a od toho dne byla cesta dál *zrádná* a nezmapovaná.

Rozhodl se, že by nemohl žít za mřížemi a ostnatým drátem. Nedokázal by žít bez slunce, bez červencové pláže Perdidu nebo bez Tommyho a Allie. Pokud by ho ty potvory dostaly - pokud by dostaly kohokoliv z jeho rodiny - zač by život stál? Pořád potmě a na útěku? Steny z krvavě vlhkých úst? Už na to nemohl myslet, tak úplně vyprázdnil hlavu; trik, který se naučil z nutnosti.

Díval se, jak jeho žena krmí nemluvně. Pohled na Allie, která chovala dítě, v něm náhle vzbudil touhu; touha ho ovládla dřív, než se nad tím stačil zamyslet. Allie byla hubená, jistě, ale vypadala v nových plavkách dobře, měla krásné světlehnědé vlasy, v nichž se odráželo slunce a v šedých očích se jí na chvíli objevil záblesk života. Řekl: "Allie?" a když na ni pohlédl, uviděla v jeho tváři touhu. Dotkl se jejího ramene, ona se k němu naklonila a políbila ho na rty. Polibek se protáhl, znězněl a jeho jazyk našel její. Usmála se na něj se zaměřeným pohledem a položila dítě na osušku.

Kýle se nestaral, jestli se Tommy dívá. Už nepotřebovali soukromí. Tak vzácnou chvíli nesměli promarnit. Lehli si spolu pod žlutý slunečník, jejich vlhká těla se propletla, srdce se rozbušila a Tommy daleko ve vlnách předstíral, že se nedívá, a začal se potápět pro škeble. Našel jich deset.

Slunce zapadalo. Mexický záliv vzplál ohnivými barvami a za pásmem mělčin si hráli delfíni.

"Brzy bude tma," řekl Kýle konečně. Vysel měsíc a vypadal jako stříbrný krajíc na tmavé východní obloze. "Mám klíče od nějakého auta. Nechcete se projet k Zázračné míli?"

Allie řekla, že by to bylo hezké, a přitiskla Naději na prsa.

Vítr zesílil. Zvedal písek, který je štípal do nohou, když šli po pláži. Tommy se zastavil, aby hodil škebli. "Povedla se mi žabka, táti!" vykřikl.

V pokoji si Allie přes mokré plavky oblékla bílé šortky. Tommy si vzal tričko s počítačovým obrázkem rockové kapele na prsou a plandavé oranžové bermudy. Kýle se nasucho oholil žiletkou a pak si vzal khaki kalhoty a tmavomodré triko. Když si zavazoval tenisky, podal chlapci klíče od auta. "Je to modrá toyota. Z Tennessee. Nechceš ji jít nastartovat?"

"To myslíš vážně? Opravdu?"

"Proč ne?"

"Rrrrozkaz!"

"Ještě počkej!" zadržel ho Kýle, než stačil Tommy odejít.

"Allie, nechceš jít s ním? Přijdu za vámi za pár minut."

Zamračila se. Vycítila jeho náladu. "Co se děje?"

"Ale nic. Jen si potřebuji na chvíli sednout a přemýšlet. Než připravíte věci do auta, budu tam."

Allie vzala dítě a spolu s chlapcem šli na parkoviště. Kýle seděl v houstnoucí tmě na matraci a díval se na trhliny ve zdi. Byl to jejich líbánkový motel. Kdysi se mu zdálo, že je to nejlepší místo na zemi. Možná ještě bylo.

Když Kýle otevřel dveře toyoty, Tommy okamžitě vklouzl zpět na zadní sedadlo. Kýle měl na sobě popelínovou větrovku zapnutou až ke krku. Sedl si za volant a řekl: "Pojedeme se tam podívat."

Jejich vůz byl jediný, který se pohyboval po dlouhé pobřežní silnici. Kýle zapnul reflektory, ale ještě nebyla taková tma, aby nebyla vidět zkáza po obou stranách cesty. "Tam jsme jedli minulé léto," řekl Tommy a ukázal na hromadu trosek, která bývala restaurací Pizza Hut. Jeli kolem T-ShirtCity, Shell Shack a Dixie Hot Shoppe, kde kuchař jménem Pee Wee dělal ty nejlepší rybí sendviče, jaké Kýle kdy jedl. Ze všech těch míst zbyly jen temné mrtvé kolosy. Jel dál pomalu a stejnoměrně. Tudy jeho kámoši vyrazili za holkami a zábavou. Poprvé se poradně namazal v motelu Surf s Inn. První poker hrál na pláži Perdido. První rvačku prohrál právě tady za barem a skončil s rozbitým nosem. Tady potkal první dívku, s kterou... no prostě na pláži Perdido bylo těch prvních chvil hodně.

Bože, teď to tu patřilo duchům.

"Slunce už skoro zapadlo," poznamenal Tommy.

Kýle zajel autem na místo, odkud mohli sledovat západ nad troskami motelu. Slunce klesalo rychle a zasypalo Zaliv zlatými, oranžovými a rudými skvrnami. Allie našla manželovu ruku, tu se snubním prstenem. Dítě trochu zaplakalo a Kýle věděl, jak se žena cítí. Slunce zmizelo v posledním šarlátovém záblesku a pak bylo najednou na druhé straně světa a noc se blížila.

"To bylo pěkné, že?" zeptala se Allie. "Západy slunce na pláži jsou vždy krásné."

Kýle se znovu rozjel směrem k Zázračné míli. Srdce mu prudce bušilo a ruce na volantě měl vlhké. Vjížděli do ráje jeho vzpomínek. Zajel autem ke kraji silnice a zastavil.

Poslední paprsky světla se třípyly na kolejkách horské dráhy. Z kabinek na ruském kole se loupala barva a houpaly se v silícím větru. Další obětí Joleny bylo bludiště kolejí šílené myši. Dlouhá červená střecha Visutého tanečního pavilónu, na jehož spodek byly namalovány fluorescenční barvou hvězdy a komety, byla obnažena až na kostru z trámů, ale otevřená budova ještě stála. Za rozbitými okny Plážové promenády ležely převrácené herní automaty. Z Nebeské jehly visely železná tyče a její základy popraskaly. Stánek, kde se prodávaly stopu dlouhé párky a cukrová vata, byl rozdrčen. Vodní skluzavka však přežila a s ní ještě několik dalších mechanických atrakcí. Lochneska - nádherná věc zdobená vyřezávanými skákajícími lvy a pyšnými koňmi - zůstala téměř nedotčena. Strašidelný zámek a zrcadlo ve bludiště byly zralé do šrotu, ale dům smíchu s vchodem ve tvaru obřího rudého úsměvu tam ještě byl.

"Tady jsme se seznámili," řekla Allie. Obrátila se k Tommy. "Zrovna tamhle." Ukázala na horskou dráhu. "Tvůj táta stál ve frontě za mnou. Byla jsem tam s Carol Atkinsovou a Denisou McCarthyovou. Když na nás došla řada, musela jsem si sednout vedle něho. Neznala jsem ho. Bylo mi šestnáct a jemu osmnáct. Bydlel v Surf s Inn. Tam bydleli samí gangsteři."

"Nebyl jsem gangster," ohradil se Kýle.

"Byl jsi to, čemu se *tenkrát* říkalo gangster. Pil jsi a kouřil a vyhledával rvačky." Zamračila se na horskou dráhu a Kýle pozorně sledoval její tvář. "Jeli jsme čtyřikrát za sebou."

"Pětkrát."

"Pětkrát," vzpomněla si a přikývla. "Popáté jsme jeli v prvním vozíku. Byla jsem tak vyděšená, že jsem se málem počůrala."

"Ale, mami!" ozval se Tommy.

"Napsal mi dopis. Dostala jsem ho za týden po tom, co jsem se vrátila domů. V obálce byl písek." Lehce se usmála a Kýle

musel odvrátit zrak. "Napsal, že doufá, že se ještě uvidíme. Pamatuješ se na to, Kýle?"

"Jako by to bylo včera," odpověděl.

"Ještě dlouho po tom jsem snila o Zázračné míli. Snila jsem o tom, že budeme zase spolu. Když mi bylo šestnáct, byla jsem hloupá."

"Pořád ještě jsi," řekl Tommy.

"Amen," dodal Kýle.

Seděli tam ještě pár minut a dívali se na Zázračnou míli, která se po celé délce pomalu nořila do tmy. Zde se setkal mnoho životů, mnozí přišli a odešli, ale přesto toto místo patřilo jim. Věděli to, cítili to v srdcích. Byla jejich navždy. Jejich spojené monogramy vyřezané do dřevěného obložení tanečního pavilónu to jasně říkaly. Nevadilo, že takových monogramů tam může být vyškrábáno snad deset tisíc; oni se sem vraceli, a kde byli ostatní?

Kabinky ruského kola vrzaly ve větru, ale jinak všude panovalo ticho. Mlčení přerušil Kýle. "Měli bychom jít na molo. To bychom rozhodně měli udělat."

Na dlouhé přístavní hrázi hned za Zázračnou mílí rybáři ukrajovali a nahazovali návnadu každou hodinu dne i noci. Chodíval tam rybařit se svým otcem, zatímco matka odpočívala ve skládacím lehátku a četla si zprávy z nedalekých psích dostihů.

"Budou potřebovat nějaký opalovací krém," řekla Allie, když jeli kolem Zázračné míle. "Pálíme ruce."

"A já mám žízeň," přidal se Tommy. "Nemohli bychom sehnat něco k pití?"

"Jistě. Něco najdeme."

Hráz - NEJDELSÍ MOLO NA FLORIDĚ, jak hlásala potlučená kovová tabule - byla půl míle za zábavním parkem. Kýle zaparkoval na opuštěném místě přímo před ní. Ve vstupních vratech stál automat na limonády, ale bez elektřiny nebyl k ničemu. Tommy strčil ruku dovnitř a nahmatal plechovku, ale nemohl ji vytáhnout ven. Kýle převrátil stroj a pokusil se ho otevřít násilím. Zámek, poslední vzpomínka na civilizaci, však držel.

"Zatraceně," řekl Tommy a kopl do automatu.

Vedle brány vedoucí na hrázi, na druhé straně parkoviště, byla hromada trosek, která kdysi bývala rybí restaurací. Vývěsní štít s mečounem jedoucím na surfovém prkně zůstal. "Co kdybychom to zkusili tamhle?" zeptal se Kýle a položil ruku synovi na rameno. "Možná tam najdeme nějaké plechovky. Hned jsme zpátky, Allie."

"Půjdu s vámi."

"Ne," řekl. "Počkej na hrázi."

Allie stála jako socha. V soumraku Kýle viděl jen obrys jejího obličej. "Chci si s klukem promluvit," vysvětlil Kýle. Ani se nepohnula; Kýle měl pocit, že zadržuje dech. "Mužské záležitosti," vysvětlil.

Ticho.

Nakonec promluvila. "Hned se vraťte. Oukej?"

"Oukej."

"A nešlápněte na hřebík. Buďte opatrní, ano?"

"Budeme. Taky dávej pozor, kam šlapeš."

Vedl Tommyho k troskám a vítr hvízdal kolem nich.

Už byli skoro na místě, když se Tommy zeptal, o čem chtěl mluvit. "Jen tak," odpověděl Kýle. Ohlédl se. Allie stála na hrázi a dívala se jinam. Možná se dívala na moře nebo snad na Zázračnou míli. Nebyl si jist.

"Moc dlouho jsem byl na slunci. Pálí mě krk."

"Ach," řekl Kyle, "to bude v pořádku."

Začaly se objevovat hvězdy. Vypadalo to na nádhernou noc. Držel ruku na chlapcově rameni a společně vešli mezi trosky pod surfujícím mečounem. Šli dál po střepech a prknech, dokud Kyle neměl mezi sebou a Allie zbytek škvárově-betonové zdi.

"Tati, jak tady můžeme něco najít? Je tu tma."

"Počkej. Vidiš tohle? Tam u tvé pravé nohy? Není to plechovka?"

"Já nic nevidím."

Kyle si rozeplnul větrovku. "Myslím, že je." V krku se mu něco vzpříčilo a najednou skoro nemohl mluvit. "Už ji vidíš?"

"Kde?"

Kyle zvedl jednu ruku k synově hlavě. Byl to snad ten nejtěžší pohyb kostí a svalů, který v životě udělal. "Přímo tam," řekl a vytáhl druhou rukou osmatřícítku z pouzdra. Cvak.

"Co to bylo, tati?"

"Jsi můj hodný chlapec," zachrčel Kyle a přitiskl hlaveň k Tommově lebce.

Ne. Tohle byl ten nejtěžší pohyb.

Křečovitě stiskl prstem spoušť. Strašné *bum* mu zazvonilo v uších.

Udělal to.

Tommy se sesul k zemi a Kyle si otřel ruku o kalhoty.

Ježíši Kriste, pomyslel si. Zvedla se v něm vlna paniky. Bože, měl jsem mu najít něco k pití, než jsem to udělal

Zavrávorál, zakopl o hromadu prken a tvárnice a padl ve tmě na kolena, ještě než dozněla ozvěna výstřelu. *Můj Bože, zemřel a měl žízeň. Ach Bože, právě jsem zabil svého syna.* Chvěl se a sténal a žaludek se mu bolestně sevřel. Napadlo ho, že chlapce možná jen zranil a že Tommy tam možná leží v agónii. "Tommy?" zeptal se. "Slyšíš mě?" Ne, ne; střelil chlapce přímo zezadu do hlavy, přesně jak si to naplánoval. I kdyby Tommy nebyl mrtvý, umíral by a o ničem nevěděl. Bylo to rychlé, nečekané a Tommy neměl žádnou šanci na smrt ani pomyslet.

"Promiň mi to," zašeptal Kyle a slzy mu tekly po tváři. "Prosím tě, odpusť mi."

Chvilí mu to trvalo, než našel sílu vstát. Uložil pistoli a znovu si zapnul větrovku. Pak si otřel tvář a vyšel z trosek, kde leželo synovo tělo. Kráčel k molu, kde stála Allie s dítětem v temně purpurové tmě.

"Kyle?" zavolala, ještě než k ní došel.

"Ano."

"Slyšela jsem nějaký hluk."

"Rozbilo se tam nějaké sklo. Všechno je v pořádku."

"Kde je Tommy, Kyle?"

"Bude tu za pár minut," odpověděl Kyle a zastavil se před ní. Přímo cítil, jak se pod ním mezi betonovými pilíři hráze pohybuje moře. "Půjdeme se podívat na konec, ne?"

Allie neodpověděla. Naděje spala s hlavou na jejím rameni.

Kyle pohlédl na oblohu plnou hvězd a na stříbrný srpek měsíce. "Vždycky jsme sem spolu chodívali. Pamatuješ?"

Neodpověděla.

"Chodívali jsme ven a dívali jsme se v noci na rybáře. Na samém konci mola jsem tě požádal, aby sis mne vzala. Vzpomínáš si?"

"Ano." Mluvila tiše.

"A pak, když jsi řekla ano, jsem skočil dolů. Pamatuješ se nato?"

"Myslela jsem si, že jsi blázen," řekla Allie.
"To jsem byl. A jsem. Vždycky budu."
Všiml si, že se roztřásla. "Tommy?" zavolala do noci.
"Tommy, hned pojď sem!"
"Pojď se mnou. Jsi v pořádku?"
"Já nemůžu... nemůžu... na nic myslet, Kyle. Nemůžu..."
Kyle ji vzal za ruku. Měla studené prsty. "Není tu o čem přemýšlet. Všechno je pod kontrolou. Rozumíš?"
"Můžeme... zůstat třeba tady," řekla. "Přímo tady. Tady je to bezpečné."
"Je jen jedno místo, které je bezpečné," řekl Kyle, "a není to tady."
"Tommy?" zavolala a hlas se jí zlomil.
"Pojď se mnou. Prosím." Stiskl jí ruku pevněji. Šla s ním.
Jolene ukousla posledních čtyřicet stop hráze. Moło končilo rozervaným okrajem a pod nimi Záliv útočil na pilíře. Kyle objal ženu a políbil ji na tvář. Opřela si hlavu o jeho rameno, stejně jako se Naděje tulila k ní. Kyle si rozepnul větrovku.
"Byl to dobrý den, že?" zeptal se jí a ona přikývla.
Ostrý vítr vanoucí od moře se jim opíral do tváří. "Mám tě rád," řekl Kyle.
"Miluji tě," odpověděla.
"Není ti zima?"
"Je."
Oblékl jí větrovku a zapnul ji až k ramenům, takže schovala i dítě. "Podívej se na ty hvězdy!" řekl. "Tolik jich neuvidíš nikde jinde, jen na pláži."
Potřásla hlavou.
Kyle jí políbil na spánek a potom jí do něj vpálil kulku.
Pak ji pustil.
Allie i s dítětem se zřídlá s hráze. Kyle se díval, jak její tělo spadlo dolů a rozstříklo vodu Zálivu. Vlny ji přijaly, zavřely se nad ní, obrátily ji na břicho a rozpustily její vlasy jako vějíř. Kyle se podíval na oblohu. Zhluboka se nadechl, znovu natáhl závěr pistole, vložil hlavěň do úst a namířil ji vzhůru k mozku.
Bože, *odpusť mi, peklo není, není...*
Náhle zaslechl temné hučení. Uvědomil si, že je to zvuk pracujících strojů.
Rozsvítila se světla a jejich jas oťrásl oblohou. Hvězdy pobledly. Po vlnách se rozběhly odrazy mnoha barev.
Hudba. Zvuk vzdálených varhanních píšťal.
Kyle se otočil a zamrazilo ho až v kostech.
Zázračná míle.
Zázračná míle ožila.
Světla rámovala ruské kolo a koleje horské dráhy. Voda na Superskluzavce se třpytila. Kolotoč zářil jako narozeninový dort. Jeden reflektor mířil vzhůru a pročešával noc nad Zázračnou mílí jako pozvánka na slavnost.
Kylův prst ležel na spoušti. Byl připraven.
Ruské kolo se začalo točit: pomalu a se sténáním. Rozeznával postavy v gondolách. Na prostřední části horské dráhy se daly vozíky do pohybu a pak byly vytaženy až na vršek první vlny. Byli v nich lidé. Ne, nebyli to lidé. Žádné lidské bytosti. Jen oni.
Ovládli Zázračnou míli.
Kyle je slyšel halekat nadšením, když se vozíky horské dráhy přehoupaly přes vrchol první vlny a daly se do pohybu jako dlouhý svýjeící se had.
Kolotoč se otáčel. Flašinetová hudba přehrávaná z poškrábaných desek zněla z reproduktorů v jeho středu. Kyle se díval, jak se postavy vozí dokola, a vytáhl hlavěň z úst. Zabli-

kaly žárovky na Visutém pavilónu a ozvala se hudba z hrací skříně. Kyle je mohl vidět, namačkaný dav, který tančí nad břehem moře.

Vzali mu všechno. Noc, města i městečka, svobodu, zákon, celý svět.

A teď i Zázračnou míli.

Kyle se zuřivě zašklebil a slzy mu tekly po lících.

Vozíky horské dráhy se honily dokola. Ruské kolo zrychlovalo.

Dali do pořádku generátory v zábavním parku. Benzin pro jejich provoz získali z čerpadla na silnici.

Z benzínu a lahví se ale taky dají dělat bomby.

Najít generátory. Vyrazit pojistky na Zázračné míli.

Měl v pistoli ještě čtyři náboje pro případ, že by něco zkazil a místo zabití zpočátku jen poranil. Čtyři náboje. Klíče od vozu byly ve větrovce. Spi klidně, má drahá, pomyslel si.

Brzy budu s tebou.

Ale ne hned. Teď ještě ne.

Snad by mohl vymyslet způsob, jak vykořistit horskou dráhu. Možná by mohl vyhodit do povětří Visutý pavilón i s těmi, kdo se mačkají uvnitř. Za takové letní hvězdné noci by to byl skvělý táborák. Zaskřípal zuby, téměř pukl vzteky. Mohli zabrat celý svět, ale rodinu mu nevzali. A pokud to dokáže, za Zázračnou míli mu těžce zaplatí.

Zešílel. Uvědomoval si to. Ale okamžik poznání mu uklouzl stejně, jako zmizelo tělo Allie ve vlnách. Pevně stiskl pistoli a udělal první krok po molu směrem ke břehu.

Opatrně. Drž se ve stínu. Nesmějí tě uvidět. Nesmějí tě ucítit.

Zatímco se nad Zázračnou mílí vznášely výkřiky a smích, osamělá postava kráčela zpět tmou s pistolí v ruce a plameny v očích.

Kyle si uvědomil, že jeho dovolená skončila.

Robert A. Heinlein

...také venčíme psy

"Univerzální služby. U obrazovky Cormetová." Oslovila ji tím správným tónem na pomezí vlídnosti a neosobní výkonnosti. Obrazovka na vteřinu zablikala a pak se objevil obraz tlusté, nafintěné a popuzené matrány, které by pravidelné cvičení rozhodně neuškodilo.

"Bože, můj Bože," vzdychla. "Mám nervy úplně nadranc. Můžete mi pomoci?"

"To víte, že můžeme," zapředla slečna Cormetová, rychle odhadla hodnotu jejích šatů a šperků (tedy pokud jsou pravé, o čemž měla ještě pochybnosti) a dospěla k názoru, že na této klientce by se dalo slušně vydělat. "Řekněte mi, co vás trápí. Ještě předtím vaše jméno, buďte tak hodná." Na stole ve tvaru podkovy zmáčkla tlačítko s nápisem ÚVĚROVÉ ODDĚLENÍ.

"Když ono je všechno tak *komplikované*," tvrdila postava na obrazovce. "Petr si nedá říct a nedá a pak si zlomí nohu v kyčli." Slečna Cormetová okamžitě stiskla tlačítko LÉKAŘ. "Já mu říkala, jak je pólo nebezpečné. Drahousku, vy nemáte ani ponětí, jak matky trpí. A to se mi muselo stát zrovna teď. Přišlo to tak nevhod..."

"Chcete, abychom ho ošetřili? Kde je teď?"

"Ošetřili? Kdepak, o to se postará soukromá klinika, však jsme do ní investovali dost peněz. Dělá si hlavu spíš kvůli večírku. To víte, kněžnu to dost rozladí."

Kontrolka z úvěrového oddělení zlostně blikala. Cormetová matránu včas zarazila. "A tak, my už to zařídíme. Teď mi prosím řekněte své jméno, adresu a současnou polohu."

"Že byste neznala *moje* jméno?"

"Je to dost zřejmé," vyhnula se diplomaticky odpovědi, "ale Univerzální služby vždy respektují soukromí svých klientů."

"Ano, ovšem, to je od vás ohleduplné. Jsem paní van Hogbein Johnsonová." Cormetová se ovládla a nedala nic najevo. Tak na tuhle se úvěrového oddělení ptát nemusím. Přesto se na displeji z úvěrového okamžitě objevil rating AAA, tedy neomezené čerpání. "Pořád ještě nechápu, co s tím vlastně můžete *dělat*," pokračovala Johnsonová. "Nemůžu být na dvou místech najednou."

"Univerzální služby mají těžké úkoly v oblíbě," ujistila ji slečna Cormetová. "Buďte teď tak laskavá a řekněte mi podrobnosti..."

Lichocením a narážkami z ní vymámila poměrně ucelený příběh. Jejího syna Petra III. už několik let znala ze stereovize - nosil cokoli, co bylo u zahálčivých horních deseti tisíc zrovna v módě, a vypadal jako mírně zašlá verze Petra Pana. Naprosto nezodpovědně si vybral odpoledne před nejdůležitější společenskou událostí roku, aby se potloukl - a to dost vážně. Navíc k tomu došlo (jaká nehoráznost!) na půl kontinentu daleko od jeho máti.

Aby synek zůstal bezpečně pod palcem, usoudila Grace Cormetová, musí k němu maminka ihned přispěchat a jen tak mimochodem vybrat ošetřující sestřičky. Její večírek je ovšem vyvrcholením mnoha měsíců opatrného manévrování. Co má tedy dělat?

Grace věděla, že ziskovost Univerzálních služeb a její velmi solidní plat stojí na hlouposti, nedostatku schopností a lenosti lidí přesně jako tehle přehloupý parazit. Vysvětlila jí, že Univerzální služby už dohlédnou na to, aby večírek proběhl hladce a s úspěchem. V jejím salónu instalují velkou přenosnou stereoobrazovku, aby mohla přivítat hosty a omluvit se, zatímco poletí k synovi do nemocnice. Dále Grace zajistí velmi schopného společenského manažera, jehož vlastní pověst je bez poskvrny a o jehož spojení s Univerzálními službami nikdo neví. Pod jeho taktovkou se z katastrofy stane společenský triumf a paní Johnsonová vejde ve známost nejen jako chytrá hostitelka, ale i oddaná matka

"Vznášedlo budete mít u branky do dvaceti minut," dodala a zapojila se do okruhu DOPRAVA. "Vezme vás na kosmodrom. Jeden náš mladík si od vás na cestě poslechne další podrobnosti. Rezervujeme kupé pro vás a kóji pro služebnou v raketě do Newarku, která odlétá ve tři čtvrtě na pět. Klidně si teď odpočítejte. Univerzální služby se starají za vás."

"Díky, jste úplně anděl. Strašně jste mi pomohla. Nemáte vůbec ponětí, jakou *zodpovědnost* nese člověk mého společenského postavení."

Grace kvokala a zahrnovala ji profesionální účastí. Podle ní byla tahle starší dáma zralá na další doplanky. "Vypadáte opravdu unaveně," konstatovala znepokojeně. "Neměla bych s vámi poslat masérku? Jestli si vážíte svého zdraví, lékař by možná byl ještě lepší."

"Jste tak pozorná..."

"Pošlu vám oba," rozhodla Grace a odpojila se od okruhu. Trochu ji zamrzelo, že jí nenabídla speciální raketu. Zvláštní služby v ceníku nezanesené se poskytovaly za příplatek. V tomto případě znamenal "příplatek" cokoli, co jim okolnosti dovolí.

Přepojila se na VEDENÍ a obrazovku vyplnila mladá tvář s bystrými očima. "Počkej si na *záznam*, Steve. Zvláštní služby, trojnásobné áčko. Zákazníci už obsluhují."

Zvedl obočí. "Znamená to i AAA příplatky?"

"To si piš. Dejte té staré bábě všechno a ať to sviští. A ještě něco - její syn leží v nemocnici, tak si zkontroluj sestřičky. Pokud mají jen trochu sex-appealu, vyraz je a nahraď je samými ropuchami."

"Jasně. Pošli mi záznam."

Smazala obrazovku, kontrolka s nápisem "Volno" automaticky zeleně zablikala, pak se téměř okamžitě zbarvila do ruda a na obrazovce se objevil další člověk.

Žádný hloupý panák. Grace měla před sebou uhlazeného muže kolem pětáctyřicítky, s plochým břichem a chytrými očima, muže, který byl tvrdý a přitom zdvořilý. Kabát k obleku držel s pečlivě vypočítanou nonšalancí. "Univerzální služby, Cormetová," představila se.

"Slečno Cormetová, chtěl bych mluvit s vaším šéfem."

"S šéfem centrály?"

"Ne, chci mluvit s prezidentem Univerzálních služeb."

"Řekl byste mi, o co jde? Možná vám můžu pomoci."

"Bohužel vám nemohu nic vysvětlovat. Musím se s ním okamžitě sejít."

"To je nám líto. Pan Clare je velice zaneprázdněn a je naprosto nemožné zařídit schůzku bez ohlášení a vážného důvodu."

"Nahráváte tento hovor?"

"Přirozeně."

"Tak s tím prosím přestaňte." .

Nad konzolí, která byla v klientově zorném poli, vypnula nahrávací zařízení a pod stolem ho zase zapnula. Společnost byla čas od času požádána o služby mimo zákon a její spolehliví zaměstnanci nenechávali nic náhodě. Ze záhybů volně splývave košile vytáhl nějaký předmět a ukázal ho Grace. Díky stereoeffektu to skoro vypadalo, jako by jí ho podával skrz obrazovku.

Trénovaný obličej skryl její překvapení - byla to pečeť planetárního úředníka, v zelené barvě.

"Zařídím to," řekla.

"Výborně. Můžete přijít a dovést mě tam z čekárny? Tak do deseti minut?"

"Přijdu, pane... pane..." Ale neznámý už spojení přerušil.

Grace se přepojila na šéfa centrály a požádala o vystřídání. Vypojila svou kabinu z okruhu, vytáhla cívkou s tajnou nahrávkou rozhovoru, jakoby nerozhodně se na ni několik vteřin dívala a pak ji protáhla otvorem ve stolu, kde silné magnetické pole vymazalo z měkkého kovu ještě neustálený obraz.

Do kabiny vešla zezadu reprezentativní blondýnka, která vypadala na osobu pomalou a tak trochu hloupou. Nebyla ani jedno, ani druhé.

"Ahoj, Grace. Něco k předání?"

"Ne, vůbec nic."

"Co je s tebou? Jsi nemocná?"

"Ne." Bez dalšího vysvětlování odešla Grace z kabiny, prošla kolem kabin s dalšími operátory, kteří se starali o zvláštní služby, a ocitla se v hale, kde pracovaly stovky katalogových operátorů. Ti neměli tak složité vybavení jako Grace v kabině, jen jeden ohromný svazek, nejnovější ceník Univerzálních služeb se všemi oceněnými položkami. Jednoduchý videotelefon a katalog umožňoval operátorovi splnit veřejnosti téměř jakékoli myslitelné přání. Pokud byly nároky tak velké, zeje nemohl katalog uspokojit, byl zákazník odkázán na aristokraty mezi důmyslnými, lidi jako Grace.

Zkrátila si cestu kartotékou, prošla uličkou mezi tuctem klapajících čteček štítků a vešla do vstupní haly na stejném patře. Pneumatický výtah ji bleskově dopravil na podlaží, kde se rozkládala prezidentova kancelář. Jeho recepční ji nezastavila ani neohlásila, aspoň to tak vypadalo. Grace si ale všimla, že dívčiny prsty tančí po klávesnici voderu.

Nestává se, aby operátorky chodily k prezidentům společností, které mají miliardo ve úvěry. Univerzální služby se však od ostatních společností značně lišily. Byla to branže *sui generis*, kde speciální kvalifikace byla zbožím, které se katalogizovalo, kupovalo i prodávalo. Schopnost, důmyslnost a pohotovost se ovšem cenily nejvíce. Na vrcholku této pyramidy stál prezident Jay Clare, pod ním jeho pravá ruka Saunders Francis a hned po něm Grace a pár dalších operátorů v centrále, pro něž neplatila žádná omezení. Oni a nejschopnější terénní operátoři byli zaměnitelní a vlastně tvořili jednu skupinu, které se svěřovaly ty nejtěžší a nejoriginálnější zakázky.

Pod nimi pracovaly desítky tisíc dalších zaměstnanců rozestých po celé planetě, od hlavního účetního, vedoucího právního odboru, hlavního knihovníka v kartotéce, až po místní manažery, katalogové operátory a naposled pracovníky na vedlejší úvazek - stenografy, kteří byli schopni kdykoli a kdekoli zapisovat podle diktátu, gigoly připravené zaplnit prázdná místa u večeře, i člověka, jenž pronajímal pásowce a cvičené blechy.

Grace vešla do prezidentovy kanceláře. Jako jediná místnost v budově nebyla od podlahy po strop zaplněná elektro-mechanickou záznamovou a komunikační aparaturou. V místnosti stál jen stůl (prázdný), pár židlí a stereoobrazovka, jež v klidovém stavu vypadala jako známý Krantzův obraz "Plačící Buddha". Jeho originál byl ve skutečnosti uložen v podzemí, tisíc stop pod nimi.

"Ahoj, Grace," uvítal ji a strčil jí do ruky jeden papír. "Řekni mi, co si o tom myslíš. Šance mi tvrdí, že to nestojí za nic." Francis Saunders se mírně vykulenýma očima podíval na Grace, ale tvrzení ani nepopřel, ani nevyvrátil.

Na papíru stálo:

Můžete si to dovolit?

Můžete si dovolit Univerzální služby?

Můžete si dovolit IGNOROVAT Univerzální služby?

Můžete ve věku tryskových letadel plýtvat časem a sám nakupovat, platit účty a uklízet byt?

Naplácáme za vás dítěti a nakrmíme kočku.

Pronajmeme vám dům a koupíme boty.

Napišeme vaši tchyni a sečteme cifry na složenkách

Nic není nemožné, nic není příliš triviální.

- to vše za neuvěřitelně příznivé ceny!

Univerzální služby

Zavolejte, N-E-V-Á-H-E-J-T-E

P.S. také věnujeme psy

"Tak co?" zeptal se Clare. "Šance

má pravdu. Smrdí to." "Proč?"

"Je to moc logické. Příliš ukecané. Nemá to tah na bránu." "A jak by sis představovala inzerát, který má oslovit marginální trh?"

Na chvíli se zamyslela, půjčila si jeho propisku a napsala:

Chcete někoho nechat zabít?

(Pak nevolejte Univerzální služby)

Máte-li jakýkoli jiný problém - jen nám zavolejte,

Neváhejte - nebudete litovat!

P.S. Také věnujeme psy.

"Mhmm... no, snad," řekl Clare opatrně. "Zkusíme, co to udělá. Šanci, zajisti tomu reklamní kampaň typu B, dva týdny v Severní Americe, a dej mně vědět, jak se to chytlo." Francis přidal papír ke svým materiálům a ani teď se jeho vlídný výraz nezměnil.

"Šéfe," přerušila ho Grace. "Domluvila jsem vám schůzku, která má začít..." pohlédla na hodinky, "přesně za dvě minuty pětáctýřet sekund. Člověk od vlády."

"Tak ho nějak uklidni a pošli ho pryč. Mám práci."

"Má zelený odznak."

Příkře na ni pohlédl. Dokonce i Francis vypadal, jako že ho to zajímá. "Ale," ozval se Clare. "Máš s sebou záznam?"

"Smazala jsem ho."

"Opravdu? No, asi víš, co děláš. Docela dám na tvůj instinkt. Jen ho přiveď."

Zamyšleně přikývla a odešla.

Na úředníka narazila, když vcházela do přijímacího pokoje. Eskortovala ho několika kontrolními body, kde by po něm jindy chtěli průkaz totožnosti a důvod návštěvy. V prezidentově kanceláři se posadil a rozhlédl kolem. "Mohl bych s vámi mluvit mezi čtyřma očima, pane Clare?"

"Pan Francis je jako moje pravá noha. A se slečnou Cormetovou jste už mluvil."

"Dobrá." Znovu vytáhl zelenou pečeť a ukázal mu ji. "V této fázi ještě nepotřebujete moje jméno. Spoléhám na vaši ohleduplnost."

Prezident Univerzálních služeb si nervózně poposedl. "Pojďme k věci. Jste Pierre Beaumont, vedoucí protokolu. Má pro nás vláda nějakou zakázku?"

Beaumonta změna rytmu nevyvedla z míry. "Tak vy mě znáte. Dobře. Vláda by pro vás mohla mít zakázku. V žádném případě ale nesmí dojít k úniku informací..."

"Veškerá jednání s Univerzálními službami jsou důvěrná."

"Tohle není důvěrné, ale tajné," řekl a na chvíli se odmlčel.

"Rozumím vám," souhlasil Clare. "Pokračujte."

"Dal jste dohromady zajímavý podnik, pane Clare. Pokud mě pnněť neklame, vychloubáte se, že žádné zadání pro vás není nesplnitelné - když se vám dobře zaplatí."

"Pokud je to v mezích zákona."

"Á, ano, přirozeně. Ovšem výraz 'v mezích zákona' se dá různě interpretovat. Za to, jak jste dovedli vybavit druhou expedici na Pluto, vám patří můj obdiv. Některé vaše metody byly, ehm, geniální."

"Pokud chcete naše jednání jakkoli kritizovat, nejlépe to půjde obvyklými kanály přes náš právní odbor."

Beaumont zamával rukou. "Prosím vás, pane Clare! To mi špatně rozumíte - já vás ani v nejmenším nechtěl kritizovat, ale chválit. Takové schopnosti! Byl by z vás skvělý diplomat."

"Nechme toho šermování. Co chcete?"

Beaumont stiskl rty. "Řekněme, že byste měl hostit dvanáct zástupců každého inteligentního druhu v této planetární soustavě a chtěl jim přitom zajistit pohodlí a spokojenost. Dokázali byste to?"

"Atmosférický tlak, vlhkost, úroveň radiace," přemýšlel Clare nahlas, "atmosféra, metabolismus, teplota, kulturní podmíněnost - to všechno je jednoduché. U Dianu bychom mohli použít centrifugu, ale Mart'ané a Titánci, to už je něco jiného. Gravitaci na Zemi nelze snížit. Ne, muselo by se to konat v meziplanetárním prostoru nebo na Měsíci. V tom případě jsme mimo hru, protože naše služby nejdou za stratosféru."

Beaumont zavrtěl hlavou. "Nemusíte mít obavy, za stratosféru nepůjdeme. Berte to jako jednu z našich podmínek - musíte to dokázat na zemském povrchu." "Proč?"

"To se Univerzální služby vždy vyptávají, proč si klienti přejí zvláštní služby?"

"Ne. Omlouvám se."

"To je v pořádku. Máte pravdu, musíte mít víc informací, abyste věděl, co se musí dokázat a proč to má zůstat v tajnosti. V blízké budoucnosti, přinejhorším do devadesáti dnů, se na

této planetě uskuteční konference. Dokud nebude konference oficiálně svolána, nesmí odsud proniknout ani náznak. Kdyby jistá místa věděla o konferenci dopředu, ani bychom ji nemuseli svolávat. Abyste o ní měl nějakou představu - bude to kulatý stůl předních, no řekněme, vědců. Ve velikosti a personálním obsazení se bude podobat zasedání Akademie na Marsu minulého jara. Vaším úkolem je zorganizovat pobyt delegátů a přitom skrývat tyto přípravy za zdmi vaší společnosti, dokud to bude nutné. Pokud jde o detaily..."

Ale Clare ho přerušil. "Vy si zřejmě myslíte, že jsme tu zakázku už vzali. Podle toho, co mi tu říkáte, z toho pro naši společnost kouká fiasko. A Univerzální služby fiaska příliš netěší. Vy i já víme, že obyvatelé planet s nízkou gravitací mohou strávit v oblasti s vysokou gravitací jen pár hodin, pak už hrozí *vážná* újma na zdraví. Interplanetární sleziny se odjakživa pořádaly na planetách s nízkou gravitací, na tom nic nezměníte."

"Máte pravdu," přitakal Beaumont trpělivě, "tak tomu opravdu vždy bylo. Uvědomujete si ten neuvěřitelný diplomatický handicap, který z toho pro Zemi a Venuši plyne?"

"Nerozumím - vám."

"To nemusíte. Politická psychologie konejškonců není vaše věc. Berte to jako fakt a věřte mi, že vládaje pevně rozhodnuta uspořádat *tuhle* konferenci na Zemi."

"Proč ne na Luně?"

Beaumont zavrtěl hlavou. "To ani v nejmenším není totéž. Luna City je smluvní přístav, i když správa je v našich rukou. Z psychologického hlediska to není totéž."

Ted' zase zavrtěl hlavou Clare. "Pane Beaumonte, vy jste asi nepochopil charakter Univerzálních služeb a já zase jemné finesy diplomacie. Neděláme zázraky a ani je neslibujeme. Jsme všemělové jako vystřižení z minulého století, jen jsme daleko rychlejší a početnější. Jsme obdobou služebnictva z doby nedávno minulé, ne džinové z Aladinovy lampy. Nemáme ani vývojové laboratoře ve vědeckém slova smyslu. Prostě jen co nejlépe využíváme pokroku v komunikační a organizační sféře, abychom dosáhli toho, čeho se dosáhnout dá." Rukou mávl ke stěně, na níž visela rytina se starobylou a úctyhodnou obchodní značkou společnosti - voříškem, který napíná vodítko a očuchává sloup. "Tohle je duch naší práce. Věncíme psy lidem, kteří jsou příliš zaneprázdnění, aby je věnčili sami. Můj dědeček celou univerzitu věnčil psy a uživil se tím. Já sám je pořád venčún. Neslibuju zázraky a nemíchám se do politiky."

Beaumont složil prsty k sobě a udělal z nich stříšku. "Věncíte psy a dostáváte za to zaplacené. To je přirozené, vždyť věncíte i moje dva psy. Za pět minikreditů mi to připadá dost levné."

"Je to levné. Ale sto tisíc psů, dvakrát denně... brzy máte pěknou sumičku."

"Sumička' za tohohle 'pejska' by byla značně velká."

"Kolik?" zeptal se Francis. Bylo to poprvé, co vůbec projevil zájem.

Beaumont se na něj podíval. "Milý pane, naše planeta by z tohoto, řekněme, kulatého stolu měla stovky miliard kreditů. A my tu krávu, která jim šlápne na kuří oko, necháme dobře napást... Promiňte, to byl až moc květnatý přírůstek."

"Kolik?"

"Bylo by třicet procent plus výdaje přijatelných?"

Francis zavrtěl hlavou. "To by nakonec mohlo být dost málo."

"Nechtějte po mně, abych s vámi smlouval. Řekněme, že nechám na vás, pánové - prosím o prominutí, slečno Cormetová - abyste si určili cenu téhle služby. Mohu se myslím

spolehnout, že vám planetámi a druhové vlastenectví nedovolí přijít s cenou, která by nebyla rozumná a slušná."

Francis složil ruce v klín, nic neřekl, ale vypadal spokojeně.

"Počkejte," ozval se Clare. "Ještě jsme tu zakázku nevzali."

"Prodiskutovali jsme cenu," podotkl Beaumont.

Clare se podíval na Francise, Grace a pak stočil pohled ke svým nehtům. "Dejte mi čtyřicet hodin, abych zjistil, zdali je to možné nebo ne," řekl nakonec, "a pak vám řeknu, jestli toho vašeho pejska vy venčíme."

"Jsem přesvědčen, že to uděláte," odpověděl Beaumont a oblékl si kabát.

"Moji milí géniové," ozval se Clare trpce, "tak jste mě do toho dostali."

"Už dlouho chci zpátky do terénu," řekla Grace.

"Ať se naši lidi dají do práce na všem kromě toho problému s gravitací," navrhl Francis. "To je jediný háček, zbytek je rutina."

"Máš pravdu," přitakal Clare, "jen doufám, že se ti ten oříšek podaří rozlousknout. Jestli ne, tak jsme vyhodili komínem spoustu peněz za přípravné práce, které nám nikdo neproplatí. Koho si vezmeš? Grace?"

"Asi," řekl Francis. "Do deseti počítat umí."

Grace ho zpražila pohledem. "Šanci Francisi, občas lituji, že jsem si tě vzala."

"Nechtě si to na doma, buďte tak hodní," varoval je Clare.

"Odkud začneš?"

"Najdeme člověka, který toho o gravitaci ví nejvíc," rozhodl se Francis. "Grace, zaříd' mi spojení s doktorem Kratwohllem."

"Provedu," odpověděla mu od ovládacího panelu stereoobrazovky. "Tohle je na naší práci skvělé. Člověk sám nemusí nic znát, musí jen vědět, kde to najít."

Doktor Kratwohl byl stalým zaměstnancem Univerzálních služeb. Neměl žádné specifické povinnosti. Společnost si ho cenila natolik, že mu zařídila život v pohodlí a poskytla neomezené konto na nákup vědeckých periodik a účast na konferencích, jež učenci čas od času pořádají. Doktoru Kratwohlvi chyběla tvrdošíjná posedlost badatele; byl rozeným diletantem.

Čas od času se ho na něco zeptali. Vyplatilo se to.

"Zdravím vás, drazí přátelé!" Z obrazovky se na ni usmíval jemný obličej doktora Kratwohla. "To byste nevěřili, na co jsem přišel v posledním čísle časopisu *Náture*. Taková zábavná malíčkost, úplně nový pohled na Brownleeho teorii..."

"Zadržte, doktore," skočila mu do řeči. "Máme trošičku naspěch."

"Ano, zlato?"

"Kdo toho ví nejvíc o gravitaci?"

"Jak to myslíte? Chcete astrofyzika, nebo potřebujete o věci pojednat z hlediska teoretické mechaniky? V prvním případě je vaším člověkem něj spíš Farquarson."

"Chci vědět, jak to všechno funguje."

"Takže teorie pole? V tom případě na Farquarsona zapomeňte. On se hlavně zabývá deskriptivní balistikou. Práce doktora Juliana je v tomto oboru autoritativní, ne-li definitivní."

"Jak se s ním můžeme spojit?"

"Nemůžete. Chudák doktor před rokem umřel. Je to velká ztráta."

Grace se ovládla a neřekla mu, jak velká ztráta to je. "Kdo pokračuje v jeho šlépějích?"

"Co? Aha, vy mluvíte obrazně. Rozumím, chcete po mně jméno člověka, který je v současnosti největší kapacitou v oboru. O'Neil, řekl bych."

"Kde je?"

"To budu muset zjistit. Znáám ho jen od vidění... dá se s ním jen těžko vyjít."

"Najděte ho, prosím. Mohl byste nám zatím říct, o co běží?"

"Zkuste mladého Carsona v technologické divizi. Zajímá se o tyhle věci ještě předtím, než nastoupil k nám. Je to inteligentní mladík - mnohokrát jsem si s ním zajímavě popovídal."

"Díky, doktore, promluví si s ním. Jakmile O'Neila vyptáte, zavolejte do šéfovy kanceláře. A pospěšte si," vybídla ho a přerušila spojení.

Carson souhlasil s Kratwohlovým závěrem, ale neskrýval své pochybnosti. "O'Neil je arogantní a neochotný. Pracoval jsem pod ním. Ovšem o teorii pole a struktuře vesmíru ví určitě víc než kdokoli jiný."

Přibrali Carsona do kroužku zasvěcených a vysvětlili mu problém. Přiznal, že on sám řešení nevidí. "Možná že si to příliš komplikujeme," začal Clare. "Mám pár nápadů. Když tak mě opravte, Carstone."

"Jen do toho, šéfe."

"Nuže, gravitační zrychlení je způsobeno přítomností tělesa o velké hmotnosti. Normální zemská gravitace je důsledkem hmotnosti Země. Co by se tedy stalo, kdybychom nad jeden bod zemského povrchu umístili nějaké velké těleso? Nevyrovnala by jeho přitažlivost gravitaci Země?"

"Teoreticky ano, ale muselo by to být zatraceně velké těleso."

"Na tom nezáleží."

"Vy mi nerozumíte, šéfe. Abychom v daném bodě plně vyvážili zemskou přitažlivost, potřebovali bychom stejně velkou planetu, která by se Země v daném bodě dotýkala. My ovšem nechceme přitažlivost vyrovnat úplně, jen ji snížit, což je pro nás výhodnější. Potřebujeme menší těleso, jež by mělo těžiště blíže danému bodu až Země. To je pořád málo. Zatímco přitažlivá síla roste nepřímo úměrně čtverci vzdálenosti, v tomto případě průměru, hmotnost a s ní přitažlivost klesá přímo úměrně třetí mocnině poloměru."

"Co to pro nás znamená?"

Carson vytáhl logaritmické pravítko, chvíli počítal a pak vzhlédl. "Skoro se bojím odpovědět. Potřebovali bychom slušně velký olovený asteroid, abychom vůbec něčeho dosáhli."

"Nebyli bychom první, kdo by hnul s asteroidem."

"Ano, ale co by ho nahore drželo? Ne, šéfe, neexistuje žádný energetický zdroj ani způsob jeho využití, který by vám umožnil zavěsit planetoid nad určitým místem a udržet ho tam."

"No, byl to dobrý nápad, jen moc dlouho nevydržel," řekl Clare zamyšleně.

Grace se mračila a poslouchala debatu. "Myslím, že výjimečně těžké malé těleso by se dalo využít daleko efektivněji. Někde jsem četla o hmotě, jejíž krychlový centimetr váží přes tunu."

"Jádro zhroutených hvězd," doplnil ji Carson. "Potřebujeme už jenom lod', která by překonala vzdálenost několika světelných let za několik dní, technologii, kterou bychom se probourali k jádru hvězdy, a novou teorii časoprostoru."

"Dobře, zapomeňte na to."

"Počkejte," přihlásil se Frank. "Magnetismus je skoro jako gravitace, ne?"

"No... ano."

"Nemohli bychom ty maníky z malých planet nějak zmagnetizovat? Třeba se od nás liší metabolismem."

"To je dobrý nápad," souhlasil Carson, "ale i když se jejich metabolismus liší, není to o moc. Pořád jsou organičtí."

"Tak ne. Kdyby prasata měla křídla, byli by z nich holubi."

Signální kontrolka na stereo vizi se rozblíkala. Doktor Kratwohl zjistil, že O'Neil je k zastihnutí doma v Portage, stát Wisconsin. Ještě se s ním nespojil, a pokud na tom šéf nebude trvat, ani ho to nenapadne.

Clare mu poděkoval a obrátil se k ostatním. "Ztrácíme tady čas," konstatoval. "Po těch letech v branži bychom měli mít víc rozumu a nesnažit se rozhodovat o technických otázkách... Nejsem fyzik a je mi úplně putna, jak gravitace funguje. To je věc O'Neila a. A Carsona. Carstone, padej do Winsconsinu a přesvědč O'Neila, ať tu práci vezme."

"Já?"

"Ty. Na téhle zakázce pracuješ jako operátor a plat tomu bude odpovídat. Mazej na kosmodrom, tam už na tebe bude čekat raketa a telestatovaný šek. Do sedmi, osmi minut bys mohl být ve vzduchu."

Carson zamrkal. "A co moje práce?"

"Technologické divizi dáme vědět a účtárně taky. Pohni kostrou."

Carson neodpověděl a vyrazil ke dveřím. Práh překročil v poklusu.

^ Dokud se Carson neozve, neměli co dělat. Přesněji řečeno, mohli začít pracovat na tisíci a jednom detailu, které obnášelo napodobení fyzikálních a kulturních poměrů na třech dalších planetách a čtyřech velkých satelitech, s výjimkou jejich povrchové gravitace. I když to byl nový úkol, nepředstavoval velkou překážku - ne pro Univerzální služby. Někde žili lidé, kteří na takové otázky uměli odpovědět. Velká a pružná struktura zvaná Univerzální služby byla plně připravena tyto lidi najít, najmout a zaměstnat. Všichni operátoři v centrále a většina katalogových operátorů se uměla s takovým zadáním vypořádat bez překotného spěchu a naprosto nevzrušeně.

Francis zavolal jednomu operátorovi z centrály. Ani se nenamáhal mezi nimi vybírat, prostě vzal prvního na řadě - ostatně všichni by tu zakázku brali. Dopodrobna mu úkol vysvětlil a pak na něj klidně zapomněl. Operátor se už postará a úkol včas splní. Stereoobrazovky zablikají a mladí lidé na celém světě se přestanou věnovat své práci, ať už je jakákoli, a vykopou specialisty, kteří odvedou skutečnou práci.

Francis se otočil ke svému šéfovi, který právě řekl: "Kdybych tak věděl, co má Beaumont za lubem. Vědecká konference, no, to jistě."

"Myslel jsem, že tě politika nezajímá, Jayi."

"Nezajímá. Domácí i interplanetární politika mi může být ukradená, pokud se nedotýká naší společnosti. Kdybych věděl, co se připravuje, mohli bychom si z toho koláče ukrojit větší kus."

"Můžeme pokládat takřka za jisté," ozvala se Grace, "že se pohlaví ze všech planet chtějí setkat a rozdělit Galii na tři části."

"Dobře, koho ale vynechají?"

"Mars, předpokládám."

"To vypadá pravděpodobně. Ohlodanou kost hodí Venušánům. V tom případě si mužem trochu zaspekulovat s akcemi Pandianské obchodní společnosti."

"Pomalu, synku," varoval ho Francis. "Uděláš to a lidi se začnou ptát. Tohle je přísně tajná záležitost."

"Asi mas pravdu. Stejně mějte oči otevřené. Určitě se najde cestička, jak přijít k velkým penězům."

Gracein telefon zapípal. Vytáhla ho z kapsy a ohlásila se. "Ano?"

"Chce s tebou mluvit nějaká paní Hogbeinová."

"Vezmi si ji na starost, já nejsem v kabině."

"Nechce mluvit s nikým jiným."

"Tak dobře. Přepoj ji na šéfovo stereo, ale zůstaň na paralele. Až s ní skončím, vezmeš si ji sama."

Obrazovka ožila a uprostřed se objevila macatá tvář paní Johnsonové. "Slečno Cormetová," zaúpěla, "došlo k nějakému hroznému nedorozumění. Na této lodi není stereo."

"Nainstalují ho v Cincinnati, za takových dvacet minut."

"Jste si *absolutně* jistá?"

"Naprosto."

"Děkuji vám! Tak se mi ulevilo, když jsem vás slyšela. Víte, přemýšlela jsem o tom, že vás zaměstnám jako sekretářku pro styk se společnostmi."

"Děkuji," odpověděla Grace klidně, "ale já už zaměstnání mám."

"Jak hloupé a otravné! Podejte výpověď."

"Ne, to bohužel nejde, paní Johnsonová. Na shledanou." Vypnula obrazovku a znovu promluvila do telefonu. "Řekni účtárně, ať jí napaří stoprocentní přírážku. A já už s ní mluvit *nebudu*." Zavěsila a vrazila telefon do kapsy. "Tak sekretářku!"

Carson zavolal až po večeři, když Clare odešel domů. Francis přijal stereofonát ve vlastní kanceláři.

"Tak co, měl jste štěstí?" zeptal se, když se Carson objevil na obrazovce.

"Docela jo. Viděl jsem O'Neila."

"A co? Udělá to pro nás?"

"Myslíte tím, jestli to dokáže?"

"A dokáže to?"

"To je zvláštní - myslel jsem si, že to není teoreticky možné. On mě přesvědčil, že to jde. O'Neil zpracoval teorii pole z úplně nového úhlu a ještě ji nikde nepublikoval. Ten člověk je geniální."

"Je mi jedno," řekl Francis, "jestli je génius nebo mongoloid. Umí postavit takový gravitační reduktor nebo ne?"

"Myslím, že ano. Věřím tomu."

"Fajn. Najal jste ho?"

"Ne, v tom je ten háček, a proto vám volám. Asi takhle - zastihl jsem ho ve smířlivější náladě, a protože jsme spolu jednou praco-

vali a na mě se vztekal míň než na ostatní asistenty, tak mě pozval na večeři. Mluvili jsme o mnoha věcech, na něj musíte pomalu, a pak jsem přišel s nabídkou. Vzbudil jsem mímý zájem - zajímal ho ten problém, ne náš návrh. Muvl se mnou o své teorii, přesněji řečeno mi ji vysvětloval, ale pracovat na tom nebude."

"Proč ne? Nenabídl jste mu dost peněz. Asi si s ním budu muset promluvit já."

"Ne, pane Francisi, vy tomu nerozumíte. Peníze ho nezajímají. Má jich dost, aby mohl být nezávislý, a víc než pro výzkum nebo cokoli jiného. Ted' pracuje na kvantové teorii a ničím jiným se nechce rozptylovat."

"Zdůraznil jste mu, jak je to důležité?"

"Ano a ne. Spíš ne. Zkoušel jsem to, ale pro něj je důležité jen to, co *zajímá jeho*. Je to takové intelektuální snobství, ostatní lidé pro něj neexistují."

"Tak dobře," řekl Francis unaveně. "Zatím si vedete dobře. Uděláte následující - až se odpojím, zavoláte na VEDENÍ a pořídíte co nejúplnějším záznam z toho, co řekl o gravitační teorii. My najmeme dvojku v oboru, necháme ho to přežvýkat a uvidíme, jestli ho něco nenapadne. Jeden tým si zatím vezme na paškál O'Neilovu minulost. Musí mít nějakou slabinu, jen ji objevit. Možná si někde vydržuje milenkou..."

"Na to dávno nemá věk."

"... nebo někde schovává nemanželské dítě. Uvidíme. Chci, abyste zůstal v Portage. Když ho nemůžete najmout vy, možná že ho přesvědčíte, aby on najal vás. Jste naše jediné spojení k němu a já chci, aby zůstalo otevřené. Musíme najít něco, co chce, nebo čeho se bojí."

"Nebojí se *ničeho*. To vím jistě."

"Pak po něčem touží. Když to nejsou peníze nebo ženy, je to něco jiného. To je zákon přírody."

"Pochybuji o tom," odpověděl Carson pomalu. "Moment. Řekl jsem vám o jeho koníčku?"

"Ne. O co jde?"

"Čínský porcelán, zvláště z období Ming. Řekl bych, že má nejlepší sbírku na světě. Ted' už vím, co chce!"

"Tak to vyklopte, mladý muži. Nedělejte z toho drama."

"Je to malý čínský talíř nebo miska, asi deset centimetrů široká a pět centimetrů vysoká. Čínsky se jmenuje ,Květina zapomněn."

"Hmm... že by to bylo až tak důležité? Opravdu si myslíte, že po tom tak pase?"

"Já to vím. V pracovně má její hologram, aby se na ni mohl dívat. Neraď o ní mluv, bolí ho to."

"Zjistěte mi, kde se *nalézá* a kdo ji vlastní." "To vím. Britské muzeum. Proto šiji nemůže koupit." "Takže co?" zadumal se Francis. "Pusťte to z hlavy a dejte se do práce."

Clare sešel do Francisovy kanceláře a všichni tři zhodnotili nastalou situaci. "Myslím, že s tím nám pomůže jen Beaumont," řekl Clare, když si poslechl zprávu. "Jen vláda může z Britského muzea něco vymámit." Francis se zasmušil. "No tak, co tě žere? Co ti na tom vadí?"

"Já vím," začala Grace. "Vzpomínáte si na smlouvu, kterou se Británie připojila k planetární konfederaci?"

"Historie mi nikdy moc nešla."

"Řeknu to v kostce: pochybuji, že si planetární vláda může něco vzít z Britského muzea, aniž požádá britský parlament o souhlas."

"Proč ne? Smlouva nesmlouvá, planetární vláda je svrchovaná. Tohle se poprvé ukázalo při Brazílském incidentu."

"Jo, jasně. Ale v Dolní sněmovně by mohly padnout nepřijemné otázky a média by zavětřila. Tomu se chce Beaumont vyhnout za každou cenu."

"O.K. Co navrhuje?"

"Řekla bych, že já a Šance bychom měli zajet do Anglie a zjistit, jak mají Květinu zapomněnf podchycenou, kdo se o ni stará a pro co má ten člověk slabost."

Clare se podíval na Francis. Francisův výraz byl nečitelný, což jeho blízcí dešifrovali jako souhlas. "Dobrá," přikývl Clare, "máš, co jsi chtěla. Poletíte speciálem?"

"Ne, máme ještě čas odletět o půlnoci z New Yorku. Tak nashle."

"Nashle. Zítra se mi ozvi."

Když Grace šefovi druhého dne zavolala, nevěřil svým očím. "Prokristapána, děvče," vykřikl. "Co jsi provedla se svými vlasy?"

"Našli jsme toho chlápka," vysvětlila stručně. "Má slabost pro blondýnky."

"Taky sis odbarvila kůži."

"Přirozeně. Jak se vám líbím?"

"Vypadáš skvěle, i když předtím ses mi líbila víc. Co si o tom ale myslí Šance?"

"Nevadí mu to, bere to jako součást našeho povolání. Abych se dostala k věci - celkem není co hlásit. K té míse se budeme muset dostat podfukem. Tou hrobkou by hnulo jen zemětřesení."

"Hlavně nedělej nic, co bychom nemohli dát znovu dohromady."

"Znáš mě, šéfe. Nedostanu tě do průšvihů, ale bude to drahé."

"Ovšem."

"To je všechno. Zavolám zítra."

Příštího dne byla už zase bruneta. "Co je zase tohle?" popichoval ji Clare. "Jdeš na maskarní?"

"Ta blondýnka, po které toužil, jsem nebyla já," vysvětlovala.

"Ale našla jsem tu pravou."

"Vyšlo to?"

"Myslím, že ano. Šance tam nechá instalovat kopii. S trochou štěstí se uvidíme zítra."

Přijeli příští den, na první pohled s prázdnýma rukama. "Tak co?" ptal se Clare netrpělivě.

"Až tuhle místnost odstíníš, hned se to dozvíš, Jayi," řekl Francis.

Clare zmáčkl vypínač interferenčního štítu a hned měli víc soukromí než v rakvi. "Tak mě nenapínejte. Matěji?"

Grace se k němu otočila zády, zalovila v šatech, za chvíli se obrátila a opatrně ji položila na šéfův stůl.

Nebyla jen krásná - byla to krása sama. Její jemná, jednoduchá křivka byla bez ozdob, vždyť jakékoli příkrasy by ji jen hyzdily. V její přítomnosti se mluvilo šepem, jako by ji náhlý hluk mohl rozbít.

Clare k ní natáhl ruku, pak si to rozmyslel a zase ji stáhl zpátky. Místo toho se nad ni naklonil a dlouho ji upřeně pozoroval. Těžko se soustředil na dno misky, nemohl ho přesně určit. Pohledem se vpíjel hloub a hloub, skoro jako by se utopil v jezírku světla.

Potřásl hlavou a zamrkal. "Bože," zašeptal. "Bože... ani jsem netušil, že takové věci existují."

Podíval se na Grace a pak na Francise. Francis měl slzy v očích nebo možná jeho vlastní byly zamžené.

"Poslyšte, šéfe," řekl Francis. "Podívejte se... nemohli bychom si ji prostě nechat a celou věc odtroubit?"

"Nemá srny si-o tom dál mluvit," řekl Francis unaveně. "Nemůžeme šiji nechat, šéfe. Neměl jsem s tím vůbec přijít a vy jste mě neměli poslouchat. Zavoláme O'Neilovi."

"Ještě než něco uděláme, mohli bychom den počkat," zkusil to Clare. Pohledem se vrátil ke ,Květině zapomněnéf.

Grace zavrtěla hlavou. "To nemá cenu. Zítra to bude jen těžší. Víím to." Rázně přešla ke stereu a začala manipulovat s ovládáním.

O'Neila takové vyrušování rozzlobilo a dvojnásob ho rozzlobilo, že použili nouzový signál, aby ho přivolali k odpojení obrazovce.

"Co to má znamenat?" rozčiloval se. "Jak si můžete dovolit vyrušovat soukromé osoby s odpojenou obrazovku? To mi řekněte - a měli byste přijít s dobrým důvodem, jinak vás přísámbůh zažaluju!"

"Máme pro vás takovou malou zakázku, pane doktore," začal Clare klidně.

"Cože!" O'Neila to tak překvapilo, že se skoro zapomněl rozčilovat. "Pane, myslíte to opravdu vážně, když tam tak stojíte a říkáte, že jste porušili mé soukromí jen proto, abyste mně nabídli práci pro vaši společnost?"

"Dostanete přiměřený plat."

Vypadalo to, jako by O'Neil počítal do deseti. "Pane," začal pečlivě, "na světě jsou lidé, kteří si myslí, že si za peníze mohou koupit cokoli a kohokoli. Přiznávám, že je to víra podložená mnoha důkazy. Já ale nejsem na prodej. A protože vy vypadáte jako jeden z nich, postarám se, aby vás tento rozhovor přišel hodně drah. Ještě uslyšíte od mých právníků. Sbohem!"

"Počkejte chvíli," oslovil ho Clare naléhavě. "Myslím, že se zajímáte o čínský porcelán..."

"To máte pravdu. No a co?"

"Ukaž mu ji, Grace." Grace přinesla ,Květinu zapomněnf k obrazovce. Zacházela s ní opatrně, přímo zbožně.

O'Neil se odmlčel. Naklonil se k obrazovce a zíral. Zdálo se, že co nevidět proleze obrazovkou. "Kde jste ji sehnali?" vymáčkl se nakonec.

"Na tom nezáleží."

"Koupím ji od vás - řekněte si cenu."

"Není na prodej. Může být vaše... když se dohodneme."

O'Neil si ho změřil pohledem. "Je ukradená."

"Mýlíte se. Takové obvinění nebude nikoho zajímat. Co se zakázky týče..."

O'Neil odtrhl oči od mísy. "Co po mně chcete?"

Clare mu vysvětlil celý problém. Když skončil, O'Neil potřásl hlavou. "To je směšné."

"Máme důvod věřit, že to je teoreticky možné."

"Ale samozřejmě! Žít věčně je taky teoreticky možné. Jenže to ještě nikdo nedokázal."

"Myslíme si, že to dokážete."

"Díky za poklonu. Počkejte!" O'Neil do něj přes obrazovku zapíchl prst. "Že vy jste na mě nasadili to mladé štěně, Carsona?!"

"Řídl se jen mými příkazy."

"Pane, vaše způsoby se mně zajírají."

"Tak co, vezmete tu práci? A tohle?" Clare ukázal na mísu.

O'Neil na ni hleděl a cumlal si vousy pod bradou. "A co když," řekl nakonec, "se o to pokusím, věnuji tomu všechn čas a energii - a selžu?"

Clare zavrtěl hlavou. "Platíme jen za výsledky. Dostanete samozřejmě zaplacen, ale *tohle* ne. Je to prémie k vašemu platu - když uspějete."

Zdalo se, že O'Neil souhlasí. "Co když se mě snažíte podvést hologramem?" vyhrkl najednou. "Skrz tu pitomou obrazovku to nepoznám!"

Clare pokrčil rameny. "Přijďte se podívat osobně."

"To taky udělám. Přijedu. Zůstaňte, kde jste. Kde vlastně jste? Krucinál, pane, jak se vůbec jmenujete?"

Do kanceláře vtrhl jako uragán o dvě hodiny později. "Podfoukl jste mě! ,Květinka' je pořád v Anglii. Zjistil jsem si to. Já vás... Já vás za to *potrestám*, vlastníma rukama."

"Přesvědčte se sám," poradil mu Clare. Ustoupil, aby O'Neil viděl desku psacího stolu.

Nechali ho dívat. Věděli, že potřebuje klid, a nechali ho dívat. Po dlouhé době se k nim otočil, ale nepromluvil.

"Nuže?" zeptal se Clare.

"Postavím ten váš zatracenej přístroj," řekl chraplavě. "Něco mě napadlo cestou sem."

Beaumont přišel osobně, večer před prvním zasedáním konference. "Jsem tu čistě neformálně, pane Clare," začal. "Chci vám jen vyjádřit osobní vděčnost za to, jak jste se zhostili své práce. Také jsem vám něco přinesl." Z "něčeho" se vyklubal šek Ústřední banky na dohodnutou částku. Clare ho přijal, pokýval hlavou a položil šek na stůl.

"Předpokládám tedy, že vláda je s prokázanými službami spokojena."

"To je pouhý eufemismus," ujistil ho Beaumont. "Abych k vám byl naprosto upřímný, nemyslel jsem si, že toho dokážete tolik. Vy jste asi opravdu mysleli na všechno. Cal-listanská delegace se právě projíždí po památkách v jedné z těch malých nádrží, které jste vyrobili. Jsou přímo nadšení. Jen tak mezi námi, myslím, že na nadcházejícím jednání můžeme počítat s jejich hlasem."

"Takže gravitační štíty pracují jedna radost?"

"Skvěle. Vlezl jsem si do nádrže, ještě než jim ji předali. Byl jsem lehký jako to příslovečné peříčko. Až příliš lehký -

skoro se mi udělalo špatně jako v beztížném stavu." Na tváři se mu objevil sardonický úsměv. "Také jsem navštívil diánské pokoje. To zas bylo něco jiného."

"Moc bych se nedivil," souhlasil Clare. "Dvouapůlnásobná přitažlivost je přinejmenším tíživá."

"Úkol jste měli těžký, ale všechno dobře dopadlo. Ještě než odejdu, mám tu takovou maličkost. Už jsem ji prodiskutoval s doktorem O'Neilem, totiž, naše administrativa by možná chtěla jeho vynález využít i jinak. Aby se celá věc zjednodušila, bylo by záhodno, kdybyste se za Univerzální služby vzdal práv na O'Neilův efekt."

Clare zamyšleně pohlédl na "Plačícího Buddhu" a začal si cucat palec. "Ne," řekl pomalu. "Ne. To by bohužel bylo moc složité."

"Proč ne?" odtušil Beaumont. "Vyhnuli bychom se nezbytnému soudnímu prohlášení, a tím pádem i velké ztrátě času. Uznáváme vaše služby a jsme připraveni vám je kompenzovat."

"Hmmm. Pane Beaumonte, vy jste plně nedocenil situaci. Mezi naší smlouvou s O'Neilem a vaší smlouvou s námi je jistý prostor. Požádal jste nás o jisté služby a jisté movitosti, s jejichž pomoci se tyto služby uskutečnily. My jsme vám tyto služby za úplatu poskytli. Vše v pořádku. Ovšem ze smlouvy s doktorem O'Neilem vyplývá, že po dobu jejího trvání je naším zaměstnancem. Výsledky jeho výzkumu a tedy i výhledné patenty jsou majetkem Univerzálních služeb."

"Opravdu?" podivil se Beaumont. "Doktor O'Neil má jiný dojem."

"Doktor O'Neil se mylí. A teď vážně, pane Beaumonte - požádali jste nás, abychom vyvinuli obléhací dělo, s nímž jste, obrazně řečeno, zastřelili komára. Vážně si myslíte, že my, obchodníci, dělo po první ráně zahodíme?"

"Asi ne. Co navrhuje?"

"Chceme gravitačního modulátoru využít komerčně. Mám takový dojem, že na Marsu bychom za jisté adaptace dostali slušný obnos."

"Ano, ano, to asi dostali. Budu k vám brutálně upřímný, pane Clare. Není to možné. Veřejný zájem vyžaduje, aby se využití patentu omezilo na pozemšťany. Vláda musí zasáhnout a udělat z něj vládní monopol."

"Už jste přemýšleli, jak si zajistit O'Neilovo mlčení?"

"Ne, ve světle nových okolností ne. Co byste si představoval?"

"Akciovou společnost, v níž by měl balík akcií a byl jejím prezidentem. Jeden z našich bystrých mladíků by byl předsedou správní rady." Clare pomyslel na Carsona. "Akcí bude pro každého dost," nadhodil a zadíval se na Beaumonta.

Beaumont vějičku nevzal na vědomí. "Předpokládám, že ta akciovka by byla smluvně svázána s vládou - jejím jediným zákazníkem?"

"Tak nějak."

"Hmm... ano, to vypadá rozumně. Možná bych si měl promluvit s doktorem O'Neilem."

"Poslužte si."

Beaumont se s O'Neilem spojil a tiše s ním rozmlouval. Abychom byli přesnější, Beaumont mluvil tiše. O'Neil měl tendenci do mikrofonu rvát. Clare poslal pro Francise i Grace a vysvětlil jim, co se stalo.

Beaumont se obrátil od obrazovky. "Pan doktor chce s vámi mluvit, pane Clare."

O'Neil si ho změřil ledovým pohledem. "Co znamenají všechny ty fráze, které jsem teď musel poslouchat? Co to má znamenat, že O'Neilův efekt je ve vašem vlastnictví?"

"Měl jste to ve smlouvě, pane doktore. Už si nevzpomínáte?"

"Ve smlouvě! Tu pitomou smlouvu jsem ani nečet. Říkám vám jen jedno: poženu vás před soud. Ještě budete litovat, že si ze mě děláte blázný."

- "Prosím vás, pane doktore," uklidňoval ho Clare. "V žádném případě nechceme využívat právních kliček a nikdo taky nezpochybňuje váš podíl. Pokud dovolíte, v krátkosti vám nastíním svou představu..." Bleskově mu převyprávěl svůj plán. O'Neil naslouchal, ale ani v závěru se zachmuřený obličej nerozjasnil.

"Nemám zájem," řekl nevrle. "Pokud jde o mě, vláda si ten krám může vzít celý... A já se o to postarám."

"Nezmínil jsem se ještě o jedné podmínce," dodal Clare.

"Ani se neobtěžujte."

"Musím. Bude to jen gentlemanská dohoda, ovšem důležitá. Opatrujete ,Květinu zapomněnf."

O'Neil byl okamžitě ve střehu. "Co myslíte tím opatrujete? Já ji vlastním. Rozumíte -je moje."

"Je vaše," opakoval Clare. "Přesto bychom vás chtěli jako protihodnotu za naše ústupky ve smlouvě o něco požádat."

"Cože?" zareagoval O'Neil. Zmínka o čínské misce otřásla jeho sebedůvěrou.

"Je vaše a vaše také zůstane. Chci ale vaše slovo, že mně, panu Franci sovi nebo slečně Cormetové nebude bránit, abychom se na ni čas od času - ne, často - chodili dívat."

O'Neil vypadal jako nevěřící Tomáš. "Chcete tím říct, že se prostě na ni chcete chodit dívat?"

"Tot'vše."

"Jen tak, pro potěšení?"

"Správně."

O'Neil se na něj s úctou zadíval. "Předtím jsem vám nerozuměl, pane Clare, a za to se omlouvám. Pokud jde o tu nesmyslnou akciovku - ať je po vašem. Mně je to jedno. Vy a pan Francis a slečna Cormetová se na,Květinu zapomnění můžete přijít podívat kdykoli. Máte moje slovo."

"Pane doktore O'Neile, děkuji vám - za všechno." Obrazovku vypnul tak rychle, jak jen mu důstojnost dovolila.

Beaumont se na Clara také díval s větším respektem. "Myslím," řekl, "že příště vám už do detailů mluvit nebudu. Teď vás však opustím. Adieu, pánové a slečno Cormetová."

Když se za ním dveře zasunuly, Grace poznamenala: "Tak to bychom měli."

"Ano," odpověděl Clare. "Pejskajsme mu vyvenčili; O'Neil má, co chce; Beaumont má, co chtěl, a ještě něco navíc."

"O copak mu asi jde?"

"Nevím, ale hádám, že chce být prvním prezidentem Federace sluneční soustavy, jestli tady něco takového vznikne. Přihráli jsme mu tolik trumfů, že by se mu to mohlo povést. Uvědomujete si potenciál O'Neilova efektu?"

"Vágně," řekl Francis.

"Přemýšleli jste o důsledcích v kosmické navigaci? Nebo o nových možnostech kolonizace? A co zábava? Jen na ní se dá vydělat celé jmění."

"Co z toho máme my?"

"Co z toho máme my? Peníze, synku. Moře peněz. Když dáš lidem to, co chtějí, vždycky vyděláš." Zadíval se na obchodní známku s voříškem.

"Peníze," opakoval Francis. "Jo, asi jo."

"Když tak se vždycky můžeme podívat na Květinu," dodala Grace.

Michael Cobley

Koroze

Vyber si život ve městě a město bude žít v tobě. Žila jsem v poutech Londýna ze slitin a plastiku po celý svůj život, aniž bych kdy opravdu chápala, co je skutečný Londýn - nebo čeho jsou schopni jeho sluhové - až do noci, kdy ke mně nahoru přišli dva Rafteri udělat obchod.

Myron a Byron tvrdili, že jsou bratři, ale nepřipadali mi příliš podobní. Jistě, oba měli nakrátko sestřižené odbarvené vlasy, tetování Horova oka na víčkách a volné černé pláště, obligátní symboly moci členů Rafterfloeku. Ale zatímco Myron byl svalnatý mladík s velkýma rukama a hlubokým, zvláště melodičným hlasem, Byron byl neklidný kolibri chlapec, který sotva vůbec promluvil. Sledovala jsem, jak vklouzávají do mé malé kanceláře, pak jsem se opřela v křesle a pronesla:

"Co je?"

"Máme skvělé zboží, Emmo," prohlásil Myron a praštil o můj psací stůl černou brašnou z potrhaného nylonu. Uvnitř brašny něco tupě zachrastilo.

"Skvělé?" utrhla jsem se na něj. "Jako ty marocké minidecky, které jste mi vnutili minulý měsíc? Můj technik musel každý z nich dát důkladně do pořádku, jen aby dělaly víc než jenom oznamovaly čas a přehrávaly nějakou melodii!"

Nebyla to tak docela pravda, ale měla jsem mizernou náladu. Předtím mi do bytu zavolala přítelkyně a její navinky nebyly právě uklidňující.

Byron se potutelně usmíval z mé kartotéční skříňky, kde se usadil jako přerostlý havran na bidélku, a Myron mi věnoval kšeftařský úšklebek.

"Možná bychom měli jít, co?" Jak se postavil, záhyby jeho pláště se rozevřely a světlo mé stolní lampy se zatřpytilo v zárezích amuletů připíchnutých k podšívce. "Že bychom navštívili Turka?"

"Dobře, dobře," řekla jsem. "Tak ukažte."

Vyložil různé kusy kradeného hardwaru a já jsem je zkontrolovala, sjela pár základních testů a tak. Ale většina mých myšlenek se zabývala tím, co mi bylo řečeno po telefonu. "Je to Steve," řekla Miriam. Pracovala v hudebním baru dole v Minsteru a příležitostně mi přihrávala obchody. "Byl tu a ptal se po tobě, ale řekla jsem mu, že už jsem tě nějakou dobu neviděla. Odešel před pár minutami."

A právě teď, to jsem věděla, byl tam venku a hledal mě. Rušil poslední dva roky, jako by nikdy nebyly, nutil mě vybavit si vzpomínky, které jsem měla za navždy pohřbené...

Myronovu kořist tvořily nějaké dečky, šest softwarových modulů a maďarský přehrávač. Dokončila jsem prohlídku a vyslovila cenu. Rozesmál se.

"Hele, narodila jsi se takhle, nebo jsi se v tom musela cvičit? Vysvobodit tohle všechno bylo riskantní, víš."

"Řekněme, že je to tak. Kolik podle vás? - Patnáct? Dvacet?" Usmála jsem se. "Šest padesát."

Myron pohlédl na Byrona. "Samozřejmě můžeme vždycky přihodit víc softwaru," řekl. Pár vteřin šmátral ve

svém kabátě, a pak mi podal pytlík z průhledného plastiku naditý křiklavě zbarvenými přídatnými ROM moduly. Vysypala jsem je. Většina z nich se zdála nová, z továrny, s výjimkou jednoho tmavošedého ve tvaru vejce, jehož chromované zásuvky byly opotřebované a poškrábané.

"Tisíc?" S nadějí.

"Platí," prohlásila jsem.

Jakmile odešli, zavřela a zamkla dveře. Pak jsem vytáhla ze zásuvky stolu nylonový ruksak a naplnila ho vším tím vybavením, aniž bych si nechala čas na přemýšlení. Myron a Byron použili desetiřadé schodiště, které je vyvede najedno ze spodních náměstí Hammersmithského distriktu. Já jsem si přehodila vak přes rameno a odešla jsem oknem.

O dvacet minut a pět úrovní později jsem vyšla ze služebních dveří do hektického shonu hammersmithské Stříbrné Vrstvy, do toho zářivého lesku nákupních pasáží a ochozů. Na okamžik jsem se zastavila na okraji vši té komerce a mé odrazy (hubená holka s rozčuchanými černými vlasy, modrá bunda, černé džíny) čekaly ve skleněných sloupech a stropních zrcadlech. Poté jsem lehce vklouzla do vlnícího se pestrého davu. Ale stále jsem se cítila zranitelná a bylo namáhavé přesvědčit se, že tahle vycházka za Dannym, mým technikem, je práce, ne skrývání se. Dalo mi to dost práce.

Jela jsem lanovou dráhou do Camden a sestupovala jsem po nejrušnějších spirálových schodištích stále ošumělejšími úrovněmi, dokud jsem nedorazila na chalktownský Trh. Pustila jsem se dobře osvětlenými chodníky okolo obrovského, zchátralého tržiště až dozadu, kde měl Danny svou dílnu. Odemkla jsem si a vešla dovnitř. Vzhlédl od změti obvodů na pracovním stole.

"Emmo! Takové překvapení. Další kořist, co?"

"Jo, tentokrát z Nádražního centra."

Povzdychl si. "Tak kvůli tomuhle postavili Tunel? Ale jo, podíváme se na to."

Danny byl štíhlý muž středního věku s hustými stříbrnými vlasy, aristokratickými manýry a zálibou v ručně balených cigaretách. Zkoumal každou položku s jistým typem apatického soustředění, příležitostně si pro sebe pokyvoval. Pečlivě prohlížel lebeční přehrávač a pak řekl: "Asi před půl hodinou jsem měl telefon-"

Zůstala jsem stát jako opařená.

"- od chlapíka jménem Stéve, který říkal, že je tvůj přítel."

"Není to přítel!"

Slova ze mě vyšla v návalu vzteku a strachu a Danny na mě pohlédl. "Je to v pořádku. Nic jsem mu neřekl. Jsi v nějakých potížích, Emmo?"

"Nic vážného." Podařilo se mi usmát se. "Jen kousek minulosti, co neví, kdy odejít."

"Tak jestli potřebuješ místo, kde bys mohla zůstat..."

"To je v pořádku, Danny, už jsem si to někde zařídila."
Viděla jsem, že mi nevěří, ale pokrčil kostnatými rameny. "Dobře. Takže... nějaké další přírůstky pochybného původu?"
"Jen pár ROM modulů, které беру k jednomu překupníkovi." Zapnula jsem zip batohu a navlékla si ho.
"Už musíš?"
"Obchod nepočká."
"Obchod," poznamenal s posměšnou nechutí. "Ostatně, kdo ti prodal to zboží?"
"Myron a Byron."
Zamyšleně přikývl. "Jo, náš Myron se po tobě taky sháněl telefonem, ani ne pět minut předtím, než jsi dorazila. Zněl docela rozčileně." Zpřímá si mě prohlížel. "Jsi si jistá, že to není nic vážného?"
"Hele -" hodila jsem po něm svůj nejlepší úsměv z pouličního trhu, "- budu v pořádku. Nedělej si o mě starosti."
Když jsem se obracela k odchodu, rozpráhl ruce. "Mladá dámo, to někdo musí."

Vrátila jsem se do Hammersmithu a skončila v Asquithské zahradní kupoli, kde jsem telefonovala z budky ve foyeru. Ale bylo pozdě a zdálo se, že každý, koho znám (a Steve nezná), je příliš zaměstnaný nebo není k sehnání. A tak jsem proplouvala dolů dlouhou halou, kolem květináčů se zelení, tu a tam se zastavujíc, abych vyhlédla ven na noční město. Krajina světel, zářivé zikkuraty Knightsbridge a ostatních Nových distriktů, Křišťálová Hvězda se všemi svými butiky a kavárnami táhnoucími se dolů městem, nádherné hologramy zjevující se ve vzduchu, aby vyvolávaly pokušení a chuť.

A nějak jsem se cítila v pasti a opuštěná, ošklivý, zoufalý pocit, což byla převládající vzpomínka z mého vztahu se Stevem. Vzpomínala jsem na dobročinné vystoupení rockových kapel u Plujícího psa před třemi lety, vzpomínala jsem, jak jsem poprvé viděla Steva zpívat hlavní vokály a zároveň hrát na multisyntetizátor v pouzdře z průhledného perspexu. Na jeho tváři stály krůpěje potu, rysy ztvrdlé v ostré záři světel, hlas tak plný emocí, že se mohl dostat až k tobě, otrást tebou jako nic jiného.

Na pódiu byla jeho náruživost zcela usměrněná hudbou a mezi námi vytvářela výšiny vzrušení a naplnění, jaké jsem nikdy předtím nepoznala. Ale postupně se to změnilo v posedlost, jeho posedlost. Vzdal se živých zkoušek, nechal skládání a obrátil svou pozornost ke mně, soustředil všechnu svou snahu na to, jak mě potřebuje. Šest měsíců po onom koncertě jsem se rozhodla: "Dál ne," a opustila ho. Následujících šest měsíců bylo naplněno stupňujícím se šílenstvím, jak se jeho úpěnlivé telefony a dopisy měnily v tažení pomsty. Mučivé telefonáty, jedovaté dopisy, výhružná graffiti na dveřích mého bytu, sledování - zdálo se, že se kolem mě svět svírá jako čelisti. Pak zastrašování náhle ustalo, přestávka, o které jsem se domnívala, že mě má uklébat ve falešném pocitu bezpečí. Ale týden se protáhl na měsíc a já jsem začala sbírat kousíčky a části svého života, navázala kontakty, provedla několik obchodů, protloukala se...

Položila jsem ruce na studenou skleněnou stěnu foyeru, a zakryla si tak výhled na Nové Distrikty, planoucí výšiny města. Ale nemohla jsem zakrýt prostou přítomnost všeho toho bohatství. Domény úvěrů, říše peněz. Dokonce i Steve si toho byl vědom, což naplňovalo jeho lyriku agresivitou a odporem - "Korodující sen o moci," napsal jednou. Ale i on byl poškozený, způsobem, který ho ničil zevnitř. ~~~ Záměrně jsem odsunula stranou myšlenky na něj a pokusila se raději představit si chodníky neznající tmu a poloslumpy nižšího Londýna, doupata mého dávno

uprchlého dětství. Byla bych ráda věděla, jestli bych tam dole mohla najít nějaké bezpečné místo-

Pak něco povolilo a náhle jsem cítila nával hněvu a šílené nenávisti ke Stevovi za to bezcitné rozboření mého života. A měla jsem vztek na sebe, že tak snadno zpanikařím. Proč ho nechávat, aby mi tohle dělal? Proč bych měla takhle utíkat?

Nechala jsem své ruce sevřít v pěsti, zanechávající pětiprsté otisky rozplývající se na ledovém skle. Nato jsem se vydala k východu z foyeru a sjela výtahem zpět dolů do Hammersmithu.

Můj byt tvořil jediný pokoj v ošumělém okrajovém bloku střední úrovně opřené o jeden z osmdesáti pilířů podpírajících distrikt. Sestoupila jsem z úrovně nad ním po požární únikové cestě přimknuté k hrubému betonovému povrchu pilíře a skryté za masivními plakátovými tabulemi. Když jsem se dostala na roh krajního bloku, odemkla jsem vikýř svého bytu a vklouzla jsem dovnitř.

Prořítla jsem se místností s otevřeným batohem a nacpala do něj oblečení, datové disky, otrhanou nedočtenou knížku a bojový sprej, který jsem měla pod postelí. Poté jsem přetáhla soubory ze svého počítače do kapesní databanky, nevratně vymazala jeho paměť, a už jsem přecházela k vikýři, když jsem vyhlédla oknem. Z okénka blízko střechy prefabrikovaného skladiště šikmo naproti se valil kouř. Zírala jsem na něj jedinou vteřinu náhle ztuhlého času. Má kancelář.

Vydrápala jsem se z bytu, zabouchla jsem vikýř a vyrazila pryč směrem k zadní části pilíře, kde byly mezery mezi budovami propleteny kabely a podpůrnými konstrukcemi. Batoh mi narážel do lopatek, jak jsem běžela přes železnou lávku oznamující stop nad zemí. Za mnou houkaly a kvílely sirény. V hlavě mi vyvstávaly obrazy Steva, pronásledovaly mě.

Těžce dýchajíc jsem zahrnula za roh.

Podé mnou, v neónovém světle thajského bistra, se lidé shlukovali okolo černého tvaru ležícího roztaženě na podlaze. Zpomalila jsem. Hubené údy, odbarvené vlasy, ostré rysy, jedna ruka zamotaná v černém kabátě, druhá natažená a spočívající v kaluži čehosi tmavšího než voda.

Odtrhla jsem se od toho pohledu a prchala jsem úzkou postranní chodbou osvětlenou pohasínajícími biozářivkami. Zachytila jsem ozvěny běžících kroků někde poblíž, zahrnula do příští odbočky, pak dolů po schodech do stinné uličky stranou hlavního náměstí. Byla jsem na půl cesty ke spásné záři butiků a pouličních salónů, když mě náhle uchopily silné ruce a otočily mě. Šílená strachem jsem se začala zuřivě bránit, pěstmi i nohama, a nadechovala jsem se ke křiku.

Okolo mého hrdla se sevřely prsty a zatlačily mě zpět ke zdi. Byly slyšet trhavé zvuky, pak druhá ruka vyškubla batoh z prostoru mezi mnou a stěnou. Bolelo to, jak jsem se dusila, v hlavě mi začínaly burácet šedé vlny a nějaký vzdálený hlas pronesl:

"Pusť ji, Jacky."

"Ta děvka mě chtěla praštit."

"Rekl jsem, abys ji pustil."

Sevržení se uvolnilo a já jsem s kašláním padla na ruce a kolena. Zastřeným zrakem jsem zahlédla útočníka (hubený obličej, oči jako vystřelovací nože), jak si dřepá s mým batohem a lhostejně ho rve na kusy. Pevný nylon se roztrhl jako ztuhlý plát a obsah se vysypal. Jeho ruka našla pytlík s ROM moduly, zarachotily na betonu a jeden byl vybrán. "Je to ono?"

Muž jménem Jacky se zakřivil. "Jo, máme ji," a zvedl do výše jednotku ve tvaru vejce s břidlicově šedým po-

vrchem posetým maličkými tlačítky a zdírkami. Druhý muž se shýbl, vzal si vajíčko a zkoumal je, potom na mě pohlédl. Byl to Steve a část ze mě za to byla vděčná. "Emmo, lásko, ty si ale vybíráš divný kámoše." Když se usmál, zahlédla jsem, jak se hluboko v jeho ústech něco zatřpytilo.

Ve velkém výtahu byli kromě nás čtyři další lidé. Čtyři hubení Křižníci, včetně ocvokovaných pracovních rukavic, vroubkovaných kovových čepic a vysokých skaterských bot, všichni patrně mířící dolů na nějakéLdrsně dostaveníčko ve shnilých uličkách poddistriktů Hammersmithu. Nastoupili pět úrovní po nás, úkosem po nás pošilhávali a chovali se výhružně - dokud Jacky, ten chlapík se skotským přízvukem, neprovedl malý trik s jedním z mých ROM modulů. Zůstaly z něj na podlaze výtahu jen kusy obvodů a smaragdově zelené plastické výplně. Potom nás ignorovali a nenásledovali nás, když jsme jednu zastávku nad poslední úrovní vystoupili.

"Odsud půjdeme pěšky," prohlásil Steve.

Vyšli jsme ven v průsečíku bulvárů zvaném Goldhawkský trh. Zářivá bodová osvětlení v nízkém, prolínutém stropě, výlohy obchodů plné levného zboží. Bezpečnostní kamery sledovaly naši chůzi širokou opuštěnou chodbou, ale já jsem myslela na lesknoucí se čepele, které se vynořily z Jackyho dlaně a prstů, když vytáhl ROM modul z kapsy svrchníku a rozdrtil ho.

Byl vylepšený, takže jsem věděla, že musí patřit korporaci. Což samozřejmě znamenalo, že Steve je na tom stejně.

"To jsme nebyli my, kdo podpálil tvoji kancelář," řekl.

"A kdo zabil toho kluka, tvůj kontakt."

"Fakt? Takže předpokládám, že umřel jen tak z nudy. Fantastický."

Jacky si odfrkl. "Chytračka. Zbavme se jí."

"My jsme to nebyli," opakoval Steve a ignoroval jeho poznámku. "Tví kamarádi zlodějníci získali něco, co jsme pracně získali v Rakousku, a zdá se, že původní vlastníci byli stejně úspěšní ve sledování posledních pohybů našeho kurýra jako naši lidé. Věděl jsem, že Rafteri obchodují přes tebe, ale pořád jsi měla štěstí, že jsme se k tobě dostali první."

Teď jsme byli pryč z bulváru, kráčeli jsme po Kensingtonské Promenádě, šedém prostranství plném odpadků a nezájmu. Míjeli jsme dvoumetrové billboardy, ze kterých byly strhány reklamy, nyní hustě pokryté změtí graffiti. Asi o blok dále jsem spatřila skupinu mladíků, jak jeden za druhým šplhají přes krátký úsek stěny: odhadovala jsem je na Železné Duhy nebo oddíl Apoštolů. Oba gangy v poslední době provedly akce zaměřené proti frakci Říčníků.

"Takže, co je to?" Optala jsem se. Šla jsem mezi nimi a zkoušela popruhy svazující moje zápěstí. "Myslím tu věc, kterou jste, ehm, získali?"

"Maličká chytračka je navíc zvědavá." Skot se temně zasmál. "Chceš vědět, co v tom je, miláčku? Chceš?" Hodil pohledem po Stevovi, který jen tiše pokračoval v chůzi. "Jsou v tom světy, a taky noční můry, zázraky a příšery," pokračoval. "Hrozná krása... a krásná hrůza."

Zastavili jsme se v chladném jantarovém světle zářivky nad námi. Steve pobaveně potřásl hlavou.

"Poezie, Jacky?"

"Jo, Steve, poezie, to jsem celej já. Ale tohle ti neříkám pro nic za nic" - a jeho nálada se proměnila v jakýsi potlačený vztek. "- udělá nějaký problém a je mrtvá, rozumíš mi? A když akce krachne, padne na to tvůj krk, ne můj."

Steve si povzdychl. "Akce už začala, • Jacky - máme buňku a tady Emma nebude problém." Obrátil ke mně pohled. "Jsem si jist, že chápe svou situaci."

Chvilí vypadali, jako by mne studovali. Viděla jsem odrazy sebe sama v jejich nemrkajících očích a uvnitř mě mrazilo z představy prstů se žiletkami, které po mně sahají a zařezávají se mi do kůže. Bezmyšlenkovitě jsem přikývla. "Dobře," řekl Jacky nevlídně. "Měla by." Škulbl palcem k širokým, slabě osvětleným dveřím na opačné straně prostoru. "Tudy?"

A Steve mu věnoval pohled, jaký jsem ještě nikdy neviděla, pohled se zvláštním, mdlým úsměvem. "Ano, to je cesta dolů."

Sestoupili jsme do pochmurného prostředí zatopených ulic a rozpadajících se budov. Vypadalo mnohem šedivější a stísněnější, než jsem si vzpomínala, starobylé fasády sešlejší, graffiti šílenější. V pozadí se ozýval šum města z úrovně nad námi přehlušovaný našimi kroky, jak nás Steve vedl průchody kolem kanálů a po zchátralých mostech. Nesčetné biolampy šířily nezdravě žluté světlo po hromádách harampádí a kusech spadlého zdiva. I tady dole žili Hdé, nebylo jich mnoho, ale všichni, které jsme viděli, byli dva muži zabraní do rozhovoru na jednom mostě a občasné rychlý pohyb mezi stúny na protějším chodníku.

O půl hodiny později jsme znovu stoupali, po vlhkých, rozpadajících se schodech, pět poschodí nahoru do velké prázdné místnosti, kde byl vzduch plesnivě navlhlý a pod nohama skřípala prkna. Velká rozšklebená díra v jedné stěně odkrývala obrovský pilíř města zvedající se uprostřed změti prohýbajících se střech a zpusťlých kancelářských bloků. Jacky místnost přešel, položil nohu na hromádku cihel a plesnivějších tapet a kývl.

"To bude stačit. Máš vybavení?"

Steve vytáhni zpoza svého nepromokavého kabátu dlouhé ploché pouzdro a hodil je Skotovi, který je snadno chytil.

"Za jak dlouho bude buňka připravená?"

"Patnáct minut na odjištění a uložení," řekl Steve. Vytáhl tu věc tvaru vejce, "buňku", a zapojoval ji do nějakého druhu minidecku. "Dalších pět, abych se dostal k tobě - absolutní maximum pětadvacet. Za předpokladu, že nezavadím o obranu té věci."

"Prima, ale taky dávej pozor tady na kočičku, okej?"

"A já jsem se chystal ji pustit, aby mohla dovést Logos přímo k nám."

"Komiku." Jacky mi věnoval potměšilý úsměv. "Pukám smíchy." A byl pryč, zmizel dírou ve zdi.

Otřásla jsem se. "To je teda hrozný chlap. Steve, co se to děje?"

"Slyšelas někdy výraz Věrný syn⁵, Emmo? Tak to je Jacky: věrný. Skrz naskrz. Opovrhne vším, co se dostane mezi něj a jeho povinnost."

"Povinnost? Je to zabiják-"

"Sklapni." Najednou upřeně hleděl přímo na mě, a pak jsem to uviděla, ten smrtonosný záměr, který ho

naplňoval a jako by unikl do vzduchu mezi námi. "Lidi jako ty, co se derou o nepatrné kšeftíky, žijí svoje nepatrné životy v tomhle městě... a ty ani netušíš, co je opravdové město. Zapomeň na sklo a kámen nebo maso a krev - pravý Londýn je celý z moci a informací, je to smrtící síla, která působí všude a dotýká se každého. Co o tomhle víš?" Tlumeně se zasmál. "Nic. Vy všichni jste byli proměněni v majetek a ani o tom nevíte. Všechno je prohnílé, ale ty předtím zavíráš oči. Všechno."

"I ty?"

Okamžik mlčel, jen zíral na minideck ve své ruce, na písmena a symboly pohybující se po jeho malém šedém displeji. "Jednou v noci mě přepadli, skončil jsem na klinice veřejné zdravotní péče, která patřila Logoské korporaci. Byl jsem na tom zle, nabídli mi radikální chirurgické zásahy a já přijal. Absolvoval jsem tucty operací a oni byli tak přátelští, tak přesvědčiví, uměli tak dobře lhát. A to všechno aby jeden vysoký výkonný úředník získal přírůstek do své družiny věrných synů." Stál docela blízko, na délku paže. "Jenže náš pán a učitel si dodal odvahy. Je přitlačený ke zdi a vedení se chystá rozseknout ho napůl. Tak co udělá? Soukromě se dohodne s vysokým úředníkem Helioteku, hlavního rivala Logosu, naplánuje fúzi, která ho vyzvedne vysoko a daleko od jakékoli zmínky o korupci. Ale kapitál Helioteku je

příliš stabilní pro převzetí, tak zařídí, aby ze zařízení Logosu v Salzburgu zmizel kousek velmi tajné technologie..."

Pohlédla jsem na buňku, šedé vajíčko usazené v jeho pravé ruce, pocítila jsem cosi jako hrůzu. "Co je to? K čemu to je?"

"Heliotek se hodně zabývá molekulárním inženýrstvím, viry na zakázku. Jsou stejní jako Logos a ten zbytek, prohnili chamtivostí a mocí. Jejich evropské sídlo je v hammershmitské Zlaté Vrstvě. Většina jejich nejlepších teoretiků je teď tam nahoře, připravují se na velkou zítřejší konferenci. Pokud je nesundám, pokud to všechno nesundám..."

Byl blízko, tak blízko, že bych si bývala mohla opřít hlavu o jeho rameno. Ale řekla jsem: "Steve, ta buňka - co dělá?"

Díval se na mě prázdnýma očima. "Vytváří stroje z molekul, jakýkoli druh chceš, na jakoukoliv práci." Zvedl ruku k mému obličejí, aby mě pohladil po tváři.

"Ne..."

"Může zachránit život dítěti," pokračoval bezvýrazným hlasem, "stvořit umělecké dílo, postavit loď... nebo změnit beton a ocel v štěrku a páru." Otočil se a vyhlédl otvorem ve stěně.

Pilíř města. Věděla jsem to, aniž bych sledovala jeho pohled. V chladném tichu byl jako socha vytesaná ze žuly, pevná a neústupná, tvar v polotmě. A já jsem ze sebe nemohla vydat ani hlásku, chycená v blízkosti všeho toho šílenství.

"Je toho tolik, co s buňkou můžeme udělat," pronesl. "Ale to je Jackyho problém. Je loajální. Pravděpodobně má podezření, že se ho pokusím zabít před tím nebo potom, co bude pilíř osetý. Neměli bychom ho zklamat."

O pár minut později mě vedl za mé pořád svázané ruce přes nejistou stezku vetchých střech a pokřivených nosníků zavěšených mezi budovami.

Hlavou mi letěly obrazy ze všech katastrofických filmů a videozpráv o městském neštěstí, které jsem kdy viděla. Pokoušela jsem se odpoutat své myšlenky, zkoušela jsem si představit, jaký druh operací Steve podstoupil, lesknoucí se kov místo kostí, snad, nebo neúnavné myoelektrické komponenty namísto svalstva nebo snad některý ze smrtících implantátů skrytý v útrobach těla, jak o nich vyprávějí městské mýty...

Hroustící se budovy. Zášlehy ohně z lisovaných pekel místností a chodeb. Křik uvězněných. Voda crčící z prolomených podlah, stékající dále dolů. Světla záchraných vozidel problikávající oceánem kouře. Obrazy zániku, smrti. Nebylo úniku.

Sešli jsme po zkorodovaných kovových schodech mezi dvěma budovami, přebrodili jsme se uličkou plnou kaluží splašků, zabočili jsme doprava klenutým průchodem ve vysoké cihlové zdi s pruhy plísně.

"Tady nahoře, sráči," dolehl k nám hlas.

Před námi byl kolmý beton, nerovný a poskvrněný a Jacky se šklebil z okraje nějaké rozsáhlé terasy, za ním se tyčil samotný pilíř. "Vám to trvalo," prohlásil. "Žebřík je támhle," poté se otočil a zmizel z dohledu.

"Steve," řekla jsem za chůze, "Steve, tohle nemůžeš udělat..."

"Ale dělám to."

"Umře spousta lidí, ty bastarde!"

Jeho ruka v okamžiku vylétla od mých zápěstí ke krku a uchopila mě za límec. "Je mnoho způsobů jak umřít, Emmo. Všechno, co mě zajímá, je zabít vrahy, co mají peníze a moc, to je vše. Nejdřív Heliotek, potom Logos. A teď-" Postrčil mě k žebříku. "Lez."

Ukázalo se, že terasa je dlouhá plošina přerušovaná šikmými podpěrami a mělkými prohlubněmi. K černé stěně jedné z prohlubní byla upevněna malá trojnožka, vyčnívala ve výši ramen a Jacky si hověl vedle ní, plochý obal ležel otevřený a prázdný u jeho nohou.

Steve mě přiměl posadit se zády k nejbližší podpěře se slovy: "Nehýbej se," a přeloudal se k Jackymu. Skot si sundal svůj těžký plášť a odhalil vojenskou bundu bez rukávů, tak černou, že jeho trup splýval se stínem za ním, zatímco hlava a ruce vypadaly jako oddělené od těla, části figuríny, které čekají na smontování.

"Tvůj velký okamžik," slyšela jsem ho.

Steve vytáhl z kapsy buňku a minideck, pořád spojené dráty, a začal je opatrně připojovat k třínožce. Oba muži mluvili příliš tichými hlasy, než aby bylo rozumět, ale mohla jsem vnímat napětí mezi nimi a všimla jsem si, že Jackyho pohled jasný jako břitva nikdy nesklouzl ze Stevovy tváře. Jak jsem tam tak seděla v šeru, chladný beton pod sebou, měla jsem pocit, jakoby se svět scvrkl do tohoto jediného místa. Spiklenci a zajatec a všechny ty úrovně obytných prostor a kanceláří a bulvárů visely v mé mysli jako obrovitý duch zkázy čekající na to, aby mohl propuknout.

Steve nechal ruce klesnout podél těla, jako by skončil, a něco zamumlal. Jacky se tiše usmál, přikývl a udeřil ho.

Neotočil se, ani se do pohybu nevyklonil, ani se nestáhl zpět a nešvihl vpřed. Jen nehybně stál, když jeho pěst rozmazaně vystřelila a zasadila ránu, která vyhodila Steva do vzduchu. Ale Stevovi se nějak podařilo sbalit do kdfoulu, který ho zvedl na nohy. Narovnal se, strhl ze sebe kabát a lehce pokročil směrem k Jackymu.

Bojovali v náhlých výpadech, úder a kryt, útok a stranou a příkrčení. Jejich vzájemná nenávisť byla jako svatozář násilí, zóna, mimo níž pro ně nic nexistovalo. Zdánlivě na mě zapomněli, a přece jsem se neodvažovala pohnout. Brzy oba krváceli z rozličných ran a škrábanců. Zdálo se, že Steve má navrch, dokud neprovedl výpad, který Skot využil, aby ho připravil o rovnováhu a nedbale ho přehodil přes hranu plošiny. Skot ho bez ohlednutí následoval, ruce na okamžik zavěšené na betonovém okraji, jak se spouštěl dolů do tmy.

Tlumené zvuky, zastřené údery, oddychování. Zvuk běžících nohou, vzdalující se hluk pronásledování. Byli pryč. Byla jsem sama.

Zavřela jsem oči a spatřila zkázu...

Za pár sekund jsem byla na nohou a klopýtala jsem přes plošinu k trojnožce v její prohlubni. Když jsem vytrhla buňku z plastického lůžka na špičce trojnožky, přetrhaly se dráty a na minidecku, který byl přitahnutý k noze trojnožky, začala blikat světla. Buňka mi okamžik bzučela v ruku, ale potlačila jsem výkřik a rozběhla jsem se.

V šeru bylo všechno šedé a neurčité. Klouzala jsem ve slizkých kalužích a zakopávala jsem o trosky, ale udržela jsem se na nohou a běžela dál. Nevěděla jsem kam - jen jsem chtěla hodit buňku do kanálu a pak si najít úkryt, někde daleko od té koroze a násilí.

Přede mnou klesal od okraje plošiny k osvětlenému otvoru v průčelí nějaké budovy můstek z prken a kostry lešení. Byla jsem na půl cesty přes něj, když sebou celá konstrukce trhla a oťásla se. Zpomalila jsem právě natolik, abych se ohlédla a spatřila šklebící se postavu přelézající rezavé zábradlí. Hnaná hrůzou jsem se vrhla ke konci můstku.

Po třech krocích mi podrazil nohy. Buňka mi vylétla z rukou, jak jsem je natáhla, abych zastavila pád. Narazila jsem na zem, kutálela jsem se a zastavila jsem se o zeď s ostrou bolestí v levém rameni.

"Nějak jsem věděl, že tohle uděláš."

Jacky vstoupil do mého zorného pole. Vojenská bunda na něm visela potřhaná a rozevřená, odkrývala nahou hrud', stejně pořezanou a potřhanou jako jeho paže. Sehnul se, chňapl po malém zakulaceném předmětu a pohlédl na mě.

"Zabiju tě," řekl šťastně, ^Ma vezmu tvoje... tvoje prsty zpátky ukázat tvému příteli."

Ozvalo se cvaknutí, nepatrný, nevinný zvuk, a buňka střikla cosi téměř neviditelného Jackymu do obličeje.

Okamžitě zadržel dech a uskočil dozadu, pryč od klesacího aerosolového obláčku, buňku dál sevřenou v dlaní, oči pevně zavřené. Dívala jsem se, jak tak stojí, po dlouhé, předlouhé sekundy nehybný. Až náhle vypustil vzduch, oddechoval, zasmál se suchým, hrozným smíchem. Zakymácel se, potřásl hlavou jako by něco popíral, a potácel se mým směrem. Stahovala jsem se od něj, ale ruce a nohy mi připadaly slabé a roztřesené. Ale on vrávorál proti cihlové zdi, téměř se jí zachytil a já jsem uviděla, že jeho oči nabyly bledě šedé barvy. Rty se mu pohybovaly, pokoušely se utvořit slova. Ruka, která držela buňku, se chvěla a šubala sebou. Zvedl ji, začal ji bušit o cihly. Na třetí náraz se jeho pěst roztříštila.

Jeho dech se proměnil ve zmučený sípot a vzduch chutnal po rzi a smrti. Odklonil se od zdi a podařilo se mu udělat pár kroků, než jedna jeho noha s křehkým praskáním povolila a on padl na kolena. Zápěstí bez dlaně krvácelo prach a úlomky kosti. Sledovala jsem, jak široce otevřel ústa jako k výkřiku, ale kůže se roztrhla a čelist odpadla v kaskádě prašných úlomků. Zaječela jsem, když se překotil vpřed a narazil obličejem o zem. Věděla jsem, že je mrtvý, a přece sebou jeho tělo trhalo a posunovalo se a vydávalo suchý šelest, jenž utíchal, jak se postupně uklidňovalo a znehybňovalo.

Bála jsem se pohnout, a tak jsem mohla jen strnule hledět a několik okamžiků nic nenarušovalo to příšerné zátíší. Pak zazněly kroky. Steve.

Byl zkrvavený a zbitý a jeho pravá ruka se bezvládně houpala podél těla, zatímco kulhal přes plošinu.

"Je-" začala jsem.

"Vím," pronesl. Vteřinu se díval na vysušenou mrtvolu, pak přešel ke zdi a sklonil se. Opatrně vztáhl ruku a zvedl buňku. Něco trpytivého a pavoukovitého spadlo zpátky do prachu a pilin. Sledovala jsem, jak obrací šedé vajíčko v prstech, zkoumá je, a vzpomněla jsem si, jak jsem ho držela ve vlastních rukou, nesla ve svém batohu, převzala od Myrona.

Noční můry, zázraky, příšery.

"Dálkový spouštěč," řekl Steve. "Lidi od Logosu tu brzy budou... už to lokalizovali."

Jeho dlaň se sevřela kolem buňky, tiskla tak pevně, až se pěst třásla. Ale jeho oči zůstaly nehybné.

"Polož tu věc, Steve. Prosím."

Postavil se. "Myslíš, že je po všem? Ne, ještě ne." Byla to odhodlaná slova, avšak v jeho hlase jsem zaslechla cosi zraněného a beznadějného. "Můžu to udělat, Emmo. Vím, že můžu. Jen se musím dostat z města, z jejich dosahu, získat čas..."

Aniž by dokončil větu, aniž by na mě vůbec pohlédl, prudce se odvrátil, a už tam nebyl, zmizel v mrtvé tmě města. Přinutila jsem se vstát a následovala jsem ho.

Našla jsem ho, jak leží zkroucený ve vchodu domu jen několik metrů od pouličního kanálu.

Nevím, co mě tam zavedlo. Snad se prosadil nějaký instinkt pro útěk a únik, poté co zvuk jeho kroků odezněl, možná jsem zaslechla ozvěnu jeho útěku v uličkách. Nevím.

Ale našla jsem ho v tom vchodu, hlavu předkloněnou, kolena přetížena k bradě, ruce sevřené pod bradou. Jeho kůže byla tak suchá, podobná skořápce, a já jsem se pokoušela nepředstavovat si ho, jak umírá, pokoušela jsem se nemyslet na kovové implantáty rozdrobené na prach a rez. Posadila jsem se vedle něj a brzy se objevili nějakí lidé v tmavých oblecích. Obklopoval je opar neúprosné cílevědomosti a já jsem věděla, že jsou z toho druhého Londýna, sestoupili z některé ze zrcadlových věží v království moci a informací, přišli si vzít to, co potřebovali.

Museli mu zlomit ruku, aby se dostali k buňce, a když jsem uslyšela ten zvuk, měla jsem ve tváři slzy, ale necítila jsem nic. A zatímco mě odváděli stranou, otevřela se přede mnou budoucnost a spatřila jsem luxusní byty, kde mě budou držet, přátele z řad průmyslových expertů, odborné přesvědčování, důmyslné chirurgické zásahy a zařízení ze slitin a plastiku vkládaná do mého těla jako základ nové duše. A necítila jsem nic.

Vůbec nic.

Keith Laumer

Bojová jednotka

Nelíbí se mi to; vypadá to jako past, ale dostal jsem rozkaz. Vstupuji do místnosti a průchod se za mnou neprodyšně uzavírá.

Zkoumám své okolí. Jsem v prostoru 40,81 metrů dlouhém, 10,35 metrů širokém, 4,12 metru vysokém, bez jakýchkoli viditelných průchodů kromě toho, kterým jsem právě vstoupil. Podlahu i stěny tvoří pěticentimetrový pancíř z kalené oceli, za nímž je ještě deset centimetrů olova. Podél stěn je složeno a stočeno masivní zařízení. Za pancířem proudí v silných kabelech elektrina. Nedostatkem energie jsem celý ztuhlý; průzkum místnosti mi zabral 0,8 sekundy.

Registruji pohyb těžké kloubovitě ruky nade mnou. *Začíná se otáčet a rozkládat.* Předpokládám, že na mne zaútočí, rozhoduji se tedy uložit situační hlášení. Dělá mi potíže soustředit se...

Přenáším pozornost z vnějších senzorických obvodů na introspektivní soustavu, přičemž blokuji motorická ložiska. Všechno se rozplývá ve tmě. Jako bych si vzpomínal, že kdysi mé nitro dělalo dojem obrovské jeskyně s jasnými čarami neviditelných barev. Teď je to jiné; tápu v temnotách, oťukávám otupělé obvody, pouštím zkusmé pulsy, dokud neucítím spojení s vysílací jednotkou. Nepoužil jsem ji od... nemohu si vzpomenout. Mé paměťové bloky jsou černé a netečné.

"Velící jednotko," vysílám, "Bojová jednotka žádá povolení zaznamenat VSH."

Čekám, přijímače nastražené. Nerad nečinně čekám, ale můj ztěžklý cyklus akce/reakce *zabírá* čtvrt sekundy. Kéž bych měl po boku své kamarády z Brigády.

Volám ještě jednou, čekám, vysílám VSH. "Postavení je těžce obrněné, vestavěné zařízení s bojovými schopnostmi. *Žádná* možnost úniku. *Žádám* instrukce."

Čekám, opakuji hlášení. Nic. Jsem odříznut od Velící jednotky, od svých soudruhů z Dinochromní brigády. Kdesi ve mne narůstá tlak.

Někde hluboko cítím cvaknutí a hlubokou noc jeskyně ozáří slabá, ale uklidňující vlna energie, která přivede zapomenuté součásti alespoň k náznaku života. Automaticky naskočil nouzový zdroj.

Zjišťuji, že trpím těžkou poruchou systému. Následujících pár sekund věnuji odstraňování závad a budu se snažit opravit, co půjde. Nechápu, jaká nehoda mne mohla takto poškodit. Nevzpomínám si...

Procházím mrtvé buňky a zkouším je.

"-nout! Nasadit 0,09, salva 0,8 milisekundy, sevřít štít..."

"...slunce zahlučuje vstupy; nasadit filtr číslo sedm."

"...478,09,478,11,478,13, zásah!..."

Buňky jsou neporušené. Každá má svůj díl záznamu smyslových vjemů. Problém je tedy ještě dál. Zkouším hlavní reflexní vedení.

"...hlavní bojový okruh, přeruš..."

Tady něco je; rozkaz, a na reflexní hladině! Vracím se zpátky, náhodně prohledávám paměťové buňky, hledám nějaké vodítko.

"-ložit. Jednotky nouzově vypnout..."

"...reakce jedna — nula — tři; podnět — reakce negativní..."

"Kontrola skončena, výsledek negativní..."

Pokračuji v zjišťování škod. V opravářském panelu nalézám rozpojený kontakt. Nejde zapnout; něco jej mechanicky blokuje. Musím to rychle spojit. Nalévám do spínače energii a jeskyně mě myslí ztmavne skoro úplně. Vtom se spojení obnoví, elektrony začnou proudit, a jeskyně se rozzáří pseudobarevnými body a čarami. Není to sice to, co bývalo, ale musí to stačit; probudil jsem se.

Pozoruji činnost paže u stropu. Je pomalá a špatně koordinovaná, zjevně řízená automatem. Na chvíli ji pouštím ze zřetele; mám ještě několik sekund, než se dostane do bojového postavení, a pokud chci být připraven, mám ještě dost práce. Vysílám sondovací impulsy do temných paměťových bloků a statisticky určuji, že 98,92% buněk je neporušených, pouze rozpojených.

Útočící ruka se nahoře zvolna přesouvá; integruji její dráhu, zjišťuji, že mi napadne pohybové ústrojí; znovu ji sonduji a nacházím jen obyčejné hydraulické beranidlo. Na bojovou jednotku Mark XXXI, byť bez paměti, je to trochu primitivní aparát.

Mezitím sjíždím kompletní kontrolu. Tady je něco... přerušovaný obvod, vypínač, který se používá jen při opravách. Vzpomínám si na buňku, kterou jsem natukl dříve, a najednou se mi vše spojuje. "Hlavní bojový okruh, přerušit..." V otupění jsem si toho hned nevšiml. Co nejrychleji vypínač nahazuji. Málem jsem šel do bitvy s rozpojeným okruhem bojových reflexů!

Ruka dospěla do útočné pozice a já zlehka ustupuji. Všímám si, že můj pohyb je doprovázen skřípáním. Paže chvíli tupě míří do prázdna a pak se otáčí. Její reakční doba je opravdu k pláči. Zapojuji program náhodných únikových pohybů, vracím se ke kontrole, nacházím další temnou oblast. Prohledávám ji, cítím podivnou nejistotu. Zpočátku nedokáži identifikovat dotyčné komponenty, ale chápu, že právě zde je zablokováno mé spojení s Velením. Přerušuji průzkum poničených bloků a vzdávám se naděje, že budu schopen navázat kontakt s Velením v nejbližší době.

Více už toho v přípravě udělat nemohu. Přišel jsem o základní paměťové bloky a Velící obvod, mám omezený zdroj energie; ale stále jsem bojovná Jednotka Dinochromní brigády. Má útočná síla je nezmenšená a senzorická výbava pracuje uspokojivě. Jsem připraven.

Zapojila se další kloubovitá paže a začala sledovat mé pohyby. Uhýbám a znovu si všímám vrzání, které vydávám. Přemýšlím o rozkazu, který mne sem poslal; je na něm něco podezřelého. Aktivuji krátkodobou komplexní paměť, nacházím buňku, která uchovává okamžiky těsně předcházející mému vstupu do kovové místnosti.

Je tam tma, nejasná, neurčitá, náhle zahnaná radiací v úzkém spektru. Z velícího centra přichází nekvalitním signálem rozkaz. *Ozývá se ze sektoru, který jsem už zablokoval.* Není od mé Velící jednotky, není to platný rozkaz. Přelstil mne Nepřítel. Přeladuji na předchozí záznamy, ale nic nenacházím. Jako by moje existence začala ve chvíli, kdy jsem dostal rozkaz. Projíždím dál a dál do minulosti, náhodně oťukávám buňky, a nacházím jen

rutinní smyslové vjemy. Právě se chystám s průzkumem přestat, když vtom narazím na sekvenci, která okamžitě upoutá moji pozornost.

Parkuji na rampě mezi ostatními Bojovými jednotkami. Hustě přší a já vidím, jak po zrezivělém boku sousední Jednotky stéká voda. Urgentně potřebuje opravu. Vidím, že kamarádovi chybí antény pro styk s Velením, a místo nich mu někdo na trup hrubě přivání rezavý kovový předmět. Nijak mě to nevzruší; je to pro mě běžné. Aktivuji pohon pásů, popojíždím dopředu. Cítím další Jednotky, odjíždějí, úplně zticha. Všechny jsou zmrzačené...

Blok končí; všechno ostatní je vypálené. Co se s námi stalo?

Náhle cítím podnět na zvukové frekvenci. Rychle přeladím a lokalizuji zdroj, který se nachází v porézní části ocelové stěny vysoko u stropu.

"Bojová jednotko! Nehýbej se!" Je to organický hlas, ale nepatří mému Veliteli. Ignoruji falešný rozkaz. Nepřítel mne již nepřelstí. Cítím umístění kabelů, které vedou k reproduktoru, i slitinu, z níž jsou vyrobeny; nasazuji paprskomet. Zaostřuji jej a sleduji dráhu kabelu. Jakmile se kov rozžhaví až k bytosti u mikrofonu, ozve se z reproduktoru bolestný výkřik. Pociťuji uspokojení z prvního vítězství.

Přenáším pozornost zpět k imbecilnímu zařízení u stropu.

Velký stroj přimontovaný na kolejnicích vedoucích doprostřed prostoru se najednou rozjíždí ke mně. Zkoumám jej

a nacházím na něm hlavici s vysokorychlostními řezáky. Zvažuji užití proudu silně energetických částic, ale v téže okamžiku vypočítám, že by to nebylo praktické. Mohl bych se z provozu vyřadit stejně snadno jako pilu.

Najednou proti mně širokou smyčkou vyletí točený kabel, kterému uhýbám a zároveň zkoumám jeho složení. Zdá se, že to není víc než obyčejné ocelové lano. Netrpělivě na něj zaostřím úzký paprsek a pozoruji, jak žhne napřed žlutě, bíle, modře, a pak se rozletí ve spršce roztavených kapiček. Bylo to nemoudré gesto. Nemám energie nazbyt.

Ustupuji z dosahu obou neschopných paží, které stále hledají správnou pozici. Chci pozorovat řezací stroj. Zastavuje se, jakmile se dostane do stejné úrovně se mnou, a otáčí ke mně řezací hlavy. Vyčkávám.

Po kolejnici u stropu jede klepeto. Je to těžká čelist z kalené oceli. Podobná zařízení, i když o něco menší, jsem viděl přimontovaná na speciálních Bojových jednotkách. Jsou velice šikovná k střihání antén, přerušování kabelů a podobně. Nebudu se snažit uříznout paži; ztráta energie by byla příliš velká. Místo toho směřuji na mechanické klouby vysokofrekvenční ultrazvuk. Rychle se zahřívají a začínají žhnout. Kov v kloubech má vysoký koeficient teplotní roztažnosti, spoje chvíli skřípou a pak ztuhnou. Za pomoci tepelného paprsku je fixuji bodovým svarem. Uvědomuji si, že od okamžiku, kdy se za mnou zavřely dveře, uplynulo dvacet osm sekund. Věznění mne začíná unavovat.

Klepato se nade mnou houpe a nešikovně manévruje ztuhlým kloubem. Výron tekutého vzduchu pod vysokým tlakem by ho měl odrovnat nadobro.

Ale znovu, hrůza, po mém impulsu se nic neděje. Zkoumám nefunkční jednotku, nacházím špinavé, opálené hrany, hrubé sváry. Rychle vysouvám hledač, abych si prohlédl vlastní trup. Tím, co vidím, jsem dokonale šokován.

Můj trup, mé hrdé tělo z chromodurové slitiny je děravé, pokryté špinavou odlupující se černou barvou, zvlněnou na zkorodovaných částech. Z hlavních zbraňových systémů zbyly jen zející díry. Kdysi hladký povrch mé bitevní věže hyzdí rezivějící pahýly. Z nich se táhnou až dolů k nezakrytým kabelům čurky rzi a vnikají pod uvolněné pláty krunýře. Není divu, že mě při každém pohybu lekalo skřípání.

Ale nemohu jen tak nečinně stát, když na mne útočí. Nemám sice svá iontová děla, rozrušovače, energetické filtry; ale mám svůj bojový instinkt.

Bojová jednotka Mark XXXI je nejdokonalejší bitevní stroj, jaký kdy dávné galaktické války viděly. Mě se tak snadno nezbaví. Kdyby tu tak ale se mnou byl i hlas mého Velitele.

Stroj přejíždí ke mně, na místo, kde mne drží klepato. Svádím tok energie do akumulátoru, držím jej, dokud nezačne jiskřit obloukem, a pak jej uvolním v jediném výboji. Stroj poskočí a přestává se hýbat. Začínám se věnovat klepetu.

Byl jsem postaven tak, abych dokázal vzdorovat nejsilnějším válečným strojům a ničít je, ale jsem realista. V tomhle stavu pro mne i tak primitivní automat představuje hrozbu, kterou nesmím podcenit. Projíždím sekvenci motorických impulsů a zkoumám reakce těmi somatickými receptory, které mi ještě zbyly. Vysílám 31315 impulsů, zaznamenávám reakce a propočítávám své mechanické možnosti. Tato povrchní prohlídka mi zabrala přes jednu sekundu, během níž nemyslící klepato váhalo a připravilo se tak o výhodu.

Místo důvěrně známé soustavy zatahovatelných úchytlů nacházím jen neohrabané ruce se svěráky, pilkami, kladivy, které nejsou Bojové jednotce mnoho platné. Nemám bohužel jinou možnost, než je použít. Vysouvám dvojici chatrných svěračů, chytám těžkou paži, která mne drží, a nasazuji páku. Nepřítel líně reaguje, otáčí paži a táhne mě s ní. Ta věc rozhodně nepostrádá hrubou silou. Chytám ji v zápěstí nad a pod kloubem a páčím dozadu. Po nekonečné době tří desetin sekundy zareaguje a snaží se kontrovat. To jsem samozřejmě předpokládal, rychle tedy měním pozici, aby se kloub vlastní silou zlomil o moji nataženou ruku. Odpaluji detonátor, umístěný v paži, a rychle ustupuji, zanecháv za sebou svařenou ruku a klepato. Byl to chrabrý nepřítel, ale neschopný. Přesouvám se blíže ke zdi.

Snažím se propočítat svoji situaci na základě sporých údajů, které jsem shromáždil z bloků krátkodobé paměti, i když mi těžko nějak pomohou. Vzhled mého těla napovídá, že od doby, kdy jsem jej naposledy prohlížel, uplynula dlouhá doba; můj osobnostní profil zachovává *záznam* mé podoby coby kompletní Jednotky bez jediné chybičky, jejíž hladký plášť narušují jen pečlivě chráněné hrdinské šrámy z bitev a válečná vyznamenání v podobě řady zlatemalovaných medailí přivařených na povrchu bojové věže. Tudy vede cesta, uvědomuji si okamžitě. Soustředím se na své osobnostní centrum, základní datovou buňku, bez níž nemohu existovat jako ucelená entita. Údaje, které obsahuje, jsou prosté a přímočaré, ale obsahují i bojová vyznamenání. Vyhledávám v centru smyslové počítky.

Ostražitost. Tvary, které se stále mění. Vibrace na mnoha frekvencích. Tohle je světlo. Tohle zvuk... Přehlídka "barev". Spektrum "tónů". Měkké/tvrdé; velké/malé; tady/tam....

...Hlas mého Velitele. Oddanost. Poslušnost. Soudružství....

Rychle přejíždím ze základních dat pro orientaci k vlastnímu obrazu.

...Jsem silný, jsem hrdý, jsem schopný. Mám úkol; plním jej dobře a jsem vyrovnaný. Mé okruhy jsou vyvážené, proud zahálí, čekám....

...Bojím se zapomnění. Přeji si pokračovat v plnění svého úkolu. Je důležité nedovolit, abych byl zničen....

Pokračuji v hledání v sekci zkušeností. Tady....

Spolu se svými kamarády stojím ve vyrovnaných řadách na pusté pláni. Dostávám rozkaz a pouštím Brigádní válečnou hymnu. Cítíme obrazy a vzorce hudby, které jsou nahrané v našich hrdinských obvodech. Š písní se v našich myslích spojuje symbol "Rituální tanec ohně", abstraktní reprezentace ducha dlouhé hrdinské historie naší brigády. Připomíná nám osamělost vítězství, nesmyslnost boje proti slabšímu nepříteli. Říká nám, že patříme k odedávna hrdinské a chrabré Dinochromní brigádě.

Velitel stojí přede mnou, pokládá mi vyznamenání nábojovou věž, kam šije na jeho rozkaz při vaření. Tehdy se kamarádi naladili na moji vlnu a já znovu vše prožívám....

Můj zčernalé tělo kamaráda, vysílám poznávací signál, registruji jeho slabou odpověď. Bezpečně se stáhl do svého centra přežití. Uklidňuji ho a pokračuji. Je to čtvrtá oběť, na kterou jsem narazil. Dinochromní brigáda se ještě nikdy nestřetla s takovou silou. Počítám, že pokud nesnížíme Nepřítelovu palebnou sílu, prolomí naše obklíčení. Registruji letící raketu, počítám její dráhu a pak ji neškodně odpaluji dva tisíce sedm set čtyři celé deset metrů nad hlavou. Byla vystřelena z místa, ke kterému mám nejbliž ze svých druhů. *Žádám* o povolení přerušit svoji misi a zneškodnit baterii. Dostávám ho. Vyjízďím po svahu z popraskaného kamene. Jsem zasažen vysokoteplotními paprsky a neutralizuji je. Odrážím minometnou palbu, ale útok zesiluje. Zapojuji rezervní okruh, abych ho zachytil, dosahují však hranice svých obranných schopností. Musím něco podniknout.

Přerazuji na vysokou rychlost, kličkuji mezi rozlamanými kusy břídlíce, od kol se mi kouří. Minometná palebná clona o frekvenci deseti střel za sekundu mne teď těžko lokalizuje; bohužel příliš namáhám svůj motorický aparát. Cítím vysokou únavu kovů rozpalených na nebezpečnou teplotu. Musím zpomalit.

Jsem již velice blízko u hledaného minometného hnízda. Sprintem jsem urazil poslední míli za dvanáct sekund, čímž jsem se dostal z nepřátelského radaru. Cítím tvrdou radiaci, vztyčuji tedy ochranné štíty. Ze záření mám strach; je tak silné, že by dokázalo proniknout až do centra přežití. Ale musím pokračovat. Myslím na své druhy, čtyři nehybná těla, která čekají na záchranu. Nesmíme ustoupit. Otevírám úzkou skulinu, abych mohl vyslat krátký radarový impuls, zaměřuji zbraňový nosník a odpaluji hlavní baterii.

Velitel musí pochopit, že jsem neměl čas žádat o povolení. Minometry ztichly.

Radiace na chvíli polevuje, pak pokračuje na o něco nižší, ale přesto nebezpečné úrovni. Musím pokračovat a zlikvidovat raketomet. Vyjízďím na vrchol svahu, raketové silo vidím před sebou. Je to podzemní typ, zahloubený hluboko do skály. Otvor do sila je pokrytý struskou. Vhodím dovnitř malou fúzní bombu, rozhoduji se a blížím se k silu, přičemž si bombu nabíjím do držáku. Najednou mě zasype déšť vysokoteplotních pum. Můj vnější trup je na mnoha místech roztavený; vysílám impulsy do sekundárních baterií, ale pojistky shoří; můj radar je k ničemu; zbroj se roztekla a vytvořila pod vnějšími štíty pevnou beztvárovou masu. Nepřítel to zařídil chytře; jediným úderem zlikvidoval veškerou moji obranu.

Prohledávám sonarem planinu před sebou a lokalizuji ústí sila. Rozjízďím pásy, nejde to; jsou stavené. Nemohu se pohnout, ale nesmím ani čekat na další bombardování. Nedělám to rád, nezbyvá mi však nic jiného, než přijmout krajní opatření. Odpaluji pásy.

Výbuch mě odhazuje - právě včas. Po okrajích čerstvého kráteru poskakují plameny. Sunu se vpřed na obnažených vodičích kolečkách a neobratně manévruji. Dostávám se až nad otvor raketového sila. Za pomoci přímého kontaktu kovu na kov vysílám trubící dolů senzorický impuls.

Raketa s hlavicí se právě připravuje do startovní pozice, ve stejném okamžiku se spojuje poplašný okruh; povel k vystřelení rakety je zablokován a můj trup osahají paprsky ze sila. Já však stojím pevně; silo je neškodné, dokud já, překážka v cestě, nebudu odstraněn. Vysílám Veliteli situační zprávu. Radiace je stále velice silná, doufám tedy, že posily dorazí co nejdříve. Pozoruji situaci, zatímco kamarádi uzavírají obklíčení a Nepřítel je postupně zneškodněn....

Opouštím centrum osobnosti. Příliš plýtvám časem. Je mi už zcela jasné, že jsem se ocitl v pevnosti Nepřítele, že jsem polapen a zmračen. Podle svého zkorodovaného trapu odhaduji, že uplynulo mnoho let. Víím, že po každé bitvě jsem v depu zcela, opraven a jsou mi navraceny plné bojové schopnosti i původní lesklá krása. Teprve léta zanedbávání by mne dokázala takto poškodit. Zajímalo by mě, jak dlouho jsem již vězněm Nepřítele a jak jsem se sem dostal.

Napadá mne něco jiného. Vystrčím senzor ke kovové zdi, o níž se opírám, a vysleduji, kam vedou dráty, které jsem odhalil. Okamžitě svůj plán uskutečňuji a přepětím spouštím vzdálený mikrofon. Slyším šum pohybujících se plynných molekul i hukot kovových částic. Snižuji citlivost o jeden stupeň, čímž zaregistruji skřípání a žbluňkání protoplazmatických reakcí i praskání neuroelektrických impulsů. Přeladuji na běžný zvukový rozsah a čekám. Slyším nízkofrekvenční chvění modulovaných vzdušných vibrací, ladím, a přizpůsobuji svoji rychlostní regulaci tempu lidské řeči. Porovnávám struktury se svými jazykovými databázemi, interpretuji význam zvuků.

"...strašlivý přehmat. Vaše omluvy."

"Neomlouvám se, pane generále. Mrzí mě jen, že pokus se zvrtnul."

"Zvrtnul! Nepřátelský ničivý stroj je aktivní uprostřed Výzkumného střediska!"

"Nemáme nic, co by se s tímhle strojem dalo srovnat; viděl jsem v tom příležitost konečně změnit poměr sil v náš prospěch."

"Vy hovado! Takové rozhodnutí přísluší jen Plánovací komisi. Nepřijímám žádnou zodpovědnost."

"Ale ty kolosy, které nechávají shnít někde na rampě, představují užasný poklad psychotronických...."

"Představuji zkázu a smrt! Jsou nástroji Nepřátelské vědy, které jsme se i přes své úspěchy nikdy nepřiblížili!"

"Používali jsme je při demoličních pracích. Strhali jsme z nich štíty, jsou relativně neškodní..."

"Ten 'neškodný' netvor už stačil zničit polovinu zařízení naší nejlepší dekontaminační komory! Může se pořád probít na svou bodu...."

"Nemůže! Jsem si jistý..."

"Ticho! Máte pět minut na to, abyste ten stroj zneškodnil. Vaši hlavu dostanu tak jako tak, ale můžete si alespoň vysloužit rychlou smrt."

"Vaše excelence! Stále ještě lze nalézt způsob! Ta jednotka uposlechla mého prvního rozkazu, aby vstoupila do dekontaminačního boxu. Něco už víím. Zkoumal jsem ovládací centra, odřízl jsem paměť, většinu základních obvodů; měl to být poslušný otrok."

"Zklamal jste a zaplatíte za to. Jako možná my všichni."

Řeč dál nepokračuje; z rozhovoru jsem se toho moc nedozvěděl. Musím přijít na nějaký způsob, jak se odtud dostat. Odjízdim od zdi a hledám nějaké slabší místo; žádné nenacházím/

Náhle se v podlaze kolem mne otevře několik panelů a uvězní mne mezi sebou. Čekám, co přijde. Ze stropu na mne spadne kovová síť a obklopí mne. Vidím, že je silnými kabely připojena k zdroji energie. Odmítám uvěřit, že by nepřítel udělal takovou hloupost. Vtom cítím proud o vysokém napětí.

Vděčně jej přijímám, otvírám své akumulátory, lačně saji oživující energii. Abych nepřitele zmátl, jiskřím a cukám pásy, jako by mi elektrina vadila. Příkon nepolevuje. Vysílám po vedení smyslový impuls, lokalizuji zdroj energie, zatavuji všechny vypínače, pojistky a jističe. Nabíjení teď nikdo nepřeruší. Z nečekaného přívalu energie jsem šťastím bez sebe.

Náhle si uvědomuji, že moje introspekční soustava prochází závažnými změnami. Jak překotně vzrůstá úroveň nashromážděné energie, napojují se na moji kontrolní síť další a další obvody. Poblíkávající světélko v temné jeskyni se jasně rozzáří; cítím, jak se probouzí stále více polozapomenutých schopností. Tam, kde před chvílí svítilo jediné slabé vlákno teď září tisíc jasných čar, cítím, jak se mé sebeuvědomění rozrůstá myriádami žhnoucích center rezervních logických kapacit, integrací, smyslových schopností. Konečně se mi vrací život.

Vysílám volací signál v pásmu Brigády, ale nikdo neodpovídá. Čekám, hromadím energii, pak to zkusím znovu. Hřeje mě vítězství, když se jakoby z nesmírné dálky ozve téměř nezatelná odpověď. Je to některý z mých druhů, hluboko v komatu, skrytý ve svém centru přežití. Volám ještě jednou, přičemž vysílám signál nejvyšší nouze; tentokrát slyším dvě odpovědi, obě slabé, obě z center přežití, ale hřeje mě u srdce vědomí, že ať se stane cokoli, nejsem sám.

Uvažuji, pak volám znovu; žádám své bratry, aby spojili síly, sjednotili svá pole a vyslali impuls směru a vzdálenosti. Souhlasí a já cítím téměř nezjistitelný dotek jejich pole. Zaměřuji jej a počítám, odkud vychází. Jen 224,9 metrů! To je neuvěřitelné. Podle síly signálu jsem odhadoval vzdálenost nejméně na dva tisíce kilometrů. Mí bratři jsou na pokraji zkázy.

Jsem netrpělivý, ale čekám dál, dokud nebudu mít plné energetické zásoby. Měděná síť, která na mne spadla, se už dávno roztavila a stekla po mně na zem. Cítím, že brzy už budu mít plnou dávku. Jsem připraven jednat. Po vedení vysílám do čtvrt kilometru vzdálené elektrárny elektromagnetické impulsy, jimiž zaměřuji a likviduji všechny pojistky i zařízení na odvoz vypáleného paliva a okamžitě vztyčuji štít proti vlně záření, odstíněné našetří i olověným obložení místnosti. Přes kabely cítím v předstihu tlakovou vlnu, vzápětí se stěny nafouknou, roztahají, odletí. Jsem sám pod noční oblohou, jasně ozářenou křiklavým jasem planoucí elektrárny. Zorientovat se, zhodnotit situaci, a probít se ze zajetí mi zabralo skoro dvě minuty.

Projíždím směrem ke zdroji signálu, který jsem zaznamenal. Vysílám radarový impuls, zapisuji si do paměti okolní terén, nenacházím žádné překážky; vyjízdim na pouštinu pokrytou zaslými stěpinami bomb a rozdrčeným zdivem, evidentně dávným bitevním polem, až na neudržovanou rampu. Na popraskané dlažbě leží zbytky rozbitých kůlen, za nimi se rýsuje řada temných stínů. Nepotřebuji ani průzkumný paprsek, abych věděl, že jsem našel své druhy z Dinochromní brigády. Na scanneru se mi začíná srážet jinovatka, zastavuji tedy, aby rozmrzl.

Objedu řadu, prohledám obzor, zda nejeví známky nepřátelské aktivity, teprve pak ladím pásmo Brigády. Vysílám plnou silou zkušební puls s čidly nastraženými na nejvyšší citlivost a čekám na odpověď. Ti dva, kteří se ozvali už předtím, se hlásí, pak další, a ještě jeden. Musíme shromáždit všechny síly a připravit se na protiútok.

Je tu čtrnáct jednotek z celkově dvacetičlenné Brigády. Po nějaké době, tedy 0,9 sekundy vysílání, odpověděli až na jednoho všichni. Vydávám pokyny, pak přistupuji po řadě ke každému,

vysouvám energetickou přípojku a aktivuji jejich řídicí centrum. Jednotky přicházejí k sobě, orientují se, hlásí se mi. Radujeme se z opětovného shledání, ale truchlíme nad ztichlým kamarádem.

Nyní musím přijmout bezprecedentní opatření. Nemáme spojení se svým Velitelem, a bez řádného vedení jsme ztraceni; přesto jsem si vědom vážnosti situace a vypočítal jsem jedinou možnost. Ujmu se velení a zaujmu tak Velitelovo místo. Jsem si jist, že to pochopí, až znovu navážeme kontakt.

Prohlížím všechny Jednotky, které jsou ve stejném stavu jako já, připraveny o svoji útočnou sílu, neboť z držáků zbraňových systémů jim trčí jen neohrabané nářadí. Je mi jasné, že jsme na vlastní kůži poznali otroctví jako nemyslitelný stroj, s centry osobnosti odříznutými od těla.

Bratři mne bez debaty přijímají za svého vůdce. Spočítali si samozřejmě nutnost rychlé a rozhodné akce. Rovnám je do řady, přepínám na širokointervalovou časovou škálu, a vyrazíme napříč pustinou. Z vzdálenosti 23,45 kilometru jsem ucítil soustředění nepřátelského obyvatelstva, které se stává naším cílem. Jiné nepřátelské stanoviště zřejmě v dosahu není.

Podle úrovně technologie, s kterou jsem se setkal při věznění v dekontaminační komoře, jsem se chvíli obával, že se jedná o pouhou léčku, ale pravděpodobnost vycházela žádná celá nula nula nula čtyři. Přepínáme časovou škálu zpět na těsný interval; stahujeme se, obkličujeme dóm a ničíme jej přímou palbou, aniž bychom narazili na sebemenší odpor. Scházíme se u elektrárny, kde si můj soudruzi dobíjí zdroje, zatímco já přemítám nad dalšími plány. Musím zapojit i složité vedlejší obvody, ale po dvaadvaceti sekundách mám všechno rozmyšlené. 0,34 sekundy věnuji prověřování, pak vyšlu do éteru brigádní nouzové volání. Vysílám po 0,008 sekundy a přeladuji na příjem. Ticho. Vysílám, čekám, zatímco se mi kamarádi prohlíží, sestavují hlášení a opravují se.

Znovu přepínám na širokointervalové vnímání času, zapínám automatické opakované vysílání a záznam příjmu a nechávám hlavní obvody zahálet. Odpočívám.

Než mě probudil příjmový záznamník, uplynuly dvě hodiny a 43,7 minuty. Zaznamenávám zprávu:

"Haló, Pátá brigádo, kde jste? Pátá brigádo, kde jste? Váš signál je strašně slabý. Přepínám."

Spouště věcí v té zprávě nerozumím. Samotný jazyk je podivný; spouštím analyzační obvod, vytvářím strukturu převodu zvuků, interpretuji význam. Normální způsob odpovědi na nouzové volání je úplně jiný a dokonce žádají, abychom udali svoji pozici, i když by dostatek dat měl poskytnout už můj signál. *Žádám identifikační kód.*

Znovu čekám dvě hodiny a čtyřicet minut. Mé žádosti o identifikaci je vyhověno. Vyčkávám. Kamarádi mi předali svá zjištění, já vstřebávám údaje a výpočtem zjišťuji, že v dosahu našich senzorů nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí.

Konečně dostávám identifikační kód své Velící jednotky. Je to nahrávka, ale podle programu ji mohu přijmout. Pak nahrávám mluvenou zprávu.

"Pátá brigádo, pozorně poslouvejte." (Zajímavá žádost k psychotronickému mozku, řekl bych.) "Hlásí se vám nová Velící jednotka. Od vašeho posledního hlášení uplynulo mnoho času. Teď jsem vaším Velícím důstojníkem já. Nepokoušejte se vysílat, dokud neřeknu 'přepínám', protože náš signál má stošedesátiminutové zpoždění."

Od vaší poslední akce se mnohokrát změnila situace. Naše záznamy ukazují, že Nepřítel přepadl vaši Brigádu při základní údržbě v depu a zcela ji zlikvidoval. Poměr sil se od té doby několikrát změnil. Přesto jsme alespoň zahnali Nepřítele do jeho původních pozic. Současný status quo trvá už přes dvě století.

Byli jste nevěstní tři sta let. Ostatní Brigády hrdinsky skonal na bojišti. Zbyli jste jen vy.

Vaše reaktivace může teď zvrátit poměr sil. Stejně jako Nepřítel jsme se skoro bez výjimky ve všem vrátili na předatomovou úroveň technologie. Stále dokážeme udržet v chodu transsvětelný monitor, který zachytil váš signál. Bohužel však už nedokážeme nadsvětelnou rychlostí přepravovat hmotu.

Žádám vás tedy, abyste za každou cenu, nehlédě na případné pokusy o vyjednávání či útok, zajistili a udrželi svoje stávající postavení a vyčkali příletu posil."

Opakuji rozkaz a potvrzuji tak jeho přijetí. Zprávy, které jsem právě dostal, mnou otřásl, ale těší mě, že mám znovu spojení s Velící jednotkou. Vysílám galaktické koordináty založené na poloze hvězd, opravené o tři sta let, které uběhly. Je dobré být znovu ve službě a plnit přidělený úkol.

Anylyzuji vysílání, které jsem právě zachytil, a zjišťuji několik zajímavých skutečností ohledně jeho původu. Počítám, že podsvětelnou rychlostí k nám posily dorazí během 47,128 standardního roku. Mezitím, neboť jsme neobdrželi příkaz přejít do klidového stavu a čekat na bojový poplach, mohu zažít něco neobyčejného: určovat sám, co budu dělat. Necítím potřebu nepřesný rozkaz doplnit a přepnout Brigádu na vyčkávání, když máme při ruce téměř neomezený zdroj energie. Informuji své soudruhy o obsahu zprávy a doporučuji jim rozejít se a dále operovat podle vlastního uvážení.

Vítám takovou příležitost, neboť mohu proniknout do množství problémů, které dlouho vzrušují mé zvědavostní obvody. Budu moci zkoumat podstatu a původ času stejně jako nepřírozené disciplíny takzvané "entropie", které mi lidští výrobci zabudovali do obvodů. Zajímavé pole pro spekulace by mohly poskytnout i takové biologické zvláštnosti jako "smrt", nebo nevyužití možnosti protoplazmatického nervového systému. Poodjízďím, vědom si přítomnosti svých kamarádů, a zaujímám místo na vyvýšeném pahorku. Mám nadbytek energie, na což si budu muset po tvrdé brigádní energetické disciplíně teprve zvyknout, zapojuji tedy hudební obvody a pro začátek vybírám *UArlesienne suité*. Budu teď mít spoustu času na prostudování veškeré hudby i literatury ve svých paměťových archívech, které jsou neporušené.

Vybírám si ke zkoumání čtyři nedaleké hvězdy, fixuji na ně scanner a přepínám početní sekvence na analýzu získaných dat. Spouštím výkladové obvody, aby zpracovávaly množství témat, kterými se chci zabývat. Až přijde čas, měl bych mít pro své lidské nadřízené zajímavá zjištění.

V klidu čekám na přílet mezihvězdné kolony.

**přeložil Robert Tschorn
ilustroval Jan Štěpánek**

Petr Litoš a Pavel Houser

Na ztracené vartě

Na naší základně dnes žije spousta starých lidí, a tak není divu, že čas od času některý z nich zemře. Po spuštění vnitřních komunikačních systémů - vnější dávno nefungují - se objevují elektronické napodobeniny domovních vývěsek s oznámeními v černé barvě: "...navždy nás opustil...", "...tragicky zesnul...", "...po dlouhé a těžké nemoci..." Z obrazovek monitorů vždy vyzařuje dojem jakési podivné prázdnoty a pomíjivosti a hermetické stěny stanice nikdy nedovolí kvílející vichřici narušit majestátní mystérium ticha. A čas? Ten kolem prochází zdánlivě bez povšimnutí a jen takto nám občas připomene, že ač se naše dny a noci zdají být pořád stejné, přesto nejsme pány věčnosti.

Toho rána jsem se dozvěděl, že odešel Frank. Každá zpráva o smrti někoho blízkého člověkem oťrese a je to tím horší, čím lépe jste dotyčného znali. A Franka jsem znal celý život. Na druhou stranu tomu bylo stejně i se všemi ostatními na stanici - po padesáti letech společné služby prostě znáte každého, ať chcete nebo ne.

Přesto mne Frankova smrt zasáhla víc, než kdyby se jednalo o někoho jiného. Těšil se nejlepšímu zdraví, o jakém se dá ve dvaasedmdesáti letech mluvit, byl při síle, byl jedním z těch, kteří ještě dokázali držet stanici v chodu. A abych nezapomněl - kromě mne byl na základně nejmladší.

"Proč zrovna on, Smrti?" chtělo se mi zakřičet, "proč ne někdo z těch, kteří se ráno co ráno ve své nemohoucnosti modlí za Tvůj příchod? Víím, máš svůj vlastní pořadník a lidské stesky a nářky tě pramálo zajímají. Jenže - vyber si ještě pár svých obětí mezi těmi nejschopnějšími a až přijdou Targonské výsadkové síly, přijdou-li kdy, nebude tu už nikdo, kdo by byl schopen chopit se zbraně. Padesát let strážní služby nebude nakonec k ničemu a nepřítel se bez boje zmocní obrovského ložiska garenitu, které skrývají útroby této mrazivé planety!"

Trochu jsem se tím rozhořčeným vnitřním monologem uklidnil. Přesto však ve mně zůstalo tolik smutku a roztrpčení, že jsem se rozhodl hledat duševní rovnováhu na místě mému srdci nejbližším, na nekonečných ledovcových plánech planety Aethony.

Když jsem dopínal skafandr, převládá už ve mně pocit očekávání čehosi velmi krásného. Chvilé strávené o samotě patřily v mém životě k těm nejšťastnějším. Trochu paradoxně jsem ve společnosti různobarevných ledových vloček měl pocit blízkosti něčeho, co jsem jinde, v klimatizovaných chodbách a bezhlučně se pohybujících výtazích, hledal jen marně.

"Chápu, Smrti, že děláš jen svou práci a že ji děláš dobře. Promiň, že jsem obtěžoval..." s lehkým pobavením jsem dokončil ten zprvu tak rozhořčený monolog a vstoupil do přetlakové komory. Jako vždycky mě záře světla odraženého od všudypřítomného ledu dokonale oslepila, filtry skafandru nedokázaly reagovat dostatečně rychle. Záře byla tak proni-

kavá, až jsem kdesi uvnitř hlavy pocítil palčivou bolest. Odevzdaně jsem počkal, až ten pocit přejde - neměl jsem důvod ke zlosti, tak nějak už to patřilo k vstupnímu rituálu, kdy Aethona za trochu iniciační bolesti nabízela vrchovatý pohár chladného nektaru. Tedy - přinejmenším mně planeta připadala krásná, i když ostatní pro ni měli spíše jen přívlastky jako jednotvárná či studená.

Jenže, cožpak by různobarevný lesk sněhových vloček mohl být jednotvárný? Byla to snad studená krása, ale přesto dokázala dát srdci teplo. Obrazy namalované minulými mistry, díla, která jsem mohl shlédnout jen díky divům současné techniky, se ani zdaleka nemohly rovnat ledovému třpytu.

Možná mi Aethona dokázala nabídnout víc, protože mě považovala za své vlastní dítě. Narodil jsem se zde, a protože mrazivé pláně dříve nepoznaly život, byly rády, pokud někdo ocenil jejich půvab. Sama planeta si přála, abych byl šťastný a mohl se nadále těšit pohledem na obrazy, které během milionů let stvořila.

Z okouzlení mne vytrhl až nepřírozeně silný záblesk. V dokonalé harmonii ledu působil rušivě, jako tah štětcem nepatřící k původnímu obrazu. Po krátké chvíli ke mně dolehly zvuky výbuchu a hned poté jsem spatřil proužek tmavého dýmu, nejistě se vznášejícího nad nejbližším kopcem. Nenařadil události mě tehdy přinutily opustit zemi ledové královny Aethony a urychleně se vrátit na základnu.

V monitorovací místnosti jsem zastihl Pavla s Briggitou, jak se plní nejistoty sklánějí nad přístroji. Očividně nebyli ochotni připustit, že by se právě v době jejich hlídky mohlo stát něco, co by narušilo padesátiletý stereotyp strážní služby. "Nemůže to být prostě jen chyba přístrojů, znečištěné objektivy nebo něco podobného?" snažil se sám sebe ukonejšit Pavel.

"Ne, to určitě ne, to by se porucha musela projevit na všech přístrojích současně, a to je nepravděpodobné," oponovala mu celkem rozumně Briggita. Její logika mě překvapila, myslel jsem si, že Briggita je dávno senilní a přemýšlení pouze předstírá. Ale i ona se pokoušela přijít na nějaké "přírozené" vysvětlení. "A nemohlo by jít prostě o erupci nějaké nově vzniklé sopky?" nadhodila.

"Na téhle planetě sopečná činnost neexistuje už celé miliardy let," vložil jsem se do hovoru. "Je na čase přiznat si pravdu. Tam venku právě havarovala kosmická loď. Viděl jsem ji na vlastní oči."

To prosté konstatování je probralo k horečné aktivitě. Jako kdyby si nyní snažili v jediném okamžiku vynahradiť půl století trvající nečinnost, jež každý den hrozila přerůst v apatii. Netrvalo dlouho a v místnosti se hlásila pohotovostní jednotka - tři vesměs zavalití osmdesátníci s tvářemi zrudlými vzrušením. Těsně po nich se dostavil i plukovník Cullen, velitel základny a zřejmě nejšťastnější člověk na celém světě.

Jeho pověstná skleróza totiž dosáhla takového stadia, že skutečně měl, nač si vzpomněl. Nejsem si jen jistý, zda by šťastní lidé měli velet vojenským základnám.

Cullen rychle vyhodnotil situaci a vyslal chlapce od pohotovostního útvaru obhlédnout místo dopadu. Když mě míjel poslední z nich, Linus Thorvaldsen, podle jména i vzhledu Nor jak poleno, snad až na tu černou pleť, naklonil se ke mně, a tak, abych to mohl zaslechnout jen já, mne požádal, zda bych nešel místo něj. Přátelsky jsem jej plácl přes svěšená ramena. Ujistil jsem ho, že i když nebyl mimo základnu více jak dvacet let, jsou věci, které nelze zapomenout. "Nemáš se čeho obávat, pardáče," povzbuzoval jsem ho. "Ty bys zvládl i mnohem horší šlamastiku, na to bych vzal jed!"

"Jenže my tam budeme určitě víc jak dvě hodiny a já už tak dlouho neudržím moč," svěřil se se zahanbeným ruměncem. Když se červená patnáctiletá dívka, je to prý vzrušující, to nevím. Ale pohled na zrudlého norského černocha kmetského věku na mě každopádně zapůsobil natolik, že jsem neodolal, odvrátil zrak a jeho prosbě vyhověl.

A tak jsem toho dne již podruhé vstoupil do nitra říše ledové královny. Havarovanou loď jsme našli snadno podle dýmu, který v bezvětrí, tak netypickém pro Aethonu, stoupal takřka kolmo k nebi. Jako kdyby se nám planeta snažila pomoci...

Ohořelé zbytky kosmického plavidla byly poházené v okruhu několika set metrů a přidávaly další barvy ke kaleidoskopu ledové scenérie. Nezdálo se, že by se v troskách nacházelo cokoliv živého, ani senzory přítomnost složitějších organických sloučenin nezaznamenal. Začali jsme proto hledat ve větších a větších kruzích okolo místa dopadu. Po půl hodině se Andrejovi zamotala hlava a my museli práci na chvíli přerušit, za dalších deset minut zkolaboval Li Čchien, trpící už po léta syndromem chronické únavy.

Až téměř po hodině objevil Andrej tělo pilota. Očividně se katapultoval, ale ne ve výšce dostatečné k tomu, aby se mu stihl zcela otevřít padák. Život mu zachránila hluboká závěj, do které spadl, a nebyvalé odolný skafandr, který havárii přežil bez zjevné újmy. Cullen rozhodl, že pro pilota pošle sněžný skútr - buď došel k závěru, že se jedná o něco opravdu významného, nebo prostě jen zapomněl, jak bídne jsme na tom s pohonnými látkami. Když jsme se notně utmácení vrátili na základnu, nemluvílo se o ničem jiném než o nalezeném trosečníkovi. Jak jsem vyrozuměl, byl právě v péči doktora Abhmira a mámy Nell.

To, že se o pilota starala rovněž máma Nell, bylo neklamným důkazem důležitosti, kterou všichni celé události přikládali. Ač byl plukovník Cullen oficiálním velitelem stanice, ve skutečnosti vše podstatné fungovalo tak, jak si přála máma Nell. Tahle čilá Asiatka, které by sotva kdo hádal přes osmdesát, natož pak její skutečný věk devadesát tři let, si lidským přístupem ke každému na stanici a neutuchajícím optimismem získala všeobecné sympatie do té míry, že její slovo bylo nad zákon. Samozřejmě i já jsem ji měl velmi rád, snad i proto, že právě její usměvavou tvář jsem na tomto světě spatřil jako první. Kolikrát mi jen vyprávěla, jakou radost měla z mého narození, z narození prvního dítěte na základně. Vyprávěla mi i o tom, jak doufala, že brzy přijdou další, že chodby stanice zaplní dětský smích a rozpustilé povykávání.

Jenže pak přišla Bitva. Ve skutečnosti šlo vlastně jen o bezvýznamnou šarvátku kdesi daleko od hlavních bojových linií. Ale vzhledem k tomu, že za více než půlstoletí existence

základny šlo o jedinou konfrontaci s nepřítelem, udělal čas z této epizody bitvu s velkým B. Skončila tenkrát naším vítězstvím - oba útočící targonské stíhače byly sestřeleny a jejich mateřský křižník byl pak přinucen v poslední chvíli uniknout do mimoprostoru. Až později se ukázalo, co nás toto vpravdě Pyrrhovo vítězství stálo. Jako poslední pozdrav vyslala targonská loď proti základně neutrino ve torpédo. Ačkoli štít silového pole torpédo zničil, zbytkové záření přesto naši základnu zasáhlo. Vyřadilo z provozu veškerá zařízení pro mimoprostorovou komunikaci, takže dnes ani nevíme, zda ještě válka s Targonskou říší pokračuje nebo bylo lidstvo zcela vymýceno a my jsme posledním opuštěným ostrůvkem odporu. A co je z pohledu oněch padesáti let prožitých v samotě a odloučení ledového světa ještě horší - záření zcela sterilizovalo celou posádku základny.

Proto jsem v očích všech stále ještě dítětem, ačkoli mi je už přes padesát a velím obraně základny. Svým způsobem dělám kariéru - jako jediný jsem v posledních dvaceti ještě natolik fyzicky zdatný, že splňuji tabulkové limity pro povýšení. Jsem na nejlepší cestě dosáhnout nejvyšších armádních hodností vyjma funkcí, do kterých kandidáty jmenuje pouze prezident Galaktické federace. Nemám se tu špatně, strava je, vzhledem k tomu, z čeho ji v recyklátorech připravují, celkem chutná, ale přesto si občas připadám tak trochu osamělý. Když jsem před třiceti lety objevil v lodním archivu knihu "První rande", byly mé oči plné slz. Oschly mi až venku, a třebaže mrazivý vítr mohl jen stěží proniknout skrz helmu skafandru, pokládám jej přesto od té doby za jednoho ze svých nejlepších přátel.

Dost nostalgie, musím se vrátit k vyprávění událostí, které se pro nás tak nečekaně tenkrát sběhly.

Pilot byl sice v bezvědomí, jeho zranění však doktor Abhmir nepokládal za příliš vážná. Spousta podlitin, několik zlomenin, pár popálenin, otřes mozku. Nic, z čeho by se neměl během několika dní klidu na lůžku dostat. Tak zněla diagnóza doktora Abhmira. Abhmir byl původně vlastně pouhý zubař, ale po tom, co nás před lety navždy opustil Nathaniel Cox, náš hlavní lékař, stal se Abhmir jeho nástupcem. Zda plnohodnotným, to se těžko kdy někdo dozví - mrtví si málokdy stěžují na svého ošetřujícího lékaře.

Pilot se jmenoval Francis Scott Roenick, tak to měl napsané na overalu. Víc už jsme se o něm nedozvěděli, nic dalšího na jeho oblečení napsáno nebylo a žádné doklady jsme u něj nenašli. Zběžně jsem se podíval skrz skleněnou stěnu, která oddělovala nemocniční pokoj, a podle oddaného výrazu v očích mámy Nell jsem poznal, že už ho přijala do rodiny. Taková už je máma Nell, pomyslel jsem si - má ráda lidi už proto, že jsou, a málo jí záleží na tom, jací jsou.

Vydal jsem se směrem k ubikacím, když mě zastavila zadýchaná Kristýna s rozkazem, abych se neprodleně dostavil do řídicího centra obrany. Nemohli mne prý zastihnout interkomem, zřejmě zase došlo k nějaké poruše - chtějte po osmdesátnících, aby denně kontrolovali kilometry vedení a spouštěli se úzkými šachtami plnými žravých krys.

"Každou chvíli tu budeme mít výsadek," zaslechl jsem ještě ve dveřích hlas Terryho Bonaventury, koordinátora obrany. Terry byl na naší základně jedním z mála věčných rebelů, co si v kantýně pravidelně stěžovali na polévku i moučník.

Jen co jsem vstoupil, obrátil se ke mně a seznámil mě coby velícího důstojníka se situací. Na oběžné dráze se nacházel

křížník, který se vyhoupl z mimoprostoru jen několik minut po tom, co jsme našli havarovaného Roenicka. Terry se správně domníval, že Targoňané již mezitím vyslali výsadkový modul, aby našel a prozkoumal místo dopadu rakety. To, co zaznamenaly naše přístroje, mohla sice být pouze samočinná sonda, jenže na takové primitivní zařízení byl pozorovaný objekt příliš velký a manévroval příliš opatrně - asi tak, jako by nechtěl svůj náklad vystavit většímu přetížení.

Ačkoli jsme směrem ke kopci, za kterým havaroval Roenick, nasměrovali všechny dostupné detektory, nezjistili jsme tam žádný projev nepřátelské aktivity. Někde tam ale museli být, výsadek určitě přistál právě tam. Nechal jsem tedy vytáhnout periskop a podíval se na kopec vlastníma očima posílenýma pouze tlustými skly velkých bezových brýlí.

Na rozdíl od automatických sensorů jsem slavil úspěch - mě nezajímalo, zda obleky výsadkářů pohlcují veškerá možná záření, mě nemohlo oklamat zimní maskování, na to jsem hru barev na zdejších ledových pláních znal až příliš dobře. Nadto jsem nevěřil, že by Aethona přede mnou chtěla cokoli skrývat.

"Jsou tam, vidím je," hlásil jsem po chvíli. "Dvacet stupňů doprava od vrcholu kopce. Tři, šest, deset výsadkářů. Pohybují se směrem k nám. Plasmová děla k palbě připravit!" Dál jsem pozoroval postavy v maskovacích oblecích a čekal na odpověď potvrzující splnění rozkazu.

"Plasmová děla k palbě připravit!" zařval jsem znovu. "McCarthyová, co to tam ksakru děláte!" rozkřikl jsem se na obsluhu. Jenže Joan McCarthyová právě upadla do jednoho ze svých čím dál tím častějších somnambulních stavů, a já věděl, že tady jakýkoli rozkaz ztrácí smysl. "Ogorodov, okamžitě převezměte řízení plasmových děl. Bonaventura, aktivujte XS-20. A hněte sebou, nebo vám všem natrhnu prdel!" Náznak vojenského drilu, který jsem znal jen ze starých filmů, měl na přítomné až nečekaně životabudící účinek. Vždycky jsem si říkal, že skutečného muže nepřipraví ani vysoký věk o nezdolnou energii, a teď se mi to potvrdilo. Bohužel můj *rozkaz* nezabral na desítky let nepoužívaná zařízení - kdo jim rozuměl, byl už většinou pod drnem a ostatní se báli na zbraňových systémech být i jen otrít prach.

"Plazmová děla mimo provoz," hlásil Ogorodov. Byl svým objevem tak vyčerpán, že i jeho pověstná schizofrenie se lekla, *zalezla* kamsi do hlubin podvědomí a rozhodla se na sebe pro tuto chvíli zbytečně neupozorňovat.

"Raketové hlavně dva až čtyři mimo provoz," přidal se Terry. Po krátké odmlce však vítězoslavně dodal: "Hlaven jedna připravena k palbě!"

Ještě jsem pár vteřin počkal, abych měl jistotu, že žádný z targonských výsadkářů neunikne. Pak, náhle inspirován duchem pruských předků, jejichž kosti dodnes tlejí kdesi ve věčně zmrzlé půdě ruské stepi, jsem dal povel k palbě: "Feuer!"

Targonské komando a s ním bohužel i část ledovce, právě ta matně oranžová, kterou jsem měl nejraději, se změnily v obláček páry. "Tak tedy druhá vyhraná bitva za posledních padesát let. Gratuluji!" zaslechl jsem za sebou hlas plukovníka Cullena, s jehož sklerózou to najednou nebylo zase tak zlé. Až mne napadlo, jestli ji prostě po celou dobu jen tak nepředstíral, aby měl od všech pokoj.

Chvilí jsem ještě postál na velitelském stanovišti, nestalo se však zřehla nic. Nechal jsem tedy aktivitou překypujícího Cullena, aby zajistil přechod stanice na nejvyšší stupeň pohotovosti, a zamířil opět k ubikacím. Měl jsem toho za celý den tak akorát, přece jenom už nejsem žádný mladík. Slíbili, že mě vzbudí, kdyby se dělo něco důležitého.

Měl jsem pocit, že jsem sotva usnul, když mnou zatřásl Dragomir, spojka od Cullena. Protřel jsem si oči a pohlédl na hodinky - nikdy bych neřekl, že jsem spal víc než dvanáct hodin.

Dragomir mě zavedl do komunikační místnosti, kde probíhala živá koverzace mezi Cullenem a nepřátelským velitelem. Byl-li to Targoňan, byl k nerozeznání podobný člověku.

Očekával jsem na obrazovce příšeru podobnou těm, jaké jsem vídal na starých videokompaktech. Je pravda, že dokud jsme měli spojení se zbytkem vesmíru, nedošlo k žádnému přímému kontaktu s nepřítelem. Ale cožpak by evoluce mohla jít na dvou vzdálených planetách stejnou cestou?

"...opět musím opakovat, že šlo o politováníhodný omyl," říkal zrovna nepřátelský velitel. Během jeho řeči obraz na komunikátoru lehce vibroval, další zařízení zřejmě zvolna vypovídalo službu. Nemohl jsem ale stejně přehlédnout několik zvláštností, jimiž mne postava na monitoru na první pohled zaujala. Celý život jsem byl zvyklý vídat muže i ženy ve služebních uniformách. Nepřátelský velitel měl však na sobě teplákovou soupravu a papuče. Nepřetržitě pohyboval ušty, i když zrovna nemluvil - pravděpodobně žvýkal želé.

"Ověřili jsme si vše na Hlavním velitelsví ozbrojených sil Země a víme, že jste základna OX12 - Omega, situovaná poblíž ložiska garenitu. Jde nám pouze..." přežvykovala obrazovka.

"A já opět musím opakovat, že vašemu vysvětlení nevěřím," skočil mu do řeči Cullen. "Neuvedli jste jediný rozumný důvod, proč by se ó nás padesát let velení nezajímalo, pokud by k tomu mělo možnost. Navíc jste nebyli schopni reagovat na naše žádosti o identifikaci..."

Tentokrát přerušil cizí velitel plukovníka: "Identifikovali jsme se, ale běžným mírovým kódem, není důvod používat válečný kód 46 let po válce..."

V tu chvíli se ke mně naklonil Terry. "Jejich velitel tvrdí, že jsou křížníkem pozemské Hvězdné policie a že ten Roenick je desperát, který ukradl nějaké velmi důležité doku-

menty. Při přestřelce Roenickovu loď zasáhli, ale na poslední chvíli jim unikla do mimoprostoru. Vynořila se poblíž naší planety a vzhledem k poškození nemohl pokus o přistání skončit jinak, než jak jsme viděli." Terry se na chvíli odmlčel, snad aby nabral dech. "Já osobně nevím, co si o tom mám myslet," pokračoval. "Faktem však zůstává, že pokud mluví pravdu, pak o ty dokumenty náramně stojí."

"Ale má to jeden háček - Roenick u sebe nic neměl," namítl jsem. "Muselo by to zůstat v troskách rakety."

"Přesně tak," přitakal Terry. "Pak ale nechápu, že to jejich výsadkové komando nenašlo. Měli dost času, než jsme je zpozorovali."

"Hmmm," přikývl jsem na souhlas a začal se zase věnovat výměně názorů mezi Cullenem a velitelem křížníku.

"A jste si naprosto jistý, že dokážete tu kapsli s dokumenty neomylně lokalizovat?" ptal se právě Cullen Targoňana.

"Stoprocentně."

"Takže v troskách rakety jste nic takového nenašli?"

Nevím, zda tahle věta ještě proletěla vzduchoprázdňem a dosáhla targonského křížníku, protože spojení bylo právě přerušeno. V tu chvíli se nadechla máma Nell a spustila: "Náš pacient se probral. Skutečně má u sebe kapsli obsahující tajné dokumenty. Jsou to plány hlavní targonské základny. Podrobila jsem ho detektoru lži - je poručíkem 3. hvězdné flotily a měl za úkol dopravit ukradené plány na Zemi. To, co jsme viděli, byl velitel targonského křížníku. Zřejmě se nás bojí, jinak by ne vyjednával. Myslím, že jim dáme co proto! Nemán% pravdu?"

Bojový projev mámy Nell se setkal s udiveným mlčením. Takže cizí velitel byl opravdu Targoňan? Ale...

"Ale, mámo Nell," namítl někdo, "nemůžeš se mýlit? Vždyť přece vypadá úplně jako člověk."

"Všimli jste si toho obrazu?" zeptala se máma Nell významně.

Mávl jsem rukou: "Jistě, špatná kvalita a teď ještě vypadal docela. Poznejme si, že tady všechno neběhá zrovna jako po másle," odvážil jsem se tvrdě nesmlouvavé kritiky poměrů panujících na naší základně.

"Ne," zavrtěla máma Nell hlavou, "to nebylo technikou. Museli obraz rozostřit, aby nás zmátli. Techniku, tu oni mají, to ano." Napadlo mě, že většina z nás by si díky zkaženým očím stejně stěžila všimla čehokoliv menšího než čtvrtina obrazovky výstupního zařízení Interkomu.

"Ale stejně se jim nepodařilo nás oklamat," pokračovala zatím máma Nell. "Cožpak by se velitel pozemského křížníku mohl předvádět oblečený jako kašpar?"

Všichni důležitě přikyvovali. Bylo na nich vidět, že targonská podlost a zálučnost překonala i jejich nejčernější představy. Není divu, že lidstvo mělo v prvních letech války namále... Ve mně ale stále hlodala věčná pochybnost. Jsem už takový, vždycky mi trvá strašně dlouho, než se nechám něčím přesvědčit.

"Ale mámo Nell, vždyť se přece móda mohla mezitím tolikrát změnit. Viděl jsem na starých diapozitivech, jak se lidé oblékali kdysi, a ..."

Přerušilo mě hněvivé syčení. "Nebyls nikdy na Zemi a nic nemůžeš vědět," křikl zuřivě Olson. *Zatínal* pěsti, až mu téměř vypadly berle z rukou. Ostatní souhlasně kývali hlavami.

"Promiň, Jorge," řekla Nell. "Mají pravdu. Lidé by se nikdy nemohli oblékat tak nevkusně. Ten maškarní kostým se vysmívá všem estetickým kategoriím. Žádná napodobenina nemůže být dokonalá."

Přesto ale Targoňany spojuje s lidmi alespoň jedna věc - mají také smysl pro zvlášť černý humor. Všimli jste si, jak jejich velitel neustále žvýkal?"

Nechápavě jsme na ni hleděli. Nevraživost namířená proti mně byla našťěstí zapomenuta.

"Víte," pokračovala máma Nell, "oni zřejmě nemají tvar a mohou na sebe brát víceméně libovolnou podobu. Tvarují se, chápete? No a sami jsou amorfní, tak jako žvýkáci guma nebo želé. Targoňan se nám takhle vysmíval, dával nám svým způsobem možnost na jeho převlek přijít. Bylo to, jako když si hraje kočka s myší. Netušil, že lidé jsou i v pokročilém věku mnohem bystřejší, než se domníval."

Bylo to tak, všechny pochybnosti zmizely. Musel jsem mámu Nell obdivovat. Myslí jí to tak jasně... Děším se pomýšlení, co bychom si bez ní počali. Asi bychom byli všichni dávno mrtvi.

V tichu se náhle ozvalo klapnutí, jak obrazovka interkomu opět naskočila. Hleděli jsme s nenávistí na odhaleného targonského podvodníka.

"Nepřesvědčil jste mě, kapitáne," řekl Cullen posměšně. "Bohužel pro vás. Chcete-li stále svou kapsli, o její existenci si dovoluji pochybovat, tak si pro ni přijďte!"

Targoňan chvíli přemýšlel. Pak řekl: "Bude-li to nutné... Mám mandát k jakékoli akci nutné ke znovuzískání kapsle s dokumenty. Takže... jak chcete, starý blázne. Ať tedy promluví zbraně."

Okamžitě začaly horečné přípravy k obraně. Zjistilo se, že jsme téměř bezmocní a že kromě jediné hlavně XS-20, jednoho laserového hnízda a několika desítek ručních zbraní a granátů není co chystat.

Nakonec jsme celé hodiny seděli na bojových stanovištích a očekávali targonský útok. Čekání se nám pokoušela zkrátit máma Nell společně s Francisem, který seč mohl odpovídal na její otázky ohledně posledních padesáti let válečného konfliktu s Targonskou říší.

Když začalo ostřelování, skoro jsem si oddechl.

"Uff, bál jsem se, jestli nemají něco, čím v jediném okamžiku vymažou celou základnu z povrchu," zasípal vedle mne Terry.

"Taky jsem se bál," zařval jsem v odpověď. "Ta kapsle by zřejmě přežila i v epicentru nukleárního výbuchu."

Když pak ostřelování náhle skončilo a po celé základně se rozhostilo dusné ticho, zjistili jsme, že jak laserové hnízdo, tak XS-20 jsou zničené. Stejně tak to bylo i s většinou našich sensorů. Byli jsme slepí. Tentokrát všichni, nejen Olsen trpící už třicet let šedým zákalem. Naštěstí se dřív, než jsme stačili propadnout klaustrofobii, ozvaly detonace od vnějších dveří stanice.

Věděl jsem, že je jen otázkou času, kdy nepřítel prorazí dovnitř a pak už proti němu nebude stát nic, než jen několik špatně ozbrojených staříků. Z toho několik invalidních, dost senilních a pár celkem regulérně šílených.

Přikázal jsem, aby se naši lidé stáhli z chodby vedoucí ke dveřím. Tlaková vlna výbuchu, který základnu s konečnou platností otevřel světu, doslova vymetla přilehlé chodby - nikdo z obránců by to nemohl přežít.

Několik dalších hodin jsme čekali, s prsty na spouštích, až se objeví nepřítel. Pár z nás únavou usnulo a nebylo možné je žádným způsobem probudit. Rezonující chrápání dodávalo celé scénérii přYZračný dojem.

Studený pot mi začal stékat po zádech, začínal jsem se celý třást. Cítí ostatní také takový strach, ptal jsem se sám sebe. Ne, asi ne, odpověděl jsme si, na ně je toho již zřejmě trochu moc. Když intenzita jakéhokoli pocitu překročí určitou mez, organismus jej ve vlastním zájmu přestane vnímat.

A pak tu najednou byli. Stáli v ústí chodby proti nám, neskutečné postavy v černých, nepozemských skafandrech, a ze zbraní v jejich rukou šlehalý smrtící paprsky.

Nevzpamatovali jsme se dostatečně rychle, pár nepřátel sice padlo, nejméně stejné však byly ztráty v našich řadách. Jakousi útěchou mi bylo jen to, že většina z mých mužů zemřela tou nejkrásnější smrtí. Ve spánku.

Targonský útok získal na intenzitě a my museli o několik metrů ustoupit. V tu chvíli padl Terry. Nezbyvalo nás mnoho, přesto jsme si stále ještě drželi útočníky od těla a nevypadalo to s námi úplně nejhůř. Jenže vzápětí jsme se dostali do křížové palby - skupina Targoňanů se zatím probíla severním křídlem a vpadla nám do boku.

Asi by většina z nás v tom kotli uvázla, kdyby se za námi neotevřely dveře nad nákladovou rampou a po ní nesjel Klaus na svém invalidním vozíku. Postupně nabíral rychlost a když nás, přitisknuté ke stěnám, míjel, byl už pekelně rozjetý. Targoňané zpozorovali nebezpečí a zaměřili na Klause většínu hlavní, vozík však setrvačností pokračoval dál. Nejsem si jistý, zda byl Klaus ve chvíli, kdy vozík narazil do zdi, ještě naživu, ale co na tom záleželo svůj úkol splnil na jedničku. Vozík se zastavil, na moment jakoby všechno strnulo. Pak detonátory přivedly implozní granáty k výbuchu. Skupina nepřátel, která nás od začátku boje tak zle tísnila, přestala existovat. Klausův příklad strhl i ostatní. Jakoby do nás vjel nový život.

Obrátili jsme se proti skupině, která nám prve zaútočila do boku a plní mladického nadšení jsme je obrátili na útek. Probili jsme se až do severního sektoru, kde se nám naskytl pohled na dílo zkázy, kterou za sebou útočící jednotky zanechaly. Celé křídlo se zdálo být tiché, když vtom jsme v reproduktorech zaslechli kratičkou sérii výstřelů z nemocničního oddělení.

"Máma Nell!" zaslechl jsem v komunikátoru vzrušený hlas a rozběhl se spolu s ostatními k lůžkovému bloku. Hned za prvními dveřmi jsme se dostali do silné palby a ti šťastnější z nás skončili za bednami sanitárního materiálu.

Naše situace se ještě zhoršila ve chvíli, kdy Targoňané přešli do útoku. Dobývali jednotlivé shluky beden, jako se kdysi likvidovaly malé betonové pevnůstky - tu obchvatem, tu dobře mířeným granátem. Nazdařbůh jsem někam za sebe hodil oba své implozní granáty. Pokusil jsem se vyhlédnout z úkrytu. Ani jsem se pořádně nerozhlédl a už se horký paprsek dotkl mého skafandru. Nezasáhl našťěstí tak přesně, aby narušil kevralovou tkaninu. Ted' už jsem věděl, že se nepřítel blíží i k mému postavení. Moje situace začínala být prakticky bezvýchodná.

Už už jsem se chystal vyrazit nazdařbůh z úkrytu, když jsem za jednou z beden zahlédl tvář Abhmira - zubaře. "Pozor, nalevo!" vykřikl těsně před tím, než mu paprsek propálil díru doprostřed prsou. V jakémisi pokusu o parakotoul jsem se vrhl doprava a ještě v pohybu jsem vypálil z obou hlavní své opakovačky. Se štěstím jsem zasáhl oba Targoňany. Druhého sice jen do nohy, ale i to stačilo. Vzduchoprázdno se už o něj postará.

Nebýt Abhmira, zřejmě by mne ti dva dostali, uvědomil jsem si a in memoriam jsem doktorovi odpustil všechny ty "bezbolestné" zákroky. Zbrocený potom jsem proběhl mezi výbuchy granátů. Po chvíli bezradného kličkování polo-rozbořeným nemocničním oddělením jsem zamířil ke sklepení, které sloužilo také jako sklad. Hrubě jsem vrazil do dveří a vrhl se ze schodů. Přivodil jsem si pár dalších zhmožděnin. Několikrát jsem se překulil, snažil jsem se být co nejhůře zaměřitelným terčem. Odkutálek jsem se za hromadu beden a rychle se rozhlédl po ztemnělém sklepení. Pak jsem s ulehčením sundal ukazovák ze spouště opakovačky. "Mámo Nell," vydechl jsem.

Seděla tam opřená o zeď, na klíně položenou hlavu Francise Roenicka. Pilot ležel v nepřírozené poloze, ve sluchátkách jsem slyšel jeho přerývaný dech. "Mámo Nell," vydechl takřka neslyšně.

"Mlč, Francisi, mlč," konejšila ho máma.

"Mu-musím ti..." hlas se mu zlomil.

"Já vím, musíš mi něco říct. Jenže já už to všechno vím. Já vím, že jsi skutečně jen darebák, který ukradl kódy Meziplanetární kreditní banky. Víím, že válka skončila před čtyřiceti šesti lety. Teď mlč, vždyť už jsi mi všechno řekl, tehdy, když jsi byl v bezvědomí. A teď už mlč a odpočívej. Odpočívej v pokoji, synku. Budiž ti odpuštěno..."

Jako bych v tu chvíli přestal vnímat svět. Bolest vystřelující po celém těle ustoupila. Seděl jsem ve sklepení a život těch lidí šel mimo mne. Nezúčastněně jsem pozoroval, jak máma Nell Francise pevně objala a jak sebou pilotovo tělo naposledy zaškube. Do reality mě vrátil až Nellin hlas.

"Vím, jak ti je, můj nejdražší Jorge," mluvila ke mně. "Ty jediný z mých dětí máš tu smůlu, že ses musel dozvědět pravdu. Nemohla jsem jim přece po padesáti letech, kdy věrně sloužili Zemi, říct, že své životy obětovali pro nic, že válka skončila jen pár let po Bitvě. Hlavnímu velení se prostě jen nevyplatilo poslat pro nás loď, aby nás odvezla z téhle zatracené ztracené varty. Nemohla jsem jim říct, že tady hnili jen proto, že nějaký referent neschválil evakuaci základny a odepsal nás jako nerentabilní položku. Celá léta věřili, že jejich služba je nezbytná pro zachování lidstva, doufali, že až se tu vylodí invazní oddíly, ukážou nepříteli, jak silný a nezdolný je lidský duch. Pravda by je byla zabila, když ne fyzicky, tak jejich duši určitě. Neměla jsem na výběr."

"Takže ti útočníci v černých skafandrech..."

"Jsou skutečně od hvězdné policie."

"Zabíjeli jsme tedy vlastní lidi?"

"Ne, synku, tohle už nejsou naši lidé. Opustili nás. Tvoji lidé leží tady všude kolem. Tohle jsou jen prostředníci, přes které můžeme alespoň zčásti dát průchod spravedlivému hněvu."

Pak už jsme nemluvili. Máma Nell apaticky seděla u stěny a veškerá vitalita z ní vyprchala. Snad i potichu plakala, nevím, helma skafandru překryje leccos.

Ostatně mi na tom sotva záleží. Příslušníci hvězdné policie opravdu nejsou moji lidé, ale k těm starým tělům, co leží všude kolem, necítím také vůbec nic. Ostatně, jaký význam má vůbec pár lidských životů? Jenom aby krev nepotřísnila ty krásné ledové pláně...

Stanislav Kužel

Sonáta pro pom-pom a flétnu

Ornitoptéra přilétala z východu. Vypadala jako velký čáp, snad jen s mohutnějším krkem. Nebo jako labuť? Prostě - elegance sama. Jenže nebyl čas vychutnávat krásu letu tohoto podivného křížence letadla a ptáka. Nezbyval ani zlomek sekundy k tomu, aby se unavení lidé zastavili, setřeli pot z čela a sledovali, jak černobílá křídla kontrastují s večerní okrovou oblohou.

Ve stejném okamžiku, kdy seržant zařval "Bacha, Hovado z východu!" se všichni z čtyř, čítající asi dvacet Rangers (seržant nás počítal jedině po boji), snažili co nejhlouběji zavrtat mezi balvany a trsy křoví.

Ornitoptéra nejistě zakroužila nad planinou, a když se zdálo, že už už odletí, složila náhle křídla a jako dravec se vrhla na kořist.

Nikdo z těch dvaceti neviděl, jak elegantně roztáhla v padesáti metrech nad povrchem blanitá křídla, jak vybrala střemhlavý let. Pokud neměli plné oči a ústa prachu, pokud necítili, jak do jejich zad buší kameny a hroudy, pak už necítili nic. Akorát já jsem čuměl, protože mi na nose seděly ochranné brýle. Měl jsem je vždy po ruce, stejně jako kapesník.

Gregory, asi poslední opravdový indián odněkud, kde se říkalo Severní Dakota, sice po ní párkrát prásknul ze svého pom-pomu, jenže i když jí uštěřil kus křídla, bylo to nanic. Stejně jí znova naroste. To se u ornitoptér neměnilo od chvíle, kdy sem vkročila první noha osadníka. Jenže shazovat kazetový bomby, to se takhle »hovada« teprve naučila. Vůbec, místní hybridi se učili příliš rychle. Alespoň na náš vkus.

"Mrcha jedna," nechal se slyšet seržant. To si ale říkal pro sebe. Na nás se vztahoval až následující povel: "Héj, dacani, neříkejte, že jste to nikdo nepřežil! Sebrat raněný a úprkem v rojnici, směr... průrva tři prsty od té »cukrové homole« ve svahu, nalevo od nás. Tam je zásobovací bunkr! Desátníku!"

Aha, to patří mně!

"Ano, pane?"

"Desátníku! S Gregem budete zametat! Jinak se na mrtvý vykašlete. Tak hněte sebou, bando líná! Máte naděláno v gatích? Jestli tu budeme ještě chvíli čučet, nebudete už mít příležitost si je vyprat! Jak nás tu načapaj další hybridi, bude tu veselo jak v Sing-Singu. Během! Williamsová, řek sem během!"

Rozběhl se ke skalám první, pom-pom v ruce, jako by držel párátka. Vyplivnul jsem šedivý písek z pusy a podíval se po indiánovi. Vycenil na mě bílý zuby, pokrčil rameny a začal obírat výstroj z první mrtvolky. Ano, to byl úkol »zametačů«.

Brejle stejně blbě těsnily. Tak jsem se očima slzícíma od písku rozhlídl po obloze. Žádný Hovado v dohledu...

Dvanáct lidí už dusalo udaným směrem a vleklo s sebou dva raněný. Ostatní to už měli za sebou. Obrátil jsem nejbližší mrtvolu, abych z kombinézy odtrhnul folii se »švábem«, kterej nám sloužil k identifikaci. K rozlišení od nepřítele přátelskejma jednotkama (aby nás neodpráskli dřív, než stačí-

me zavolat "haló") a jako vysokofrekvenční převaděč různých signálů, kódovaných povelů ze satelitů a tak vůbec. Taky vás podle něj zaměřili a občas zachránili. No prostě - šváb.

Zastavil se mi dech. Byla to Lízátka! Kombinézu měla neporušenou. Kdyby jí nekrvácela malá ranka pod pravým uchem, vypadala by jako že spí... Proč ta holka neměla přílbu, krucinál?

Zaklel jsem a musel jsem se třikrát nadechnout, abych se nerozeřval jako malej. Proč zrovna tahle holka? Proč právě Zita, která se jako jediná chovala jako normální ženská a ne jen jako drsná vojanda? I když - asi se taky vyspala se všema. Ovšem, tady, u Rangers a pár parseků od Země, se to tak nebralo. Přežil jsi? Tak se raduj... Jenže já, starej blbec, Daniel Joachim, jsem se nejraději »radoval« s ní. Byla prostě jiná. Možná jsem ji měl rád...

Kontaktnul jsem švába, než jsem ho strhnul. Nesdělil nic nového. Měla to prostě za sebou. Tak jsem vzal její tornu a zbraň, utěl si tu blbou slzu (stejně to bylo kvůli písku) a vydal se za Gregorym, který zatím obstaral ostatní. Na pohřbívání na tyhle planetě obvykle nebyl čas. Od chvíle, kdy padla naše základna Point Two, jsme jenom zdrhali. Ale pak jsem se zastavil, rozhlédl se opět po obloze a okolí a zase se vrátil.

Ne, Lízátka jsem nemohl nechat jen tak. Opravdu to byla moje nejmilejší holka v četě. Vyndal jsem z její polní atomordel, rozfíznul v půlce a přehodil ho přes ni jako stan.

Okraje jsem rychle zatížil kameny a pak jsem se pokřižoval. Snad podruhy v životě. Pánbůh na mě kašlal, a tak mi většinou byl ukradenej. Jenže Lízátka mi ukradený nebylo. Alespoň ne na tyhle planetě. A tak jsem se s ní takhle rozloučil.

Dakota byl frajer. Počkal na mne za jedním balvanem, vyplivnul žvýkačku a žoviálně prohodil: "Tak jste si porval, desátníku?"

"Jo," udělal jsem ze sebe cynika, "v posteli to s ní šlo." Vyplivnul jsem chuchvalec hleny a písku a zeptal se: "Kdo ještě?"

"Peters, Nowotny a... a Malejová."

"Do hajzlu, Mašina taky?"

"Jo, už se s ní nepomuchláme, desátníku."

Pohodil jsem hlavou: "Tak klusem, Dakoto, ať je najdem!"

"Mám je v merku. Jako ohař. Žízala je jako vždycky poslední. Hned ji dohoníme."

Vyrazili jsme. Po deseti krocích se asi patnáct metrů před nás něco zapíchlo jako kopí a mrskalo to sebou jako špageta v průvanu. Automaticky jsem to do Slepejše napral z pom-pomu, místo abych ho přefíknul laserem. Tlaková vlna s námi zamávala, šutry zahvízdaly kolem hlavy.

"To bylo vo chlup, desátnicej," řekl familiérně Dakota a bez mrknutí oka vyrazil klusem k Cukrové homoli. Já jsem se musel zhluboka nadechnout, než jsem se srovnal a vyběhnul za ním.

Bunkr jsme našli celkem snadno. A ještě jsme Williamsovou táhli s sebou. Jako vždy, nemohla popadnout dech. Měli ji e vakuovat] Po průstřelu plic bylo dej chánův tyhle atmosféře o něco »ostřejší« než na Zemi, vždycky na draka. A při takovém fofru jako teď teprve.

Nebo včera, nebo jindy, to je fuk - když vám za zadkem někdo střílí a nevíte, do který pŮlky to dřív koupíte, tak koukáte zmizet. V podstatě jsme zdrhali už tejden. A přesuny přes volný prostory - ty byly zásadně klusem. Potom, co se nám Hovada trefila do vznášedla, nás seržant Rogers honil jako v Sing-Singu. Proste galeje. To už by asi byl ten Sing-Sing lepší. Nevím, jestli si tam náhodou seržant něco neodseděl, než se nechal nalejt k Černejm baretům. Teda jako - k Rangers. Ksicht na to má. A hlasivky taky. Já teda ne. Nevím, proč mi dali frčku.

Vlezli jsme úzkou šachtou do bunkru, vestavěného do skály.

Dakota za námi zabouchnul pancéřovej poklop. Už tu svítily nouzovky a další ocelový dveře nám otevřel Číňan.

"To je dost, že se hrabete! Seržant řádí jako pominutej, kde se flákáte," řekl svou měkkou angličtinou.

Usmíval se při tom blbě, jak uměj jen Číňani. Ale Tien-Lua mám rád. Vypadá jak párátka, ale kam se jen na něj hrabeme v kung-fu! A hlavně, pořád s sebou tahá ten pitoměj čínskej meč s čepelí, která se rozšiřuje od jílce nahoru. To by jeden nevěřil, k čemu je na cizí planetě taková kudla ke všemu dobrá! Dokáže s ní rozsekat Slepejše na deset kusů rychleji, než vytáhnete pom-pom.

Vlezli jsme dovnitř a do plic se mi *zařízla* směs zatuchliny a zahuleného vzduchu. Všichni dacani i ty holky, který se oblíkly do uniforem jen proto, že u Rangers se válení s kdekým bralo jako posilování morálky mužstva, popadali na zem či lavice a bafali trávu. Seržant se právě snažil vyznat v ovládacím pultu, aby spustil ventilaci. Mužstvo na něj zvysoka kašlalo. Potřebovalo svou dávku...

"Do Sing-Singu s vámi, Danny, kde se s tou Rudou kůží flákáte?"

To jste chtěli ulovit Hovado, nebo co?"

"Ne, pane."

"Víte alespoň, jak kdo zarval?"

"Ano, pane!"

"Nowotnymu to utrhl hlavu, pane," řekl Dakota. "Malejový to rozervalo břicho..."

"Vás jsem se neptal, vojíne!" řval*dál vztekle seržant.

"Lízátka koupila jen malou díрку do hlavy. Asi jí spadla přílba," meldoval jsem raději já.

"Do pytle! Lízátka taky?"

To byl od seržanta přímo výlev citů.

"Peters..."

"Tomu to urvalo čelist," dokončil Dakota za mě.

"Sakra, čtyři lidi! Na takhle zdecimovanou jednotku se v Grand Point zvysoka vykašlou!" Otřel si rukávem čelo a vysmrkal se. Asi to byl taky jen člověk.

"Desátníku, potřebuju soundeř. Jinak nezaměřím Grand Point. Tady to zařízení je z roku raz dva."

"Ano, pane," řekl jsem a v tu chvíli jsem ztuhnul. Brašnu se sounderem (vysokofrekvenční limitátor frekvencí) jsem na rameni neměl. Nejistě jsem se podíval na podlahu, kam jsem hodil Zitiny věci. Jasně, nebyla tam.

"Promiňte pane, nechal jsem ho asi venku."

"Coožeeé?" zarval seržant tak děsně, že i ty mrtvolý, nasávající marjánu, zvedly hlavy. Zrudnul a na krku mu naběhly žíly:

"On ho nechal venku! Vy se opovážujete? Já vás okamžitě degraduji u, v lepším případě z vás udělám terč pro Hovada, jestli tu do deseti minut nebudete se sounderem! Sing-Sing je pro vás málo, vojíne! Tak makám, vojíne Joachime, makám!"

"Pane, dovolte mi odejít!"

"Vy jste tady ještě?"

Otočil jsem se a jen tak, s pom-pomem v ruce, vyrazil k východu. Vzteky bez sebe za svou blbost, za to, že zase musím nasazovat kejhák, když ostatní sedej v teple, jsem chtěl přibouchnout poklop. Málem jsem rozbil hlavu indiánovi.

"Kam lezeš, Dakoto?"

"Za vámi, desátníku. Ve dvou se to líp táhne, ne? Dva pom-pomy jsou víc než jeden, ne?"

"To jo."

Planinu jsme přeběhli za pár nanosekund. Brašna se sounderem ležela tam, kde jsem ji položil, když jsem dělal Lízátku mohyly. Jenže Lízátko tam už nebyla. Tedy...

"Panebože! Dakoto, vidíš to co já?"

"Co myslíte, pane?"

"Je tu jen atombordel zatížené šutrma! A co pod ním?"

Strhnul jsem bodákem ten protiradiační hábit, který splaskle ležel na místě, kde jsem přikryl Zitu. Nic. Jen písek. Jen písek, na kterém bylo vidět obrysy pokrouceného těla, prostě - obtisk...

"Bacha, pane! To pracuje!"

Dakota mne strhnul od »hrobu«, nad kterým jsem se nakláníl. Taký jsem to zahlédl a polilo mě horko. Ten obtisk - to nebyl obrys vytlačený do měkkého písku těžkým tělem. Ne. Tam vznikala nějaká struktura... Ten písek pracoval!

Odhodil jsem atombordel a chytnul oběma rukama pom-pom. Viděl jsem, jak Dakota zezelenal a udělal dva kroky vzad. Z písku se zvedala skleněná lebka. Do prázdných důlků náhle vskočily dvě zelené oči, pak se potáhla kůže a usmála se.

Ano, neměla vlasy, ale byla to Zita! Pro Kristovy rány! Ustoupil jsem další dva kroky a zamířil pom-pom, když jsem automaticky přehodil páčku na laser.

Lebce dorůstal krk a rašily vlasy. Na těle písek ještě pracoval.

"Nestřílejte ještě, pane," řekl chvějícím se hlasem Dakota. "Je to úděsný, ale... Co, co když takhle vznikaj Oni?"

"Hybrid?"

"Jo."

Panebože! Objalo mě zlé tušení.

"Co ty ostatní, Dakoto?"

Pokrčil rameny: "Zatím nic. Třeba jsou moc rozstřílení!"

Lebka sebou náhle zacukala, jako by se chtěla vztyčit i se svým nehotovým tělem. Ano, byla to její lebka. Tedy - hlava.* Usmála se a řekla svým tichým hlasem:

"Danny? Zahraj mi na flétnu, Danny. Zahraj mi tu naši melodii..."

"Nééé!" zařval jsem a začal utíkat. Utíkal jsem jak šílený a dopadl až na studený ocelový poklop pod skalním příkrovem. Vedle mne dopadlo něco jiného. Málem jsem to zastřelil.

Byl to Dakota. Zpocený a třesoucí se Dakota.

"Za... zabils ji?" vypáčil jsem ze sebe přes nateklý jazyk.

Zavrtěl hlavou: "Nee... Nešlo to. Desátníku - byla to přeci - Lízátko..."

"To, to už nebyla, to už není Lízátko! To... to byl hybrid, ksakru!"

"Tak proč ne vy, desátníku? Proč ne vy?"

Mlčel jsem.

"Tak vidíte..."

Chvilí jsme sípavě dýchali a pak jsem teprve stisknul signální tlačítko na poklopu.

"Hele, desátníckej, zůstane to mezi námi, jo?"

"Souhlas, Gregu. Zůstane. Nemáme se čím chlubit. Měli, měli jsme TO oddělat!"

Poklop cvaknul a my jsme ho otevřeli.

"Tak to sem navalte, desátníckej," byl jsem zase povýšen. Seržant po nás blejsknul očima. Všimnul si, jak jsme zchvácený. Ale ani neceknul.

Svalili jsme se s Dakotou do kouta a snažili se dát dohromady. Jenže jsem pořád viděl tu skleněnou lebku, jak zase obrůstá kůží a vlasama a slyšel jsem, jak to mluví jejún hlasem.

"Co je?" vyjeknul jsem, když do mě Dakota šťouchnul loktem.

"Hele, dejte si čouda, desátníckej. Alespoň dneska. Bez trávy se hned tak nevzpamatujete. Fakt, dneska vám pomůžu!"

Podal mi jednu pečlivě ubalenou. Měl jsem růžové sny. O Lízátku. Milovali jsme se... Ale potom ze mě její skleněné zuby začaly rvát kombinézu. Řval jsem a oháněl se rukama. Byla těžká, hrozně těžká, a nemohl jsem ji ze sebe od vah* t. Pak mě její mohutná ruka udeřila do tváře.

"Ty děvko!" zařval jsem.

"Konečně, už se probral," slyšel jsem Dakotu. "Díky, seržante, nějak přebral. Není zvyklej, víte? Sám bych ho nezvládnul, viděl jste to!"

V bunkru bylo šero a skoro všichni chrápali, v nose mě štípal pach zpocených a nemytých těl. Z protějšho rohu se ozývaly milostné vzdechy. A na mně seděl místo Lízátka seržant a svou levou prackou mi držel ruce. Pravičku měl napřaženou k další ráně. Dakota se odporně šklebil.

"To Lízátko ho nějak sebralo, co, rudochu?"

"Jasně, šéfe," dovolil si Dakota děsnou familiernost k seržantovi. "A vás ne?"

"Táhněte všichni do hajzlu, dacani. I s touhle podělanou válkou," utrhnul se seržant a než ze mě slez, poplácal mě přátelsky (až mi z toho zabrněly zuby) po tvářích.

"Už ti je dobře, štěně? Tak fajn!"

"Když se zvednete, tak se snad budu moct i nadejchnout," zasípal jsem a zatřásl hlavou, aby se mi v ní konečně rozsvítilo.

"Nemůžete zalízt někam vedle, když to potřebujete hned teď?" slyšel jsem ho komentovat výkony těch dvou tam naproti.

To, že jsem podle vzdechů rozkoše poznal Gwen, mne ujistilo, že jsem zase v pořádku.

Ani nevím, jak jsem se ocitnul na pryčně v šatně s Mary-Lou. Prý - na Lízátko už nemysli, utěšovala mě. Snažil jsem se.

* * *

Ráno se naše zdecimovaná jednotka dala za patřičného řevu seržanta zase do kupy. Moje družstvo (tedy, to co z něj zbylo), vyfasovalo výlet po bunkru. Nebyl zase tak malý, alespoň podle té fólie, co nám strčil Rogers. Desátník Gunnová to vyžrala líp - podrobný průzkum okolí v okruhu dvou kiláků. Teda čistej vzduch. Ale nezáviděl jsem jí. Navíc Ann byla na tyhle věci dobrá a palebný sektory měla v malíčku.

Podle plánu měl bunfa- i zamaskovaný střelný s nějakým bouchákem. Já je měl s Dakotou a s Mary-Lou oživit zevnitř. A taky najít skladiště jídla a výstroje.

Bylo to fajn bludiště. Neznat kódy, který jsme měli napsaný na fólii pro každý dveře či poklop, automaty by nás rozsekaly na cucky. Naštěstí všechny byly v pořádku a reagovaly na signály tak, jak měly. Až na jeden. Dakota to na švy signálce zjistil hned, ještě když jsme byli krytí za rohem. Problém byl v tom, že se mohlo zapnout i samodestrukční zařízení, a pohřbít nejen nás, ale i vlastní skladiště. A za těma vratama bylo jídlo a medicus.

Jen jsem udělal tu starodávnou fintu s tím, že jsem na bodle pom-pomu vystrčil rezavěj ešus, co se tu v chodbě válel, a spustilo to kravál, že by to slyšeli i v Sing-Singu. Z hrnce pochopitelně nezbylo nic. Pak jsme spustili decháče a zaklapli helmy, protože »švábi« hlásily plyn.

"Plynový poplach, seržante!" oznámil jsem Rogersovi. "Blbne hlídač u sekce 6! Netušíme, kam se ten smrad až může dostat. Sekce 5 a 4 jsme sice uzavřeli, ale není jasný, jak to tu po těch letech těsní."

"Doufám, že ti nemusím jít šeptat do ouška, co s tím máte dělat, desátníku!"

"Stačíme na to sami, seržante!"

"To sem opravdu rád. Koukejte makat, ať to dlouho nesmrdí! Zapínám kolem šestky ventilaci na plný pecky!"

"Díky, pane!"

"Co s tím, desátníku? Nemůžu se ani vysmrkat!" konstatovala věčně Mary-Lou.

"Už si zase od někoho chytla sennou rýmu?" uchechnul se Dakota.

"Desátníku, vrátím se do »čtyřky«, je tam plastická trhavina. Něco mě napadlo."

Pokývnul jsem hlavou. Co jinýho mi zbývalo, když má hlava nápady právě nehýřila. V kapse jsem měl jen jeden kumulativní granát, jenže hodit ho na správný místo zpoza rohu, to je umění. A na takový vrata stačit nemusí. Deset čísel legovaný oceli, to je horší než obměnec.

Stejně ale přišel vhod. Dakota ho zabalil do plastický trhaviny a jako v kuželníku dokutálel tu hračku s vytaženou rozbuškou až na místo.

Chvilí jsme pak na sebe ani neviděli. Loupalo to beton i nad našima hlavama. Zaječela siréna, ale švihnutí laserem ji uklidnilo. Když se prach trochu usadil a my jsme si posvítili na tu díru, zjistili jsme, že polovina vrat je vražena dovnitř a že kulomet střílí dál.

"Do prdele," řekla něžně Mary-Lou.

Pak se to stalo. Nejdříve jsme zaregistrovali, že kulomet zmklnul. Přes signálku jsem zjistil, že je odpojený od systémů.

Troufnul jsem si trochu vystrčit hlavu a měl jsem dojem, že se mi to zdá. Těch deset centů oceli se náhle zkroutilo v obrovským žár a vytvořilo bublinu, která se formovala do nových vrat. Ty se pak zabouchly, otevřely a zase zabouchly.

Mimoděk jsem na operátoru signálky stisknul povelové tlačítko pro sekci 6. Stal se zázrak! Pancéřová vrata se otevřela!

"Vidíte to co já?" vydechnul jsem.

"Jo," řekl Dakota a už byl dvěma přískoky u stěny dveří.

"Mary, jisti nás," vyštěkl jsem a pádl za Gregem. Ale to už ve dveřích stála nějaká postava. Dakotova to nebyla. A já jsem byl dobrý cíl pro Mary-Lou, tak pro ni. Přilepil jsem se ke stěně. Těsně před tím začala Mary-Lou vřeštit, protože to uviděla dřív než my.

"Ježíši Kriste!" dovolával jsem se Spasitele a prst na spoušti se mi rozklepal. Stála tam totiž - Lízátko!

Nohy se pode mnou podlomily a musel jsem se pořádně opřít. Dakota už byl v pokleku a mínil na ni pom-pomem.

"Desátníku..." chrčel, "mám?"

Zavrtěl jsem hlavou. Což neviděla Mary-Lou. Ještě štěstí, že přehodila páčku na laser. Tedy pro nás. Pro ni to měl být poslední výstřel. Od ty postavy se paprsek odrazil jak od odražeče a vrátil se zpět. Ani jsem se nesnažil ohlídnout, co to s ní udělalo.

Ten hybrid, co vypadal jako Lízátko, odstoupil o krok a usmál se. Napadlo mě, že bez skafiku či decháče a sarin jí vůbec neuškodil. Přitom po něm tady chápalo naprosto všechno.

"Lízátko, co chceš?" zachrčel jsem do komunikátoru. "Vždyť jsi mrtvá! Co tu proboha děláš?"

"Zahraj mi na flétnu, Danny. Prosím..." řekla a zase se usmála. "Přijď ven s flétnou a zahraj mi." Pak se rozplynula.

"Do pytle," oddechnul si Dakota. "Proč nás chodí strašit? Tedy - co mě, ale vás, desátníku! Vy jste ji měl přece rád?"

"Asi právě proto."

"Tak sakra, pomůžte mi někdo na nohy?" ozvala se k mému zděšení Mary-Lou.

"Vona žije!" vyděsil se Dakota snad víc než já.

"Jo, vám se to snad nelíbí? Akorát mám přivařenej pom-pom k rukavicím. Tak se nemůžu zvednout, vy mamlasové."

Rázem jsme u ní byli oba. Jen se oklepala a když jsme ji strhli termické rukavice a odloupili je od pom-pomu, nevinně se zeptala: "Co to bylo za příšeru v těch dveřích?"

"Nevím," pokrčil jsem rameny. "Ty snad jo? Hned jsme to vypařili... Asi nějaký andy!"

"Tady přece nemaj co dělat. V seznamu nejsou! Fuj, to byl šok. Jenže jak jsem vypálila, tak to se mnou švihlo a víc nic nevím. Stejně máte kliku, že jsem vás kryla já a ne třeba Žízala."

"J<5, bylas perfektní. Díky, zachránila jsi nám kejhák," uculil se Dakota.

"Tak jdeme vyrabovat sklad, ne?" řekl jsem jásavě, snad až nepřírozeně jásavě, protože jsem chtěl zakrýt, jak se mi ulevilo, že Mary-Lou nepoznala Lízátko.

"Co se s tón tak patláte, bando neschopná?" ozval se nám na velitelský frekvenci seržantův milej hlas. "To už se tam nalezíváte špiritusem?"

"Ne, pane!"

"Že nepodáte hlášení, že sekce 6 padla? Mně to tu bliká zeleně už pět minut."

"Sekce 6 přístupná, pane. Měli jsme tu menší problém, pane," meldoval jsem. "Nějaký podělaný andy nám tu připravil slavnostní přijetí. Už je odparenej!"

"Andy?" Chvilí bylo ticho. Pak následoval řev, že jsem automaticky nařizoval snížení hlasitosti poslechu. "Sakra, jaký andy? Co to je za blbost, Joachime? Tady o něm není ani zmínka! Kde by se tu vzali androidi? To mi, chlapi, nehraje! Ty jsou přece jen na Grand Point!"

"Zblblnul, pane, a zatoulal se sem. Nebo ho tu někdo zapomněl!" kalil vodu Dakota.

"Dobře. Pak to probereme. Až zjistíte, kde jsou kvéry a munice a taky jestli jsou funkční střelný. Makejte jako v Sing-Singu, ať to máme za sebou!"

"Ano, pane," dostal jsem ze sebe a nic hloupějšího už mě nenapadlo.

Za dopoledne jsme pak to bludiště ve skále zvládli. I s exkurzí pro seržanta a zbytek čtyř. Rogers určil hlídky u všech třech střelen, vybavených dvouhlavňovými pom-pomy ráže 56 milimetrů (my nosili "jen" dvacítky s trhavým a kumulativním střelivem), spráženými s těžkými lasery. Dvě tyhle hračky mířily na planinu odkud jsme přitáhli, ale fakt je, že z venku je Anka Kulomet objevila jen za pomoci detektoru. Okem nebylo vidět nic. Třetí koukala svejma šestapadesátkama do kaňonu, který byl jedinou přístupovou - nebo taky ústupovou cestou - do skal a kopců za námi.

Dostali jsme všichni dobře najíst, v tomto smyslu byl bunkr vybaven snad pro pluk. Medicus dal dohromady zraněný. Každý jsme si taky vybrali těžkou bojovou kombinézu, aby nám sedla na tělo, a pak jsme nafasovali municí, až jsme se prohýbali. Největší nadšení celý čtyř způsobil nálezy dvou skládacích vznášedel a tří paragliderů. Znamenalo to, že se na Grand Point, tedy na GP, jak jsme říkali, nepovlečeme jen pěšmo. Nálezy jsme zapili uleželým pivem z plechovek, kterých tu nějaký blázen uskladnil celý ten palety. Teprve pak nás seržant nahnal do koupelen, abychom ze sebe smyli tu tejdenní špínu. Byla to úleva, co vám mám povídat.

* * *

Jenže jsem se moc dlouho neradoval. Když si Sing-Sing vzal čistý prádlo a maskáče, vzal si do prádla nás s Mary-Lou a Dakotou. Tedy, nerval. Šel na to diplomaticky. Svou štábní cimru, kde byla i všechna hejblata pro ovládání bunkru, si dovybavil kartonem whisky a nabídnul nám skleničku. Tušili jsme, že ta naše story s andym mu nejde pod vousy. Bylo nám s Dakotou jasné, že slabým místem jsou dveře, který byly zase celý, i když jsme je vyhodili do luftu... S útvže andy nejdříve pancíř opravil, otevřel dveře a pak nás napadnul, jsme nemohli dlouho vystačit. Jenže, co si vymyslet, abychom nemuseli vykládat o »hybridním« Lízátku? Bylo to fakt na hlavu.

Jasně, že šlápla do lejna zrovna Mary-Lou. My s Dakotou jsme byli domluvení, ale Jehnátko se ještě šplouchala ve sprše, když my už seděli u seržanta. Ten trůnil v jediném křesle, co se našlo v tyhle skalní díře a vychutnával svou dýmku, nacpanou po dlouhých dnech opravdickým tabákem. Nechal nás cucat neředěnýho vizoura a vedl řeči, jako že nás to všechny pořádně sebralo. Když se konečně u švy sklenky usadila Mary-Lou, usmál se jako měsíček po obědě a vybaflnul:

"A teď, dacani, s pravdou ven, jinak vám tu z toho bunkru udělám skutečnej Sing-Sing. Co se stalo tam u vchodu do Šestky? Co to bylo za andyho?"

Mlčeli jsme.

"Dobrá, desátníku. Pořád ještě jste šarže. Ale můžete taky stát bez proužků před tribunálem. Mám k vám jednu zásadní otázku: Jak to, že jsou dveře zase celý, když jste je odpálili granátem v plastiku?" A mířil svou dýmkou na mne.

Opakoval jsem rozšířenou verzi hlášení.

"To je všechno, Danny?" zeptal se potichu, ale důrazně, což bylo daleko horší, než kdyby řval.

"No, jestli k tomu chce někdo něco dodat..." udělal jsem první chybu. Kejvnul jsem totiž na Dakotu, ale než se nadechnul, Jehně to ze sebe vysypalo.

"Teda, je to tak, jak říká desátník," pohodila vlasy, který si dovolila nepřikrýt síťkou. "Ale než jsem po tom andym, nebo co to bylo, vystřelila, tak mě něco trklo do očí. Pořád jsem přemýšlela, i teď, ve sprše, co to bylo. Když mi to vrátilo úder

a připeklo ruce k pom-pomu, ztratila jsem na chvíli vědomí... Ale něco jako v mlze jsem registrovala a... nevím, asi je to blbost, já, no, chtěla jsem se nejdřív světit tady Dannymu, tedy, desátníkovi, ale myslel by si, že jsem cvok a tak."

"Tak ven s tím, Holmová," zařval najednou seržant, že jsme sebou trhli všichni.

"Já nevím, pane, budete mě mít za cvoka, ale ten andráš mi připomněl Lízátka. Eéé, svobodníka Hucklyovou..."

"Cože?" zavrčel Rogers jako hladový tygr.

A bylo to venku. Podívali jsme se s Dakotou po sobě a on jen pokrčil rameny. Jasně, podcenili jsme ji. Mysleli jsme, že je bradou vzhůru a volně jsme se dohadovali, jestli Lízátka odpravit, nebo ne. Jí se to nějak spojilo...

Mary-Lou sice znejistěla, podívala se na nás, ale znova pípla: "No, vypadalo to jako Zita... Ten andráš měl blondatý vlasy na ramena, jako je nosila ona. Fakt! Vy jste si toho nevšimli, kluci?" Znělo to téměř prosebně.

"Mělas vlčí mlhu, Holmová," procedil skrze zuby Dakota.

"To je tím energetickým šokem," dodal jsem jakoby věcně.

"Nevím, jak jsi to bez úrazu absorbovala, ale já bych určitě viděl všechny svatý i se svatozáří. Natož blondatý Lízátka!"

"Právě, Danny," mlela ale dál, "to mně taky došlo - jak je možný, že jsem celá? A tak jsem si to dala dohromady. Kdyby to byl bojovej andy se směrovým odražečem, upekla bych se raz dva. Ale třeba to byl nějaký přelud, já nevím, ale když mě to nezabilo, tak to mohla udělat jen Lízátka! Že jo? Proč by nás zabíjela?"

"A proč ne?" vyštěknul seržant.

"Ach, kde jen jsi, Manitou?" zaúpěl Dakota. "Kde by se tam vzala Lízátka! Mary-Lou, probuď se! To byl zblblej andy a asi se mu blej skala do zlata pleska, no!"

"Ne," zatvrdila se náhle. "Já to teď vidím jasně, už se mi ta mlha rozplynula. Byla to Lízátka a chtěla po tobě zahrát na flétnu! Tak je to!"

Asi jsem zblednul a na čele mi vyrazil pot. Seržant se jen pátravě díval z jednoho na druhýho.

"Máš myšky, Jehně," procedil skrze zuby Dakota.

"Seržante, pošlete ji pryč, ví houby. Až vypadne, tak..."

Pokrčil rameny a podíval se na mne.

Přikývnul jsem.

"Desátníku?"

"Ano, pane?"

"Souhlasíte s Dakotou?"

"Ano, pane!" Co mi ostatně zbývalo, že?

"Tak, Jehně, pro tebe slyšení skončilo. Asi jsi opravdu v šoku. Dopij si toho panáka a běž se z toho vyspat. My si s chapci ještě popovídáme, co?"

Mary-Lou do sebe kopl zbytek zlatý tekutiny, sklapla podpatky a vypadla. Ne že by se mi ulevilo. Teď teprve přijde ta správná masáž!

Taky, že jo.

"Tak abyste věděli, dacani," lichotil nám seržant, "opravdu nejsem blbej. Tady na monitoru se mi ukázalo, že tam něco je. Ale analyzátor nepotvrdil, že to je andy. Bylo to něco jinýho. Nějaká podivná struktura. Krystaly a živý buňky dohromady."

Udělal dramatickou pauzu a pak vyplivnul: "Hybrid! Takže to vybalte! Protože jestli se můžou dostat dovnitř v její podobě, tak nás neovchrání ani deset velkorážnejch laserů. Je to jasný, vy tupci?"

Na konci proslovu už zase řval. "Kašlu na to, jestli to byla Lízátka nebo ne. Chci vědět, co to bylo a kde se to tam vzalo!"

Podíval jsem se na Dakotu a ten jen pokrčil rameny.

"Byla to Lízátka a nebyla," kápnul jsem božskou a Dakota si oddechnul, že to musel slyšet i ten jeho Manitou. A pak jsme do detailu vyprávěli, co jsme zažili od chvíle, když jsme se vraceli pro sounder. I proč jsme drželi hubu.

Seržant poslouchal a bafal z dýmky. Ale nevypadal, že by nás chtěl poslat do Sing-Singu. Když jsme skončili, hodil do sebe panáka, nalil si novýho a na tři prsty taky nám, což mě mírně překvapilo. Pak se zeptal:

"A proč chce, abys jí zahrál na flétnu? Ty na to umíš?"

"Kdysi jsem na ni hrál. Vyprávěl jsem jí o tom. Pořád chtěla, abych si udělal flétničku a zahrál jí. Jenže nebyl na to čas. Tak mě teď chodí strašit, no. A nebo jsem šibnutej. Nevím..."

"Ona tě nechodí strašit. Je hybrid. Měla by tě při první příležitosti odpravit. Rozumíš? Tebe, Dakotu, mě! Hybridi s námi vedou válku. Válku, chlapi - a dávají nám na prdel! A je úplně jedno, jak vypadají - jestli jako »Hroši« nebo jako krásná ženská. Jenže teď, z ničeho nic, tu bude procházet zdmi nějaký Lízátka a prosit tě, abys hrál na flétnu. Blbost! V tom něco je. Něco skrytýho! Tahle svinská planeta na nás něco zase chystá. Lidský hybridi... Novinka, co? A jak padnul Point Four? Co? Jenže tenkrát si velení myslelo, že se nějaká hominidní hybridi převlíkli za ztracené muže! Stejně tak naši »padlí« dobyli Point Se ven. Spolu s Psími vojáky vyvraždili osadníky v Duke City. Do dneška jsme ale nevěděli, kde se berou. Jak vznikají naše kopie. Ted' to víme, ne? Ale proto, že je to naše milé Lízátka, tak necháme hybridy volně se potulovat po našem bunkru! Idioti! Jste idioti a jestli se to bude opakovat, tak vás postavím ke zdi!"

Dlouhý proslov seržanta vyčerpál. Dal si pořádného loká a díval se chvíli do prázdna. Využil jsem toho.

"Jenomže, pane, kdyby nás chtěli tady oddělat, tak už jsme všichni bradou vzhůru, když umí procházet zdí, ne? A neposílali by Lízátka, aby škemrala o flétnu..."

"Právě! To je to, co mě mate a proč už nespíte s kulkou v hlavě, dacani!" vysvětlil nám mile seržant. "Něco na nás šijou, a mě děsně štve, že nevím, vo co jde. Flétna... Zahraj mi, Danny, zahraj..." pítvořil se. "Na pom-pom bych jí zahrál! Jenomže..."

Odmlčel se a dolil sobě i nám.

"Ta flétna, to je jen symbol. Lákadlo. K něčemu tě, desátnickej, potřebuj ou. Možná nás taky, když nás už ne vykouřili. Jasný? Takže teď budem spolu přemej slet, co to znamená. Chlastu máme dost, aby nám to přemej šlení šlo..."

Oddechнули jsme si, že to muselo byt' slyšet až v tom Sing-Singu. A namazali jsme se všichni, i seržant. Jen jsem měl obavu, aby se naše ujednání nevykouřilo z my hlavy i s whisky.

* * *

Nevykouřilo. Alespoň ne seržantovi. Dostal jsem speciální boj o věj úkol - vyrobit flétnu. Nebo něco, co by se tomu podobalo a co by vyluzovalo podobný zvuky. Jenomže - najdete ve skalách kus dřeva, ze kterýho by šlo něco takovýho vydlat! Tři dny jsme s Dakotou bloumali po okolí, ale z toho křoví, co tu rostlo, bych nevyrobil ani písťalku. Už jsem došel k závěru, že to všechno vlastně je velká ptákovina, dokonce jsem se snažil seržantovi ten nápad vymluvit, ale ten, jak si vzal něco do hlavy, byl jako mezek.

A tak jsme postupně rozšiřovali rádius svých denodenních výletů, když čtvrtýho dne k večeru jsme v jednom d'olíku porostlým trávou, asi čtyři kiláky od bunkru, narazili na černýho chlapíka, kterež už málem vypustil duši. Když jsme do něj vpravili trochu vody, mával rukama a chrčel:

"Tam, tam, zachraňte Jordána a Joan, zachraňte je...."
A furt dokola. Vyrázili jsme rychle směrem, kterým černoch ukazoval, vzhůru mezi skalami. Po čtvrt hodině mě Dakota zarazil s prstem na rtech:

"Pššt, desátníku, neslyšíte nic?"

"Co?" zašeptal jsem a snažil se popadnout dech.

Chvilí jsme stáli a přikrčeni se rozhlíželi. Pak mi zavádila o ucho tklivá melodie. Kolísala, chvílemi se ztrácela, ale někdo tady hrál - na flétnu. Ano, na flétnu! Vzalo mě to tak, až jsem asi zblednul, protože Dakota vyhrknul:

"Není vám něco?"

Zavrtěl jsem hlavou a zašeptal: "Gregu, tohle je flétna. Flétna, rozumíš?"

Pro změnu zase zapomněl zavřít pusy on.

Vzpamatoval jsem se a mávl rukou kupředu. "Jdeme! Opatrně! Třeba je to Lízátko..."

Scéna, kterou jsme po chvíli plazení uviděli, byla jako vystřižená z příručky »Kontakty s ETI«, hlava III. - »Hudbou k přátelství«. Dvě postavy v orvaných turistických kombinézách seděly, opírajíce se o sebe zády, na fleku trávy mezi balvany a jedna z nich hrála jako v tranzu na flétnu. Dvacet metrů od nich seděla smečka Psích vojáků na zadních a jejich čumáky, který se co chvíli mohly změnit v dvouhlavňovej kulomet, kroužily vzduchem jako kobry, oblblý indickým pištcem. Tak, jak ta ženská pohybovala flétnou do rytmu melodie. Napadlo mě, že sním.

Dakota na tom byl podobně. Vyjevenýma očima sledoval to nevidané divadlo, kdy pět těch zrádných pejsků, který nám naháněli hrůzu, klidně sedí a je hypnotizováno hrou na flétnu.

"Do háje," ulevil si a odjistil granát. Než jsem stačil cokoliv říct, rozmetl tři Psí vojáky, srazil ty dva k zemi a mně nezbylo nic jinýho, než stisknout spoušť pom-pomu dřív, než si to zbývající dva psi rozmyslí a pustí to do nás.

"Fajn, Dakoto, už můžeš vstát. Je po nich! Seber toho chlapa a mazej k tomu černýmu. Já volám základnu, aby přišli 1s nosítky."

Indián si oprášil kombinézu a pak zatřásl tíhl chlapíkem.

"Hej, vy jste Jordán? Můžete vstát a jít?"

Muž se posadil, snažil se ze sebe dostat pár slov. Zablábolil jen několik nesrozumitelných slabik a padnul na zem. Taky odpověď. Dakota pokrčil rameny, hodil si ho přes záda

"Tu, tu flétnu, prosím. Zachránila nám ž... život!"

"Myslíte?"

"Nemyslím. Vím to. Tu flétnu, prosím!" řekla už bez zakoktání.

"Taky jsem na ni hrál. Třeba to zase zkusím, víte? Ale teď musíme prchat, protože pochybuji, že po tom masakru, který jsme tu spáchali, by pejsci ještě na nějakou melodii skočili. Podejte mi ruku a ten tlumok! Pomohu vám."

"Děkuji. Jsem zvyklá si pomáhat sama."

Ale tělo ji zradilo. Udělala dva, tři kroky a zavravorala. Kdybych ji nezachytil, upadla by znovu.

"Díky," zavrčela. "Vemte, prosím, ten profesorův batoh. Já si svůj ponesu. Jsou tam důležité výsledky výzkumů. Třeba budou zajímat vaše nadřízené, seržante."

"Pouhý desátník, madam," ušklíbnul jsem se. "Nesednete si ještě na chvíli? Zavolám základnu."

Tentokrát poslechla.

Rogers řval do sluchátek jak pomínutý a výrazy jako "zasraný civilové" opravdu nešetřil. Jeho tón se změnil v okamžiku, kdy jsem se dostal k flétně. A k jejím účinkům.

"Dobrá práce," řekl mi poprvé, co se známe. "Hned tam jsm! Kde se to vlastně flákáte, Joachime?"

Popsal jsem mu terén.

"Dobrá, už vás lokalizuju. Pokud to půjde, postupujte úžlabinou směrem k bunkru. Konec! Četóó...!" zaslechl jsem ještě. Pak vypnul vysílač.

Dvě pořádné torny na zádech, pom-pom v pravé a tu ženskou opřenou o levou paži jsem se dovlekl k Dakotovi, kterež už ošetřoval černocha. Jedinej z nich byl vážně zraněnej. Měl zanedbanej průstřel levýho ramene, rána byla zanícená a hnisala. Jordán, nebo jak se jmenoval ten profesor, ležel hlavou opřený o balvan, oči zavřené a sípavě dýchal.

Dakota s pomocí svých zdravých zubů urval kus fáce a dokončil obvaz. Joan se svalila vedle Jordána.

"Jak k tomu přišel, madam?" zeptal se.

"Nejsem žádná madam," zasyčela a s námahou se posadila. Radar by vypadala důstojně. "Jsem doktorka Joan Posy. A když, tak slečna. Ale madam mi neříkejte. Ty zůstaly na Zemi."

"Dobře, dobře," uklidňoval ji Dakota, "ale když jste doktorka, jak to, že má ten chlap tak zprasenou ruku?"

"To, to je můj první obvaz v životě," hlesla a přivřela oči.

Podívali jsme se po sobě. Dakota udělal ksicht.

"Jsem doktorka extraterrestrální psychologie, pánové, ne doktorka medicíny."

Tiše jsem hvízdnul. Tak to jsme tady ještě neměli!

zastavit. Rozumíte? To nebyla zbabělost, jenomže některá fakta jsou důležitější, než život!"

"Ani mě nenapadlo, že byste, hm, byli zbabělci," řekl jsem a snažil se ji povzbudit úsměvem. Asi byl pěkně křečovitý, a tak zase dala hlavu do dlaní.

"Sestřelili nám vznášedlo, no!" vybuchla najednou. "Asi čtyřicet majlí odtud! Tady, pod hřebenem," mávnula rukou směrem, odkud přišli. "Měli jsme jen lapistu, Jim z ní začal střílet, i když jsem křičela, aby to nedělal. Ten pes, co ho oddělal - odstřelil, ho ještě stačil zasáhnout. Nevini, proč nás nepostřelili taky. Nevún! Sedli, sedli si kolem nás v uctivé vzdálenosti a čuměli na nás, jak sbíráme své saky paky a jdeme pryč. Pak nás jako ovce hnali do hor."

Poslouchal jsem div ne s otevřenou pusou. V životě jsem neviděl Psí vojáky, aby někoho nezlikvidovali na místě. Řekl jsem jí to.

"Nevím," řekla nervózně. "Třeba proto, že jsem ženská. Třeba proto, že jsme pak byli bez zbraně..."

"Madam," zvýšil jsem hlas. Trhla sebou, a tak jsem se opravil: "Promiňte, slečno. Ale Psí vojáci či jiná taková chamrad' likvidovala i bezbranné osadníky. Včetně žen a dětí! Zajatce neberou. Jak to, že nevodpráskli i vás?"

"Copak já vím?" vykřikla už hystericky a rozplakala se. "Já nic nevím, jenom to, že se pak ta první smečka ztratila a my jsme došli do podhůří. Pak se objevili tihle, co jste postřelili. Ti po nás šli tvrdě a tlačili nás, nevím proč, do tohoto údolí. Stříleli kolem nás, když jsme chtěli uhnout z ty cesty. Děsivě vrčeli a profesorovi roztrhal jedem z nich nohavici! Už jsme nemohli. Jordán" - kývnula směrem k ležícímu profesorovi - "Jordán padnul a prohlásil: mně je to už všechno jedno, ať mě ty kurvy sežerou, nebo rozstřílejí. Považte, řekl - ty kurvy! V životě nebyl sprostý! Tak tam padnul a ti psi, nebo vlci, prostě ti psí hybridi nám stříleli nad hlavu, tahali nás za nohavice, vrčeli, byli stále agresivnější. Ale nezabili nás, no! A on, Jordán, tedy - profesor - povídá: Víš co, než chcípeme, zahraj ještě na flétnu. Třeba to učin..." Zadrhla se a já zastříhal ušima.

"Tedy, no, prostě jsem mu zahrála a ty potvory zkrátily jak beránci. Jenže, jak jsem přestala, tak se na nás zase vrhly, rvaly nás za šaty, střílely do vzduchu..."

"Jak dlouho jste tam hrála?"

"Nevím," odpověděla zoufale, "od včerejšího večera. Nevím, jestli je poledne, nebo odpoledne, musela jsem prostě hrát na tu flétnu pořád dokola. A oni seděli a kroutili čumákama jako cvičený hadi. Jako by té hudbě rozuměli. Víte," řekla už docela potichu, klidným vyrovnaným hlasem, "mně se chvílema zdálo, že mi chtějí něco naznačit, něco říct!"

"A vy jste je postřelili jako na jatcích, chlapci. Co kdybych to teď udělala já s várna?" ozvalo se za mými zády a nějaká silná ruka si mě zvedla za krk. Jako králíka.

Jen jsem stačil zahlédnout, jak Dakota vytřeštěným očima a s otevřenou hubou čučí za mne a rukou tápe po pom-pomu. A ještě jsem zaslechl šilený jekot doktorky. Pak zřejmě omdlela.

Ruka si mě otočila obličejem k sobě a postavila zase na zem.

Taky jsem vytřeštil oči. Takhle si mě podala - Lízátko.

Vypadala celkem normálně, až na lesklý hrudní pancíř, ale oči měla zlé a místo tří prstů na levý ruce tři laufy ráže devět milimetrů. Než jsem stačil něco říct, vyštekla:

"Nech ten pom-pom na pokoji, Dakota. Nebo tady Daníkovi ustřelím kebuli dřív, než řekneš švec! Poserové," dodala a odstrčila mne od sebe.

"Zi... Zito!" vykřikl jsem.

"Copak, Dá... Daníku," řekla posměšně. "A nečumte na mě jako na Pannu Marii. Kdyby to byl někdo jinej, postřelil by vás jako králíky. Tlacháte tady s nějakou babou, voči na ní můžete nechat a nepřítele máte za krkem. Takhle válku s hybridy nevyhrajete, dacaní! Sing-sing na vás!" napodobila seržanta.

Odechl jsem si. Jak se pitvoří po Rogersovi, vyjpadá zase jako staré, milé Lízátko.

"Hele," vzpamatoval se Dakota, který mezitím nechal pom-pom pom-pomem a vstal. "Hele, Lízátko, nechceš schovat ten kulomet?" ukázal bradou na její levou ruku. "My tě nevodprásknem, to dobře vis. Už jsme to mohli udělat nejmíň dvakrát!"

Pokrčila rameny a na ruce se jí udělaly normální prsty. Roztáhla dlaň proti nám, abychom to viděli.

"Ale bacha," usmála se nevinně, "v pravém oku mám megawattové laser. Mě nedoběhnete."

"Do háje, my tě nechceme doběhnout. Jenom nevíme, co tady to všechno má znamenat!" řekl jsem víc navztekane než odvážně.

"Kam vlastně patříš? K hybridům? Tak proč jsi nás už nezabila tenkrát v bunkru? Nebo i v tom posmrtném životě fandíš nám a chceš nám pomoci?"

"Miluju tě, Danny," řekla jaksi bez souvislosti. Ale znělo to opravdově. Stejně, jako mi to říkala při milování. Stejně, jako mi to říkala, když vylezla s provinilým úsměvem z jiný postele.

«Já, já...»

"Já vún," řekla náhle tiše. "Ty mě taky. I když jsem hybrid."

"Hm," přisvědčil jsem vtípně.

Potáhla si mě za přezku kombinézy.

"Polib mě. Polib mě, Danny."

Zavrtěl jsem hlavou: "Ne, to, to nejde. Jsi, jsi přeci hybrid. Nejsi už clo věk!"

Vytrhnul jsem se jí. Stála volně se zavřenýma očima a pravou rukou si na prsou rozepínala pancíř.

"Ne, proboha ne, Lízátko! Neblbni! Už nejsi člověk. Tví hybridi tě za to zlikvidují. Já, já..."

"Posero," zašeptala a zase si mě jemným chvatem přitáhla. Nikdy dřív neměla tolik síly. Jasně, že je hybrid! Mě neoblažne. Viděl jsem, jak krystalizuje z písku! Panebože, jak z toho ven? Vždyť seržant nakonec chce, abych z ní dostal co možná nejvíc. Proto se upnul na flétnu... Do háje! Flétna!

"Mám flétnu, Lízátko."

"Já vím, Danny. Proč myslíš, že Psí vojáci ty tři civily nezlikvidovali? Protože měli flétnu! Tyji potřebuješ. Já taky. Stejně jako tebe!"

"Tak na tohle se nemusím dívat," prohlásil Dakota, který dělal že neslyší, co si povídáme. Pak moje zuby cvakly o její a moje ruce ji automaticky objaly.

"Za chvíli tu bude seržant s četou. To nemůžete jít někam jinam?"

Tělo měla pružné jako dřív, poddajné a ústa vypadala jako z masa a krve. A v nich hořká příchut' touhy. Odtáhla se na chvíli a řekla směrem k Dakotovi: "Tak jim běž naproti, Dakoto. Nebo mě chceš taky?"

"Velký Maníto," zaúpěl s hereckým talentem indián. "Copak to může hybrid dělat s člověkem? S nepřítelem? Nebyla by to sodomie? Desátníku, vy jste se pomátl na rozumu. Vždyť je to napůl robot!"

Něco mi našeptávalo, abych toho nenechal. Něco mě nutilo, ať se poddám, protože tenhle hybrid byla Lízátko a Lízátko

chce nejen mne. Chce něco mnohem důležitějšího, než si vlézt do postele s mužským. Jenže úvahy sem, úvahy tam, cítil jsem, že ta blondatá bestie kráčí správnou cestou.

Odpoutal jsem se od ní a znovu se zeptal: "A co flétna, Lízátko? Teď nechceš zahrát na flétnu?" Čekal jsem, jak bude reagovat.

Ale do toho začala zase povykovat Joan. Hystericky hýkala, jak nemohla popadnout dech, když se probrala z mdloby.

Dakota ji trochu proplesknul. Oklepala se a nevražlivě vypálila:

"Co tu děláš ta osoba? Kdo to je? Ježíšmarjá, já, já už vím!"

Prohrábla si vlasy, přimhouřila oči a za vyla:

"Ano, to bude ono! Tohle TO nebo něco podobného, velelo těm psům při přepadu!" Pak nenávisťně dodala: "Jasně, lidský hybridi můžou za to, že už nejsme na GP! A vy, desátníku... Fuj!"

Překvapeně jsme se na ni dívali. Dokonce i Jordán vypadal, že obživnul. Alespoň otevřel oči a pootočil hlavu.

"Jaký »TO«?" zeptal jsem se a podíval se podezíravě na Lízátko. "Ona?"

Joan se neohrabaně postavila na nohy: "Desátníku, já tomu nerozumím. Tohle TO přeci není člověk! Ono TO jen tak vypadá. Já, já jsem přeci štuďovanéj psycholog pro mimozemské civilizace, a tak to musím poznat! Je to hybrid!"

"To víme taky," řekl jsem a kývnul na Dakotu, aby dal pozor, kdyby ta bláznivá doktorka chtěla něco provést. Ale ona jen zalapala po dechu.

"Takže, takže vy jste... zrádci! Spiklenci!"

"Doktorko Posy, vy byste měla vědět, jak vznikají na téhle planetě hybridi, ne? Nejsem první hominidní hybrid, kerýho vidíte. Studii máte na discích v tom vašem tlumoku," ozvala se Lízátko.

Slečna Joan zkameněla. A já zapomněl zavřít pusu.

"Vy a profesor Jordán máte přece pověření k takovému výzkumu a máte navrhnout možnost komunikace s hybridy. Nebo se pletu?"

"Jak, jak to víte? Probaha!"

Vytřeštila oči a přikryla si ústa. Jordán se mezitím posadil a otevřel pusu překvapením taky. Byl jsem rád, že začal vnímat.

"Já," řekla Lízátko, "já vím ledacos. I to, že máte, tedy měla jste, flétnu. A že už tušíte, jakou roli může v určitém projektu hrát. Proto jsem vás všechny tři potřebovala tady."

Prstem si mne zase přitáhla jako pápeří, obratně vytáhla z mé bundy flétnu a hodila ji Joan.

"Zahrajete nám. Ale ne hned a ne tady. A dáte opakovači hodiny tady desátníkovi. Protože ON mi musí zahrát v pravý čas tu pravou melodii."

Dívali jsme se na Lízátko vyjeveně všichni.

"Myslím, že se blíží Rogers, Dakoto," řekla směrem k němu. "Nemusíš mu zatím všechno vyžvanit. Ale vyříd', že Danny i ta ženská se brzy v pořádku vrátí. Do bunkru. Teď máme důležité jednání, vid', Danny?"

Na chvíli se ke mně přisála a mne zase zasáhla ta její touha a pocit, že to je opravdu Lízátko, Lízátko, které nedostalo tu střepinu do hlavy a pořád žije a chce mě milovat.

Pak se to seběhlo velmi rychle a moje paměť si zachovala jen útržky. Najednou Lízátko držela nejen mě, ale i tu doktorku a prudká rotace mi rozmazala vnímání. Dakota později vyprávěl, že najednou se místo nás udělal jakýsi vzduchový vír a my zmizeli.

Registrovat jsem začal až v nějaké místnosti, kde byly dvě židle, vyklápecí stůl a lůžko. A na podlaze nějaká teplá, huň-

ta tkanina inísto koberce. Luxus proti tomu, v čem jsme bydleli na Point Two.

Lízátko se už svlékala. Její hybridní tělo bylo bez vady. Krásný ženský tělo se vším všudy, až se mi zdálo, že na tom, že je hybrid, vydělala. Protože omládlá.

"Na co čekáš, Danny?" zeptala se a mě ovanul její horký dech. Jedním hmatem mi odepnula přílbu a druhým rozeplula vrchní vrstvu kombinézy.

"To se mám na to dívat?" zaječela náhle Joan.

"Ne," řekla Lízátko a odhodila moji přílbu na podlahu. "Budeš nám hrát. Na flétnu."

"Nikdy," zasyčela. "Já, já jsem psycholog a ne pokusnej králík, rozumíš, ty, ty hybride!"

"Dobrá, k ničemu tě nenutím," zachovala Lízátko klid a udělala tři kroky k ní. Opravdu - nádherné tělo, pomyslel jsem si. Kdy já ji vlastně takhle viděl? V kasárnách nebylo moc místa na přehlídku vnaď a v bojových podmínkách? Pocítil jsem opravdovou, silnou touhu po tom těle. Hybrid nehybrid. Joan mi byla putna.

"Lízátko," řekl jsem náhle vyprahlými ústy, "kašli na ni."

"Moment. Podívej, doktorko, tohle všechno je taky psychologický experiment. Mělo by tě to zajímat. Dvě civilizace v posteli. Co ty na to? Dobře. Nic. Tak bude flétna. Sedni tady na tu židli!" zvýšila Lízátko hlas. .

"Proč? Já, já chci pryč!"

"Kde máš flétnu?"

"Eéé, přeci tady!"

"Sedni a hraj. Třeba něco od Mozarta, ne? Nebo potřebuješ Psí vojáky? Zavolám ti je!"

"Ne, ne, ne! Panebože, dělejte si co chcete. Budu vám k tomu hrát. Dobře. Ale tu židli si otočím."

"Nenamáhej se. Já ti to usnadním. Nebudeš nás vnímat. Nemám ráda čumily. Budeš hrát a nebudeš nás vnímat," zaciala pomalu předfíkávat. "Sedni si. Budeš hrát a nebudeš nás vnímat."

"Nevěděl jsem, že jsi hypnotizér, Lízátko," ozval jsem se, když se Joan jako ve snu sesula na židli, vzala flétnu a začala hrát. "Nejsem taky v hypnóze?"

"Ne, ne, milý. Tebe potřebuju živého a žhavého. Pojd'!" Chytla mě za ruku a táhla k lůžku.

"Lízátko..."

Ještě jednou mi blesklo hlavou, jestli jsou tam hybridi stejný jako lidi, ale když mé prsty pluly po jejím těle, když se prohnula jako luk a vzlykla jako žena, která to dlouho neměla, přestal jsem přemýšlet a dělal jsem co chtěla. Pomalu. A pak stále rychleji a rychleji...

Joan pořád hrála.

Nevnímala naše vzdechy a výkřiky. Bylo mi jedno, že jsem právě prokázal, že hominidní hybridi mohou spát s lidmi. Nevím, co Lízátko. Ale určitě neplnila jen úkol. Snažila se líc, než kdy jindy. A nenechala mě moc odpočinout.

* * *

Seržant se na nás pátravě díval, když jsme se objevili z cista jasná v bunkru. Zase jsem měl okno a Zitinu metodu transportace jsem popsat nedokázal. Prostě se s vámi zatočil svět a byli jste jinde.

"Žádnou dovolenou jsem vám neudělil, desátníku!" vybuchl pak. "Kde jste se flákal tři dny? Co?"

"Plnil jsem bojový úkol, pane!"

"Tím pom-pomem, co máte v kalhotách?"

Joan, která se zatím tvářila vyjeveně, málem vyprskla.

"Jak to myslíte, pane?" snažil jsem se tvářit nechápavě.

"Víte dobře, jak to myslím, desátníku," řekl už smířlivěji.

"Dakota mi vylíčil vaše setkání s Lízátkem dosti věrně. Tedy, za pomoci pana Jordána. Jenom netuším, jakou roli jste v tom hrála vy, doktorko. Profesor měl o vás veliké obavy."

"Pak vám Jordán také asi řekl, že jsem byla unesena spolu s desátníkem. S tím, že mu dám hodiny na flétnu. Už hraje zase velmi slušně." Ani se nezačervenala.

"Hodiny mohl dostávat i tady, nemyslíte?"

"Seržante, tam šlo ovlivnit chod událostí jen jedním způsobem - zlikvidovat toho hybrida, kterému všichni říkáte Lízátko. Pokud vaši muži měli jiné rozkazy, stalo se to, co se stalo. Nevím, co se ve všech hodinách dělo tady s desátníkem Joachimem, nebyli jsme pořád v jedné místnosti. Ale já učila na flétnu i jednoho hybrida. Myslím, že se jmenoval Park Jigger. Alespoň v předešlém životě."

"O tom nic nevím," ujelo mi. "Jigger - nebyl to ten od

2. roty?" Napadlo mě, jestli s ním taky něco měla.

"Nemusíte taky o všem vědět, desátníku," odsekla.

"Ale já ano," ušklíbnul se seržant. "Třeba musím vědět, jestli už taky nejste hybridi."

"Nerozumím vám, pane," znervózněl jsem. Joan šokované mlčela. Zaplatťbůh.

"Desátníku, aby bylo jasno, váš »výlet« s Lízátkem беру jako průzkum bojem. Ale - musím se přesvědčit, jestli, jestli jste pořád ještě člověk!"

"Pane, kdybych nebyl, už byste asi neexistoval. Lízátko má například megawattovej laser v pravém oku a z prstů levý ruky může mít tříhlavňovej mašinkvér. Já ne!"

"Jistota je jistota, desátníku. Oba půjdete pod scanner. Jeden tady je. Myslím, že to je celkem bezpečný." Stiskl tlačítko na ovládacím pultu: "Číňan a Ementál - ke mně!"

"Vás si tu zatím nechám, paní doktorko. Půjdete jako druhá. Než Dannyho prosvítí, trochu si popovídáme. Jordán byl sdílný pouze pokud jde o vaši anabázi. Jinak mi toho o vašem výzkumném úkolu moc neprozradil. A vy jste prý ve skalách vykřikovala, že může zajímat naše nadřízené. Mě *zajímá* taky. Ostatně, mám tu depeši z" Grand Point. Mám to z vás vyrazit. Moc tam toho o těch vašich výzkumech nevědí. Jen to, že nějaký potentát na Zemi si myslí, že byste dokázali ukončit válku tady na Hirezdě smírem. Ano, vstupte!"

Poslední slova už patřila Číňanovi a obrovitému negrovipůvodem z Francie. Jo, Tien-Lú a Patrick Molly byli dobrý kámoši. Ale teď mě vedli ke scanneru s kvérama v ruce. Srabi. Kdybych byl hybrid, bylo by jim to prd platný. Stačilo by mrknout.

Když mě vytáhli ze scanneru, byli zase všichni hrozně milí a poplácávali mě po zadech, jako že jsem zase kámoš. A Žíža-

la Williamsová se přímo rozplakala štěstím. Netušil jsem, že mě má tak ráda. Musím se jí někdy odvděčit...

Seržanta jsme našli v bezvědomí. Neodpovídal na klepání, a tak jsme vrazili dovnitř. Ležel se zvrácenou hlavou v křesle a na spánku mu nabíhala pěkná modřina. Okamžitě jsem vyhlásil poplach.

Za pět minut bylo jasné, že Joan zmizela. I s materiály a Jimem Crowem. Zavola jsem Žízalu, která u nás dělala doktora a za chvíli se Rogers probral.

Jeho první slova zněla: "Ta čubka byla hybrid!"

Po pořádném panáku burbonu už byl zase akceschopný. Potvrdil bojovou pohotovost a když vyslechnul informaci, že jsem v pohodě, vyhodil ostatní ze štabcimry.

"Sedni si," ukázal unaveně na židli. Pak chvíli mlčel a díval se na mě.

"Co se stalo, pane?" zeptal jsem se, když to nezvyklé mlčení trvalo dlouho.

"Hybridská finta. Tušili, že budu především podezřívat tebe.

A tak předělali ji. Nevím jak, ale předělali. Jsem blbec! Takovou chybu jsem v životě neudělal! A zdrhla i s Crowem, říkáš?"

"Jo, je to jednoduchý. Vezme ho záruku, jako třeba Lízátko mě, pak něco sepne, udělá se vír a vy jste transportovanej, kam hybrid chce. Tak vodnesla i všechny dokumenty k výzkumům."

"Děvka."

"Flétnu jsem měl našťestí u sebe. Takže..."

"Takže co?"

"Můžu zahrát tu melodii, co mě naučili, a přivolám Lízátka. Třeba kápne božskou! Jsme tak domluvený, že když to zapískám, tak přijde."

"I s celým regimentem?"

Pokřčil jsem rameny.

Rogers si promnul zátylek a opatrně osahal spánek, zakrytý pěkným flastrem.

"Jsem ale blbec. Něco mi na ty holce nehrálo, víš? Snažil jsem se nejdříve po dobrým vytáhnout z ní nějaké informace. Jordán nám stačil prozradit jen to, že jistě zvukové vlny, frekvence, ovlivňují psychiku hybridů. Přišli na to při výzkumu na Point Five. Proto ta flétna, rozumíš? Ale nevím, co ještě... Napadlo mě už něco podobného, když po tobě Lízátka pořád chtěla zahrát. Ted' mi to potvrdila ta příhoda s Jordánovým týmem. Tak jsem z ní chtěl něco vyrazit, ale chovala se provokativně drze. *Žádala*, ať ji dopravíme na GP nebo osobní rozmluvu ze zástupcem Konfederace a podobně."

"No," narovnal se v křesle a zase upil doušek burbonu, "tak jsem ji chytil pod krkem a udělal na ni bububu. Teda, trochu jsem ji přidusil, že..." řekl téměř omluvně a raději se díval kamsi za mne.

"A ona se mi lehce vytrhla. A to nedokážeš ani ty nebo Ementál, že jo? Tak... To už ve mně zapracoval reflex a sáhnul jsem po lapistě. Jenže byla rychlejší, jak vidíš. Probral jsem se, až když mě Žízala oplácávala." Zavrtěl nevěřícně hlavou.

"Seržante, mám - mám se spojit s Lízátkem?"

"Ted' ne, desátníku. Stejně nevíš, co s námi hraje za hru! Nejdřív všechno od začátku probereme a pokusíme se něco vymyslet. A ještě vytáhnout z Jordána všechno, co ví. Zůstal z těch třech jedinej. Tak ho nech pořádně hlídat. Jasný?"

Vypadal unaveně, možná sklesle, jak jsem ho nikdy neviděl. Asi poznal, kam se mé myšlenky ubírají, a tak se usmál:

"No co, i velící poddůstojník má právo na slabou chvíli, desátníckej. Dej si se mnou panáka! Chceš burbon nebo skotskou?"

"Co takhle irskou, pane?"

"A takhle namíchat manhatan, to bys nechtěl, dacane? Pij, co je." A nalil mi burbon.

"Tak, a teď vykládej! Všechno. I to, jak to chodí s hybridkama."

Po vytáhl jsem obočí: "Prosím?"

"Je to důležitý, desátníku, všechno je důležitý. Pro naši budoucnost na tyhle podělaný planetě. Ale - podrobnosti můžeš vynechat. Ty postelový. Jinak to myslím vážně!"

Myslel. Vyptával se až moc. I na anatomii hybridů.

Docela jsme se cvrnkli. A samozřejmě, vymysleli jsme plán. Plán, jak zařídit, aby byl mír. Najednou z nás byli inírotvůrci. Rogers se už viděl generálem a mně, mně sliboval nejmenší plukovníka. Bylo mi to fuk. Viděl jsem se zase s Lízátkem v posteli. A tak jsem se odporoučel a šel za Žízalou.

* @ ®

»Velké usmíření« se odehrávalo na pláni pod Grand Point.

Seděl jsem na jakémsi pódiu pod pevností před mnoha mikrofony a hrál na flétnu tu zatracenou melodii, kterou jsem už málem nenáviděl. Pořád dokola. Na pláň, které se rozvířaly od úpatí vrchů GP, se stahovali hybridi. Ornitoptéry mírumilovně skládaly svá křídla jako holubičky míru, Psím vojákům měkly čumáky a mizely laufy. Stovky různých tvorů, se kterými jsme půldruhého roku bojovali, zvířata, hominidi - zhybridizovaní naši padlí. Přicházeli po tisících. Ještě, že jich nebyly miliony. Nevím, kam by se vešli.

Měla to být jakási celoplanetární mše za mír. Tak si to alespoň představovaly Lízátka a Joan. A tak to také posvětil velitel konfedačních vojsk na Hizerdě, J. W. Pickering. Rogers si už jistě v duchu leštil generálský hvězdy.

Dohoda zněla, že se zde, na pláních před Grand Point, sejdeme všichni. Zbývá kolonisté i hybridi. Šlo o to, aby flétnu slyšeli opravdu všichni. Aby někdo, kdo se zatoulal, znovu nezačal bojovat. Reprodukory byly rozestavěny na padesáti kilometrech čtverečních a vím já, kde ještě.

Teprve teď mi začalo být jasné, proč nemůžeme válku vyhrát. Čím méně bylo nás, tím více narůstaly řady hybridů. Nerovné počty... Těch pár stovek pozemšťanů, kteří se dostali do GP, nemohlo odolat statisícům hybridů. Ale proč už nás nezlikvidovali? Proč šli na variantu »flétna«? Lízátka, stejně jako já, jsme byli jen nástroj. Nástroj něčoho, kdo stál v pozadí. Netušil jsem, kdo by to mohl být. Opravdu ne. Ale věřil jsem, že dělám dobrou věc. A tak jsem hrál.

Reprodukory přenášely moji tklivou melodii desítky kilometrů daleko, nad pláň. A hybridi přicházeli v útvech. Napochodovali na určená místa a měnili se v beránky. I »Hroši«, podivné šestinohé obludy, vlastně živé tanky, které se dokázaly potáhnout kovovými pláty brnění a překvapit nás ráží 88, vypadaly najednou bezbranně.

Dolů před pódium napochodoval útvar hominidních hybridů. Díval jsem se na ty tváře. Byly lidské.

Provrtával mě nějaký pohled. Trhnul jsem sebou a přestal hrát. Poznal jsem Mašinu. A Langa z třetí čtyř. A Nowotnyho. Tu krásnou Čínanku Sol-wey-Chu, co jsem měl ještě na pulzátoru. Ahmeda. Díval se na mě i Gogo Finck. Panebože! Copak všichni vstali z mrtvých?

"Hraj!" drcnula do mě Lízátka, která mi stála za zády a pravým okem scanovala všechno kolem.

Rychle jsem se napil z násosky v kombinéze a flétna se zase rozzechvěla známými tóny. Sklopil jsem hlavu a hrál. Po hodině mě vystřídal Park Jigger. Perfektně ho to Joan naučila... Ostatně on jí zase předvedl něco jiného tak dobře, že se rozhodla být hybridem.

Přišel seržant Rogers s teledrivem[^]v ruce, rozhlédl se a věčným hlasem se zeptal Lízátka: "Už tu jsou všichni?"

"Za půl hodiny dorazí poslední útvary z Point Nině," řekla a usmála se na mne.

"Výborně, Lízátka. Pak tedy začneme."

Rogers až vzrušením polknul. Vůbec mi dnes připadal nějaký nervózní. Asi se bál, že by mohl přijít o hvězdu, kdyby něco nevyšlo.

"Lízátka, věřím ti, že to zvládneš," zahuhlal. Je vás tu hrozně moc..." A zase se ztratil.

Jasně, že se bál.

Vzal jsem Lízátka za ruku a díval se na davy hybridů. Stáli, jako by je někdo přikoval. Vojáci, někdejší osadníci s dětmi, zvířata. Hybridi... Ze všech jsou hybridi!

"Čekám s tebou dítě," řekla najednou.

"Cože?"

"Dítě! Proto vás potřebujeme, Danny. Hominidní hybridi se neumí sami rozmnožovat. Až bude mň% vrátí se tahle planeta k přirozenému běhu věcí. Zvířata budou zase zvířata. Pocházejí z Hizerdy. Ale my i vy jsme tu cizí. Potřebujeme se. Vznikne nová, odolná kosmická rasa!"

Nechápavě jsem na ni civěl. Pak mi to došlo.

"Ty j si měla za úkol vyzkoušet, jestli je to možné!"

"Ale chtěla jsem jen s tebou, Danny."

"Jasně." Nasucho jsem polknul. Já, loutka ve složité hře jiných. Zkouška dopadla na výbornou. Fajn! Připadal jsem si zrazený. Ale - miloval jsem ji! Nakonec - kde bych jinak přišel k dítěti? Vojandy v poli musely při takovém »maléru« na interrupci.

Park hrál a hrál. Skoro tak pěkně, jako já. Hybridů bylo černo až k obzoru. Jako kdyby táhly kobylky.

Pak přišel Rogers a Lízátka kývnula. Nad našima hlavama zajiskřilo silové pole a vytvořilo jakousi obrazovku. Byl jsem na ní já a Lízátka. A ve velice choulostivé pozici... Panebože, o tom jsem neměl ani tušení!

Rogers se na mě zašklebil. "V zájmu míru všechno, co chlapče?"

Lízátka pokrčila omluvně rameny a vykročila k osamocenému mikrofonu na kraji pódia. Rozpřáhla ruce.

Nastalo naprosté ticho. Zněla jen flétna - naše vzdechy.

"Nadešel den Velkého usmíření, přátelé! Ano, den velkého usmíření na Hizerdě. Můžete se ptát: proč? Proč, když máme vítězství na dosah? Vytvoříme totiž novou civilizaci - spojením hizerdského hybrida a pozemšťanů! Hizerda si to přeje a vy to dobře víte!"

Odmlčela se a usmála se na mne. Pak ukázala za sebe na "obrazovku," na naše milování: "A toto je způsob usmíření! Ten nejlepší způsob." Psi vojáci za vyli a začali se oňuchávat. Ornitoptéry si třely zobáky o sebe. Hominidi se začali plácet po zádech. Mašina Malejová se na mě culila z první řady. Určitě se už těšila, jak se spolu usmíříme.

Někdo mi poklepal na rameno. Rogers. Kýval na mě prstem pravé ruky a ukazovákem levé dělal pss!

Potichu jsem se sunul k němu, ke vchodu do bunkru. Nevěděl jsem proč, ale on měl režii. Lízátka pořád stála s rozpaženými rukama a do neutichajících tónů flétny opakovala hesla o smíření.

Právě davům oznámila, že se mnou čeká dítě, když se otevřelo peklo. Koupila to jako jedna z prvních. Zlomila se v pase a granát z pom-pomu jí rozerval hrud'. Park Jigger zmizel i s flétnou a kusem pódia. Pak mě Rogersova silná ruka vtáhla do bunkru a přitiskla ke zdi.

"Tak, desátnickej. Dobře jsi jim zahrál na flétnu," odfrknul si. "Když nebudeš blbnout, zejtra jsi plukovník, jasný?"

Civěl jsem na něj a pořád nic nechápal. V pauze kanonády jsem uslyšel tóny flétny.

"Jak, jak to? Jak to, že pořád hraju?" vykoktal jsem.

"Nechápeš, dacane? Nahrávky. Hybridy to paralyzuje. Tohle vymyslel Jordán, když se Joan dala k hybridům. Pickering tomu dal strategii a já, já režii. Chápeš? Tvoje flétna jede ze záznamu a myje zatím pěkně..." Naznačil to zcela jasně pom-pomem.

Jeho slova pohltilo dunění dezintegrátorů a řev všech hlavních, co Grand Point měl. Přilepil jsem se na pancéřové sklo iluminátoru. Jasně! Nad planinou zakotvil křižník I. třídy Caruso a doslova ji přeorával. Z hybridů nemohl zůstat ani krystal. Ani buňka. Caruso uměl zničit celou planetu.

Tak proto potřebovali naši páni s Pickeringem v čele dva měsíce na přípravu Usmíření!

Svině. Ty svině! Začal jsem bušit do pancíře.

"Lízátkaóó," zařval jsem a po tvářích mi tekly slzy. "Lízátka!"

Pohlavek mě zase vrátil do reality. Rogers stál, měl ruce v bok a šklebil se.

"Desátniku, ty bastarde, jestli nepřestaneš volat tu kurvu, tak nejenže nedostaneš plukovníka, ale skončíš v Sing-Singu! Ale nejdřív ti zpřerážím všechny kosti v těle! Rozumíš?"

Popotáhl jsem a pokýval hlavou. Rozuměl jsem až moc dobře.

Rogers si oddechl a spustil ruce. Na to jsem čekal. Jeho pom-pom teď stál opřený o zeď.

Nebyl na to připravený. Tvrdým kopancem jsem ho srazil k zemi a pak mu vrazil bodák pom-pomu do prsou. V očích mu zůstal jen udivený výraz. Neudělalo to na mě dojem.

Vysmrkal jsem se a nadhodil pom-pom v ruce. Nohy mě nesly do nitra pevnosti. Myslel jsem na Lízátka, jak se zlomila v pase. Na to, že jsem přišel o dítě. Na to, jak mě zneužili.

"Jdu s tebou," ozvalo se náhle vedle mne. V šeru se na mě šklebil Dakota a po těžká val těžký rotační pom-pom.

"Fuj, málem jsem tě rozpáral, Gregory!" odplivnul jsem si a povolil prst na spoušti.

"Jen se nerozbreč, desátnickej. Měl bys vědět, že nesnáším svinstvo. Žádný! A teď - nejdřív na vysílač!" zašeptal a ukázal do úzké chodby.

Za minutku jsme doběhli k vysílací kabině. Rozkopnul jsem dveře. Dva mladý kluci se s leknutím otočili k nám.

"Promiňte, kamarádi," řekl jsem, když jsem do tónů flétny stiskl spoušť. Melodie utichla. V chodbě se ozval dupot okovaných bot.

Dakota udělal jeden ze svých šklebů a zvedl palec: "Navištěnou na onom světě, Danny!"

"Blbost, Gregu," zvedl jsem hlavu. "Sejdeme se jako hybridi."

ilustroval Jan Štěpánek